HUZEYFE MÜCAHİD OSMANOĞLU
"Aşkını Helal Et" kitabının yazarı

Kalbim

Bu asrın dengi değil

hiç

Gönül bağını arş'a bağlayanlara,
hayalleri için dünya dar.

akis kitap

Kalbim bu asrın dengi değil

Huzeyfe Mücahid Osmanoğlu

akis kitap

© 2019 Akis Kitap
© Bu kitabın her türlü hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
AKİS Kitap'a aittir.

KALBİM BU ASRIN DENGİ DEĞİL
HUZEYFE MÜCAHİD OSMANOĞLU

Yayın Yönetmeni
Filiz SERDAR
Yayın Koordinatörü
İsmail ZENGİN
Editör
Dilek Eylem Taşdemir
Yayın Danışmanı
Bilal Özbay
Kapak ve iç Tasarımı
Endülüjans

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
Sertifika No: 28994

ISBN: 978-605-129-242-7
5. Baskı: Kasım 2019

MATBAA

ŞENYILDIZ YAYINCILIK HED
Sertifika No: 45097
Maltepe mah. Gümüşsuyu Cad.
Işık Sanayi sitesi No:19 C Blok 102
Topkapı - İstanbul

internet: www.akiskitap.com
Sipariş: akismedya34@gmail.com
akis@akiskitap.com

Akis Kitap
Halkalı Merkez Mah. Tuna Cad. Sarıgül
sok. No:5/2 Küçükçekmece-İstanbul

AKİS KİTAP

Kalbim bu asrın dengi değil

Huzeyfe Mücahid Osmanoğlu

akis kitap

Huzeyfe Mücahid Osmanoğlu

"Dün dünde kaldı cancağızım, bugün yeni şeyler söylemek lazım" diyerek, özgeçmişimi özetliyorum Sevgili Okurum.

Tüm derdim; Derdin içinde 'dermanını' bulmak, her daim Yaradana sığınmak ve sığınmak isteyen Kardeşlerime yoldaş olabilmek, acizene sözlerimle ayna tutmaya çalışabilmektir.

Gönül almayı, dua almayı, dertlere aşık olmayı dünyalara değişmeyen biriyim.

Kursağına kadar dünya dolu olanların, entrika dolu hayatlarından uzaklaşmaya çalışan bir deliyim.

Kendime Hira arayıp, bulduğunda içine sığamayıp, yüreğimi Sevr'e taşıyan biriyim!

"Akıl adamı terk ederse deli, adam aklı terk ederse meczup derler" sözünde son cümleye sığmaya çalışan garip biriyim!

Büyük Üstad Necip Fazıl Kısakürek'in bir sözü hayatımın tümünün özetidir; "Gönlüm uçmak ister semavi ülkelere ayağım takılıyor yerde ki gölgelere."

Son sözüm; "çağın gürültüsüne kalp dayanmıyor, Allah'a sığının."

Lafıgüzaf yaptıysam şimdiden affola.

Vesselam...

Bu dünyada herkes bir şey olmaya çalışırken,
sen HİÇ ol.
Menzilin yokluk olsun.
İnsanın çömlekten farkı olmamalı.
Nasıl ki çömleği tutan dışındaki biçim değil, içindeki boşluk ise, insanı ayakta tutanda benlik zannı değil hiçlik bilincidir.

- Şems-i Tebrizî

هو ب ح ص س

Kudema, kağıdın yere atılması endişesiyle mektuplarında Allah Teâlâ'yı "هو" zamiri, besmeleyi "ب", hamdeliyi "ح", Efendimiz'e salâtı "ص", selamı ise "س" harfleri ile remz ederdi.

Ön söz

Sevgili dost;

Güzel olan duyguların yitirildiği; akla zarar, kalbe ziyan bir çağdan yazıyorum, buralar çok zor.

Bize ayetlerde çokça hatırlatılan; "Hiç düşünmez misiniz? Ne kadar az düşünüyorsunuz?" İkazlarını dikkate almadan yaşarsak, neleri kaybedeceğimizin farkında olamayız!

Rabbimizin hep "Değersiz dünya hayatı" dediği bu fani alemi biz neden değerli kılarız?

Ahiret için kazandığımız, ahiret için terk ettiklerimiz, ahiret için tercih ettiklerimizdir bizim olan, bizde kalanlar. Gerisi boş, gerisi yalan, gerisi fani...

İnsanların kalbinin sesini dinlememesine hep görünene önem vermesine, maddiyata; para, mülk, servet, şöhret ve güzelliğe aldanmalarına katlanamıyorum.

Ruhun ihtiyacı olan maneviyata aç kaldık, onu hep geride bıraktık. Oysa bedenimizden fazla ruhumuzu güzelleştirmek gerekirdi.

Zira; "Ruhu güzel olanın kalbi güzel olur, kalbi güzel olanın kelamı şifa olur gönüllere..."

Ruhumuza önem vermezsek mutluluğa erişemez, huzuru da bulamayız. Kalbimizi ötelersek; "kalbimizi tanıyamazsak," her insanın bir kalbi var düşüncesiyle yaşayamazsak ve bunu idrak edemezsek, kırılmalar da çok olur, virane gönüller de...

Bu kadar değersizliğin içinde; kalbinin sesini dinlemeyen, söyledikleri hareketleri ile uyuşmayan, yaşamlarını Allah'tan bihaber olanların çoğunluk olduğu bu çağda, yaşamak büyük 'imtihan.'

Ben bunca yıl ayak uyduramadım bu asra ve samimi-(ni)yetsiz insanlara...

Bu çağda garip kalanlardan biriyim, Allah da garip kalanlar ile beraberdi bilirim, sevmenin sevilmenin de cahiliyim!

İnsanlara bakıyorum da; sevgileri, saygıları, gülüşleri, birbirleriyle iletişimleri dahi samimiyetsiz.

Bu sığ ilişkiler kalbime ağır geliyor.

İnsanların güzel duygularını yitirdiği bu çağdan uzaklaşmanın bana verdiği üzüntüyü yaşıyorum.

Zamanın geçmesiyle beraber; sevmek ve sevilmek kavramları da basitleşiyor gönüllerde!

Bu basitliği içine sindirebilene hayr olsun!

Akıldan gelenle kalpten geçen, dile ve maddeye yansıyan tavırlar bir olmadı mı, insanlar da samimi olamıyor.

Yarama merhem diye sürdüğüm tahammül çiçeği şuydu; "Kalbi olanların çok az olduğu bu yitik çağda hüzünlenmek ayrıcalıktır."

Görmede ışık ne işe yarıyorsa, anlamada da hüzün buna eşdeğerdir.

Hüzün, sığamamaktır.

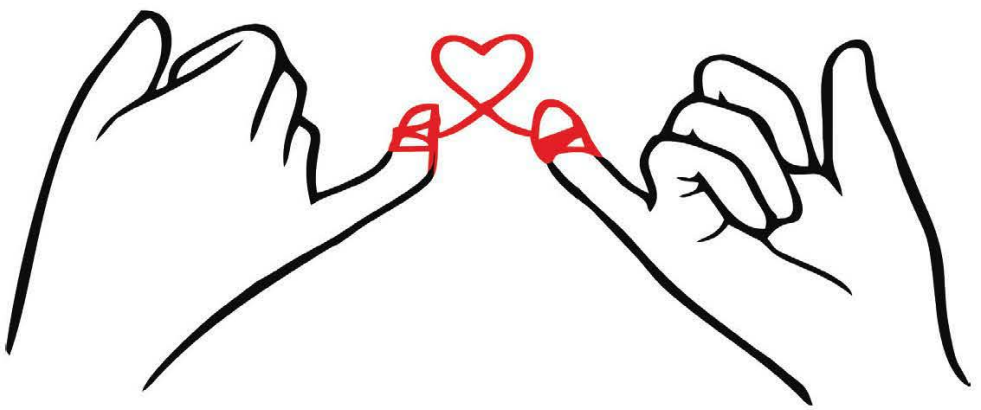
Efendimiz; (El hüznü rafikı)

"Hüzün benim arkadaşımdır" diye buyurmuştur.

Bu sözde bizlere bir mesaj yok mudur? Bu çağda hüzünlenmek ayrıcalıktı! Oysa biz hüzünden kaçar olduk, manevi değerlerimizi erteledik, garantisi olan ölümü hatırdan çıkarıp, hiçbir garantisi olmayan bu fani dünyaya daldık...

İşte bende durup; bu gidiş nereye diye soruyorum hep kendime ve sonra bu asra ayak uyduramadığımı iki kelimeyle özetliyorum;

"Kalbim bu asrın dengi değil..."

"Nasip derken sesimiz cılız çıkmasın.

Zira Nasip, ihtimallerin en büyüğüdür."

Nasip

Şimdilerde varımı yoğumu masaya koyduğumda içimin kıyılarına vuran dalgalardan, yamaçlarımı darmadağın eden fırtınalardan, üzerimi iliklerime kadar ıslatan dolulardan, damarlarımı kesen gerçeklerden "Nasip" kelimesiyle sıyrılabiliyorum. Tüm tükenişlerden bir kelimeyle kurtulmak bu kadar kolay işte! Aklımın almadığı, yüreğimin dayanmadığı yerlere yetişen Rabbim, teslimiyetin diğer ismiyle 'Nasip' kadar naif bir isimle dindiriyor gönlümün ateşini.

Bunu görebilmek mi?

O dahi nasip.

Zira her şey nasiptir.

"Nasibin özünde, delice bir gayret bir miktar da hak ediş vardır" diyeni hatırlıyorum bu demde! Uçurumun kenarına gelmek, düşmeden kurtulmak, yanmak, yıkılmak, yeniden başlamak, kaçabilmek kirli sokaklardan, rahmetin yayıldığı meclislerde gönül dinlendirmek, herkes uyurken Rabbinle konuşmak belki de!

İsimleri hep "Nasip" Görmek isteyip göremediklerimiz, çok isteyip de kazanamadıklarımız, gitmek isteyip gidemediklerimiz.

Hepsinin tek yatıştırıcısı "Nasip" Ateşlere atılmak, mühürlemek, prangalara vurulmak.

Hepsi nasipten, nasibin bu inan bana!

İmanın nasıl sahici olacak yoksa?

Kulluğuna biçilen nasiple değil mi? İşte tam bu demlerde, istediğin verilmediğinde, bekletildiğinde, esirgendiğinde, ümidin yoklanıyor. Elimden geleni yaptım, yapabileceğim her şeyi yaptım da geldiğimin ismidir "Nasip." Acı ve kederlerle boğulan insanlar arasında; "Allah bana yeter, O ne güzel vekildir" diyebilen nasiplilerden olabilmek. "Her nasip vaktine esirdir," cümlesindeki esirden kasıt; şartlar olgunlaşınca, tohumlar boy verince, Rahman yürü kulum yollar sakin deyince. Değil mi ki seni düşüren de Allah, kalbine ateşi atanda Allah! Öyle zor zamanlar içinde nasibine sabır düştü ise, yıkılır dağlar önünde, denizler yol olur sana, çözülür dilinde bağlar, şükür düşer nasibine, sabır nimetini görmek dahi nasip olur sonra.

Sen her şeyi kenara bırak ve tüm bu olup bitenler sırasında kalbinde teslimiyet var mı? Rabbine güven var mı, ona bak.

Yüzünü kara çıkarmayacak bir hikâye çıkıyor mu senden, bu yolun sonunda, ona bak.

Sonrası nasip, sonrası hak ediş.

Velhasıl; evvela 'kısmet' evvela "kader."

Ümit var;

"Başımın üstünde uçan onca imkânsız kuşa rağmen," bazı şeylerin olması sevindiriyor beni.

Zira bu ümit var eğliyor kalbimi.

Onca çirkinliğe rağmen kendini hatırlatan güzellik, merhamet, sevgi, vefa, ümit var ediyor beni şu dünyaya.

Yol arkadaşının elinden tutup harama bulaşmamış beldelere hicret edenleri görüyorum mesela.

Tuttuğu eli bir ömür bırakmayanları,

Sevmeyi, vefalı olmayı, sadakati bir karşılığa tabi tutmayanları,

Bir hata yaptığında sırt dönmeyenleri,

İnsan insanın imtihanıdır bilip, imtihanı kolay kılanları,

"İnsan insanın duasıdır" inanıp duada hiç unutmayanları,

Allah için sevenleri,

En güzel kelamı kalbine yazıp, "manayı hayatına nakleyleyenleri,"

Bir değer, bir ücret beklemeden yıllardır İslâm'a hizmet edenleri,

"Bir ömür kıble izzasına" duranları ve seccadesine diz çökmüş olanları,

Elinden kalemi düşürmeyenleri,

Kalbin mürekkebini gönüllere her dem akıtanları,

Merhamet ve sevgiyi sırtına yükleyip kıtalar dolaşanları,

Kardeşinin derdini kendine dert sayanları,

Dertsiz olmayı dert görenleri,

Allah'ın dinine yardım için, varını yoğunu ortaya koyanları,

Hakiki sevda uğruna anadan, yardan geçenleri görüp de nasıl ümit var olmaz ki insan?

Ümit var.

Belki burada yok, belki şurada da yok. Ama orada bir yerlerde mutlaka var.

Zarif bir ömür yaşayanlar var, zarif bir vedayla ayrılanlar sonra. Ömür sahifesini nice güzellikle doldurmuş olanlar var.

Nice yavrunun yüzüne tebessüm olanlar, nice kalbi merhametleriyle ısıtanlar var.

Ümit var inanın.

Masamın yanı başından, satırların arasından, çayın buğusundan, güzel bir hikâyeden, bir bebeğin kokusundan, korkmadan hakkı haykıranların şecaatinden, zarif insanların kalbinden göz kırpıyor bana.

Kalbimin en sevdiği kelime bu.

Bir ihtimal daha var deyip duran kalbimin adıdır bu.

Bir gün güzelliklerin bizi bulacağına inanan kalbimin virdidir her dem.

Aklım sonbahara hüzünlenirken, kalbim baharın gelişini düşünür hep.

Öyle ya, bahar gelecekse eninde sonunda sonbahara üzülmek niyedir?

Bunları düşünürken, yarım kalmış hikâyemde bir dua arıyor gözlerim, buluyor da.

"Sen, ümidin sahibi sensin diye ümidini hiç yitirmeyenlerin de Rabbisin.

Zaman kısa, yol uzun amma sen ümidimizi yenik düşürme dünyaya..."

"El intizar eşeddü minen nar."
Beklemek Ateş'ten şiddetlidir.

Sevgili dost; Efendimiz şöyle buyurdu;

"El intizar eşeddü minen nar." (Beklemek Ateş'ten şiddetlidir.)

Herkes bir şeyleri bekliyor öyle değil mi?

Kimilerinde "bir umut" oluyor ismi.

Kimilerinde ise "elimden başka bir şey gelmiyor," oluyor.

Bir rüyayı, bir sesi, bir yolu, bir müjdeyi, bir duayı, bir dala tutunmayı... Gidebilmeyi, masumiyeti, samimiyeti, belki de bir sevdayı bekliyoruz yana yakıla.

Bazen yoğun bakım önünde, bazen yağmurun pencereyi sırılsıklam ettiği demlerde, bazen Medine'ye doğru çıkan o uçakta, bazense bir günahımızın affını istediğimiz secdelerde bekliyoruz. Bir anda kapı çalacak ve gelecek o beklenilen diye umuyoruz şükür ki. Şükür dedim; çünkü kuvvetli bir eylemdir beklemek. İnsanı diri tutar; namazında duasında, elini attığı her hayırlı işinde.

Bilir ki; her şeyin bir bedeli vardır ve beklediğine değmesi gerekir hayatının. Herkesin bir şekilde o bekleme durağına takılıp kalır ayağı. Beklemek ömrümüzün en vefalı yoldaşı.

Birileri gelmeyecek o vakit dese ne çıkar, bizim inancımız dipdiri, 'hayırlısıyla beklet' dediğimiz hiçte az değildir hem. Sevgili dost Hz. Yakup'un duasına katmak gerek belki de kendimizi.

Bir Peygamber de beklemiş, hiç isyan etmeden, teslim olarak, yapabildiğinin en iyisini yapmış ve ibadetlerine "Allah'ım, bir bekleyiş içinde olanlara beklediklerini nasip et!" duasını eklemiş.

Yürümek gerek, dizleri yara bere içinde kalan bir çocuk kalbiyle.

Yılmamak gerek, etrafı önüne setler örse, bıktırmaya çalışsa dahi. Çünkü beklersek gelmese bile biliriz, ama beklemez de vazgeçersek ne geldiğini biliriz ne de gelmediğini.

Ne diyordu Şair; "Sen adımını attığın andan itibaren Hira dinginliğine dönüşecek ortalık."

Bak işte bu, tüm çekişmeler dinecek, tüm yorgunluklar dinlenecek, bahçelerde çiçekler açacak, gökyüzünün mavisi gülecek, sabır selamete erecek o dem.

Demem o ki; hakkını vermek gerek "yüreğimizin." Çünkü beklemek hepimize baba mirası.

Çünkü işin ucunda bulmak var kalbin emanetini.

Şimdi bir dua gelsin sadırdan satırlara;

"Sen beklerken yorulan, ürken, tahammül mülkü ha yıkıldı ha yıkılacakken dualarını sana havale edenlerinde Rabbisin, ne olur boş hayaller peşinde koşturma bizi, beklediklerimizi ahiretlik eyle, rahmetinle hakkını vermeyi nasip eyle bekleyişlerimizin ve selamete erdir bizi..."

"Sınanmadığınız bir acı üzerine konuşmak

her zaman kolaydır.

Tarık Tufan

Sende biliyorsun ki herkesin derdi kendi dağına göre; azmış çokmuş bu değil mesele.

Değil mi ki herkesin derdi nefsine ağır gelip yüreğini bir bıçak gibi kesiyor, o halde herkesin canı boğazında atıyor.

Yutkunamıyor, çöküp kalıyor veya hangi yoldan gideceğini bilemiyor.

Dünya hâli; her dert bir sonra ki derde basamak oluyor. Bir nevi Rabbimiz bizi başka kayıplara, başka hasretlere, başka yüklere hazırlıyor.

Hepsinin ismi şükür ki "imtihan" Sonra tüm yokuşların başında "**RABBİN İÇİN SABRET**" (Müddesir Suresi/7) ayetiyle teskin ediyor.

Demek ki; Rabbimiz "Zül Celali Velikram" isminin tecellisini göstermek istiyor.

Önce kahır, hüzün, ızdırap.

Sonra rahatlık, ferahlık, tebessüm, sevinç, ikram diyor bizlere.

Sabrın insanlara değil, Allah için imtihanlara olsun.

Gönül mahsulünden kimseye haraç da verme, tahammül

nimeti büyük nimettir, olur olmadık tüketme. "O onu yapmış, bu bunu yapmış" cümleleri biliyorsun ki seni ancak insanlara ve hayata karşı öfkelendirir.

Hem Rabbimiz istemeseydi hangi kış üşütürdü seni?

Hangi sıcak yakardı tenini?

Hangi kelime kırardı ki kalbini?

Hangi rüzgar seni yerinden yurdundan edebilirdi ki...

Yani hepsi senin imtihan olmana vesile.

Hem ne demişti bir Allah dostu; "Mevlâm görelim neyler, neylerse güzel eyler."

Şurada ölüme ne kaldı ki.

Az daha sık dişini, bırak ağrısın başın.

Pencereler buğulu, masada boş bardaklar, gözlerinde uyku.

Bırak her şeyin iyisini istemeyi, her şeye koşmayı!

Dikkat et, nefsin sana düşman vaziyette!

Vazifen ölmeden Rabbini razı etmek.

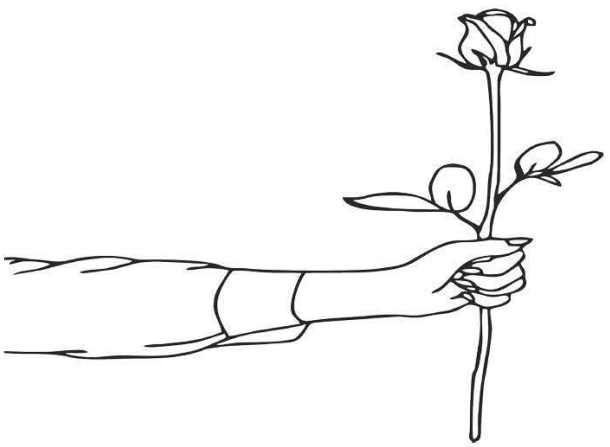
Hem Resulullah'ın da başı ağrırmış; unuttun mu?

Etrafına bir bak istersen.

İnananların burnunda bir papatya kokusu. "Bu da geçer Ya Huu!" diyorlar,

"Sen O'na inan ki geçsin" diyorlar.

İnsan Allah'a tutunabildiği ölçüde hayatta kalabiliyor papatyam.

Ne de güzel seviyorsun Allah'ım dedim.

Bir çuval inciri mahvetmeyle, incir çekirdeğini doldurmayacak sebepler arasında gelgitlerde, ha kuyunun dibinde ha uçurumun kenarında sarsılsa da gönlümüz tutuyorsun bizi avucunda.

Bunca olup biten şeylerin karşısında afallayıp bunlar gönle yük, sırta kambur dahası ayak bağı, dahası boşa kürek çekmek desek de, kendimizde güç bulup gidecek derman kalmaz olsa da, var sende iş der gibi serpiyorsun içimize umudu, sabrı, teslimiyet şiirini.

"Sen kendinden geçsen de ben senden geçmem" der gibi kalbimizin yaralarına kol kanat geriyorsun varlığını yanımızda hissettirmenle.

"Rabbin seni bırakmadı ve sana darılmadı" ayetinle seviyorsun kullarını, ne de güzel seviyorsun ya Rabbi.

Sonra bir şeyi eksiltirken günlük yaşantıdan ne bileyim birinin acısı hep sınarken geceleri, mesela sevdiğim incirin vakti geçerken ömürden hemen karın fırtınanın içine atmıyor, yavaştan hazırlar gibi başka sevdiğim şeyi ikram ediyorsun ya, işte bu muazzam bir incelik.

Gönlüme ne hoş hitap ediyorsun.

Aylardan Eylül, mevsimlerden Sonbahar.

Güneş ışığını kısacak biraz, daha kalın giyin cümleleri saracak evden çıkanları, karartacak bulutlar göğün mavisini biraz, sokaklara çıkmanın bir şiiri yazılacak gönül hanesinde.

Yapraklar sararıp solacak dahası dökülecek ayak uçlarına insanın, "ömrün tükeniyor bizim gibi" diye fısıldayacaklar rüzgarlarla insanoğlunun suratına ama pek azı kulak verecek bu sedaya.

Hüznün bütün koşulları hazırdır artık.

Çok az insan durup ince şeyleri düşünecek ve ellerini açıp dua edecek yağmurun altında.

Ve birkaç insan ağlayacak hüngür hüngür göğe yüzünü çevirerek, içini yakanları kimse anlamasın diye sonbaharla dertleşecek bir bankta.

El değmemiş yağmurları izleyecek biri pencere önünde, elinde kahvesi yanında kitabı ve üşüyen ayakları saracak battaniye.

Dedim ya, gönlünü yapıyor kulunun, hüznüne yoldaş veriyor bir mevsimi.

Muhabbet damlıyor imanından insanın böyle her imtihanına güzel bir vesile bulup bakmak isteyince.

Yaslanacak hayâller, adım atılası niyetler, ümit olacak dualar, hatırlara uğrak isimlerden ediyor hiç bilmeden bizleri, ne naif seviyor ama.

Bunlar hep teselli olmak istemesinden.

Bir yaprak düşün, çaresiz bir aşık.

Ömrünü bir ağaç için harcayan, sonunun ayrılık olduğunu bile bile yine de tutunmaya çalışan bir yaprak.

O yaprak güzel olmalı ki, ağaçta güzel olsun.

Güzel sevmeli ki güzel meyve versin.

O küçük yaprak o kadar büyük bir yüreğe sahip ki sonbaharın hüzün mevsimi olduğunu bile bile yine de vazgeçmez ağaçtan. Öyle saf, öyle içten ve öyle gerçek sever ki bir gözyaşı bile bırakmaz giderken.

İnsanların aşk mevsimiyken yaprakların ayrılık zamanıdır sonbahar. Tüm güzelliğini, tüm benliğini bırakır bir rüzgara. İnsanlar nefes almak için ağaçlara muhtaçken, ağaç tek tek harcar tüm yapraklarını insanlar için. Bütün yapraklar ağaçlara aşıkken, ağaçlar da insanlara kaptırmıştır gönlünü.

Birileri yaparken birileri yıkar her zaman. Her seven karşılığını alabilseydi sevgiden, aşkın bir anlamı kalmazdı zaten.

Acı çekmektir aşk.

Bile bile, göz göre göre ve kendi isteğiyle ateşe yürümektir.

Bir kelebeğin yarınlara doğru uçması, bir papatyanın dalında kalma isteğidir aşk.

Her canlıda, her dilde, her ırkta aynıdır aşkın tanımı.

Sonsuzluğu olmayan dünyada, sonuna kadar beraber yürümektir aşk.

Kimileri sonu her daim ayrılık olan aşkın manzaralı tarafındayken, kimileri yıkık dökük bir harabeye çevrilidir.

Cesur olmaktır aşk.

Önünde bir ordu da olsa gözünü kırpmadan gidebilmektir.

Umutlu olmaktır aşk.

Ay gibi, güneşi hiç göremeyeceğini bilse de, yine de umudunu kesmemektir.

Her yiğidin harcı değildir aşık olmak. Her yürekte zuhur olmaz. Gerçekten sevebiliyorsa eğer insan, bile bile ateşe yürüyüp göz göre göre aşık olabiliyorsa işte o zaman insanım diyebilir ancak.

İnsan olmayan aşık olamaz değil de, aşık olmayan insan olamaz.

Ne demiş Cahit Zarifoğlu "İnsan sevmeli; Bazen bir insanı yahut da bir ağacı ya da kanadı kırık bir kuşu. Zaten sevmezse insan, insan mı olur? "Değer bilmektir aşk."

Kalbimize en büyük nimet, dilimize en güzel söz ve gözlerimize en güzel yüzdür.

"Dilek tutman için yıldızların kayması mı gerekiyor. Gönlüm gönlüne kaysa yetmez mi?" diyebilmektir aşk...

"Bedenime ağır gelen bu gönülden,
dünyaya ayak uyduramayan kalbimden,
velhâsıl; en çok da kendimden yoruldum."

"Şimdi gökyüzüne baka baka İnşirah okusam, kalbi kırık ve üzüntülü kullara ulaşır mı ferahlığı?"

Birine dua etsem döner mi bana karşılığı deme!

Duanı dilinden eksik etme kardeşim. Unutma duasız üşürmüş yürekler bil!

Sana bir dua eden olsun, senin de bir dua ettiğin. Bilemezsin hangi kırık gönlün duasıdır karanlıkları aydınlatan, sana ummadık kapılar açan.

"Bilemezsin kimin ettiği dualardır seni böyle ayakta tutan, yol açan, kapıları aralayan, daima seni koruyan kollayan.

Düşün şimdi; kalbin kurak toprak, sen ise bir çiçek, duan ise sana içecek, çiçeklerini yeşertecek.

Hem duasız çiçeklerin yeşerir mi?

Dua etmezsen kurur çiçekler, duanı eksik etme dilinden.

Dua et ve dua iste!

Umarım kalbindeki çiçekleri soldurmazsın...

İki insan ansızın karşılaşırlarsa,
bu kaderdir.
Birbirlerini sevip anlaşırlarsa,
bu kısmettir.
Dilerse Allah ve kavuşurlarsa
bu da nasiptir.

"İnsan doğmak Allah'tan,
insan kalmak bizdendir."

Peki bizler ne sanıyoruz hayatı; böyle gelmiş böyle gidecek diyenler safında mıyız?

Bir toprak yığını hiç ellenmediği sürece çamurlaşır. Aradan aylar geçer, yıllar gider bir bataklığa döner. Şayet uğruna ter dökülmüş olsaydı, aynı topraktan bataklık yerine çiçekler var olacaktı!

İnsan da topraktan gelme cancağızım.

Gönlümüzü hiç ellemezsek dünya hali onu çamurlaştırır.

Ve gönlümüzde yıllar geçtikçe bataklık halini alır.

Ama ekip biçersek, havalar bazen kötü de gitse kendi haline bırakmayıp sürekli ilgilenirsek elbet bir gün çiçek açacaktır.

Bu dünyaya tutunmak kolay olsaydı, köprüden geçmek için kim emek harcardı?

Kolay olmayacak elbet.

Olmasın ki, çiçeklendiğimiz zaman bu bizim emeğimizdir diyebilelim.

İnsan doğmak Allah'tan, insan kalmak bizdendir bunu bilelim.

İnsan kelimesinin anlamı; iki el, iki ayak değil, temiz bir kalp ve o kalbi taşıyacak bir bedenden geçer.

Her kötü biten gecenin, sabahına beklediğimiz güneşin adı umuttur.

Ve hüzün gönlümüzde yaramazca koşturan bir çocuktur.

Dünya var oldukça umut var olacak ve hatırı sayılır hüznü hiçbir zaman kovamayacağız.

İşte tam bu esnada; insan gönlü dile sığmayacak bir şekilde yaratılmıştır.

Ve insan kalmayı başarmak nedir diye sorulursa; hüznü baş üstünde ağırlayıp, kucak dolusu umut ile ağırlamaktır.

Ne kadar çıksak da göremeyeceğimiz ama içimizden dahi konuşsak sesimizin ulaştığı bir Ârş var.

Bizim için orada bir kumbara var biliyorum.

Ettiğimiz duâlar tek tek birikiyor görüyorum.

Allah'ın vaadi haktır buna da eminim.

Ömür defterime güzellikten yana ne varsa çiziyorum...

İnsanları tanımaya başladıkça içimden geçen bir cümle;

"Topraktan yaratıldıklarına iman ettik, kalplerinin taşlaştığına ise şahitlik. "

Akşamları tekkelerde iki soru sorulurmuş:
Bugün gönül kırdın mı?
Namazını kıldın mı?
"Birinci soruya evet diyene ikinci soru sorulmazmış."

"Sizce çok güzel bir şey değil mi kafanı yastığa koyduğunda "kalp kırmadan günü tamamladım çok şükür" diyebilmek.

Sizi bilmem ama ben birinin kalbini kırınca utanıyorum kendimden.

Böyle düşüncesiz olmayı kim öğretti sana diye kızıp duruyorum.

İncitmemeyi elimden geldiğince yapmaya çalışıyorum lakin incinmemek...

O kadar hassas olmuş ki kalbim, zamanında onu o kadar çok kırmışlar ki insanların en ufak dediği şey bile gözlerimin dolmasına yeterli bir sebep oluyor.

Şu an bile ne kadar kırılmışım deyip yorgunluğumu Zarifoğlu'na bırakmaya çalışıyorum.

Fark ettim de insanoğlundan çok bir beklentim de yok aslında.

Sadece istiyorum ki, benim onlara davrandığım gibi davransınlar bana. Verdiğim değerin yarısını görsem hayat daha kolay olacak belki de.

Evet hatalarım vardır amenna ama bir gönül bana dargınken rahat rahat da uyuyamam.

Sizin bu deliksiz uykularınız, düşüncesizlikleriniz, ahir zamana olan sevdanız beni çok yordu.

Ben artık bu dışı yaldızlı içi çirkef çağdan çıkıp, maneviyatın değer gördüğü bir çağa gitmek istiyorum. Ahretlik olan dostluklar, Allah'ın rızası olan sevdaların olduğu bir çağa...

Yorulmayacağım, boğulmayacağım bir çağa... "

"Bir kez gönül yıktınsa, bu kıldığın namaz değil."

(Yunus Emre)

"Artık içimizde fırtınalar da kopsa 'nasılsın' sorusuna 'iyiyim' deyip geçiyoruz. Çünkü 'kötüyüm' dersek bir de buna açıklama yapmak zorundayız. Zaten ne kimsede dert dinleyecek sabır var ne de bizde anlatacak heves..."

Bazen dünya yanmış da senin umurunda olmamış gibi görünür.

Oysa umursamak da mecal iledir ve o mecal sende yoktur. Anlatmak istersin bazen gönül alemindeki yaşanan depremleri oysa anlatacak kimse bulamamaktan değil anlayacak insan bulamamaktan yakınırsın etrafına!

Bu seni haddinden fazla yorar.

Yük taşımazsın belki sırtında ama şunu iyi bilirim ki; yük taşımaktan daha zordur kalbinde birikip te söyleyemediklerin.

"Anlatmak istedikleri çoğalınca, gönül alemine yolculuk yapıp hira'sını bulmak istermiş insan."

Şu dünyadan sıyrılıp, herkesten uzaklaşıp gitmeyi çok istedin değil mi? Uykuların yarım, nefesin kesik, hayatında yolunda giden şeyler yok denecek kadar az kim bilir..

Bazen sığamıyorsun hiçbir yere! Sonra şaşırıyorsun bir kalbe sığanları görünce! Sonra dönüp bakıyorsun kendine; tereddütlerin, anlam arayışların... Kendini tam olarak bulamamış olman, hissettiğin kimsesizlik, fazla ince hesapların.

Belki de kendine layık görmediğin için hiçbir yere sığamıyorsun bu dünyada!

En çok kendine yaptığın haksızlıklar yüzünden hiçbir güzelliği yakıştıramıyorsun hayatına!

Bizim büyük savaşımız bu işte, iyileşmeyi istemiyoruz, kanayacağını bile bile yaralarını kaşıyan insanlarız. Söyleyeceğim şeyler kuyuya düşmüş bir adamın söyleyecekleri kadar ama unutma bir gün senin de o düştüğün kuyuya birisi bir ip uzatacak ve sen kara kışın ardından baharı...

O karanlığın ardından yeniden güneşi göreceksin Allah'ın izniyle...

Sadece kalpte yaşananların, önüne bir şeyler çıktıkça kabulleniyor insan.

Belki gerçekten yoruluyor, belki vazgeçiyor.

Sadece olduğu gibi olsun diyor bütün hayata!

Kalbi olan konuşsun bundan sonra!

Hiç umursamıyorsunuz kalbinizi, yorulmaz mı zannediyorsunuz, kırılmaz mı?

Ayakları yok belki ama insandan daha fazla yürür, siz düşünürsünüz sadece, o uzakları getirir, götürür.

Elleri yok ama insanlar değil kalpler sarılır birbirine.

Gözleri olmasa da o ayırır doğruyu yanlıştan.

Göz göze gelmenin bir anlamı var ise bunu ancak yürek hisseder kalbin kadrajından.

İçiniz nasıl ise dışınız ile bir olsun.

Siz zamana değil zaman size ayak uydursun.

Dertleşin, nedir sıkıntısının nedeni bir sorun kalbinize.

İyi tanıyın onu, tanıyın ki aşk nedir ne değildir anlatsın size!

İncitmeyin, kırmayın, küsmeyin, küstürmeyin.

Ondan umudunuzu sakın kesmeyin.

Siyaha boyansa da bırakmayın ellerini!

Çünkü, en iyi o bilir hayatın rengini...

"Kadınlar çok değerlidir.

Bu ümmetin yarısı kadınlardan oluşur diğer yarısınıda kadınlar yetiştirir."

Hasan El Benna

Her kadını bir çiçek gibi düşün.
Bir çiçeğe; sevgi, şefkat, ilgi gösterirsen eğer
rengarenk tanelerini açar.
Bir kadında öyledir işte eğer sevgini,
ilgini gösterirsen kalbinin kapılarını açar sana.
Nasıl ki bir çiçek; ilgi olmadan büyümez,
solar ve bir daha açmaz güzel kokulu tanelerini.
Kadın da öyledir!
Sevgini ve ilgini göstermezsen eğer
kapatır kalbinin kapılarını sana açmamak üzere.
Sen sandın ki; bir çiçeğin gölgesinde
dinlenmek ile geçecek bu dünya!
Öyle eringeç bir yaşamak ki bu,
seyrine bülbül kesildiğin çiçeği ezip geçiyorsun.
"Anlıyorum insan olmak bu ama böyle olmamalı!"

Sâhi imtihan neydi?

Rota bildiğim Şems'i Tebriz'i derki;

"Senin gönlün değişirse bütün dünya değişir."

Demek istediği her şey evvela kendimizde başlar ve bizle sonlanır.

Neyi ne kadar çok seversen imtihanın da, imkansızın da o olur.

Gün gelir yanında olmasa bile sığınacak yuvan, gün gelir mesafe yokken uzaktan da ırak olur.

Sen seversin, hayaller kurar, büyütüp beslersin..

Hesapsız ve çıkarsız bir gönül vaat edersin ama o sevda senin şurana bir yumruk gibi oturur.

Konuşamazsın, gidemezsin.

Hadi gittin diyelim, gitsen gelemezsin gelsen de dilin tutulur. Yalnız yabancı yüreklerin evlat edindiği üvey sevgi o kadar muazzam bir şey ki; Göremesen de gözünde, konuşamasan da dilinde ve kavuşamasan da gönlünde kurulur. Şikâyet etmezsin.

İster yâr ister yara olur. Seversin, beklersin, dua edersin.

Gün gelir; Ya en vefalı nasibin, ya da mazi de kalan bir sızın olur.

Neyi ne kadar çok seversen, imtihanın o olur.

Unutma kıymetlim; Güzel olan her şey değerini yitireceği zamanı bekliyor.

Evet, biz artık bazı şeyler gerçekleşsin diye beklerken o güzellikler önemini yitirmeyi bekliyor.

Çünkü hayatın kuralı bu neyi çok istersen o imtihanın ya da imkan-sızın oluyor...

İnşirah tadında bir teselli;

"gerçekleşmeyen her şeyin arkasında Allah'ın bizim için murad ettiği bir hayır vardır."

Her insan imtihan edilir.

Bazılarımızın imtihanı ise biraz daha ağırdır.

İmtihanlar ağır ama bir şey daha var.

Bizlerde çok zayıf değil miyiz?

Allah, insana kaldırabileceği kadarını yükleyeceğini söylüyorken, biz çözümü hep başka yerlerde arıyoruz. Çözüm aslında içimizde, kalbimizde!

Ne zaman derin bir imtihanın ortasında kaldığımızda, Allah'ın bize o imtihana direnme gücünü verdiğini de hatırlar.

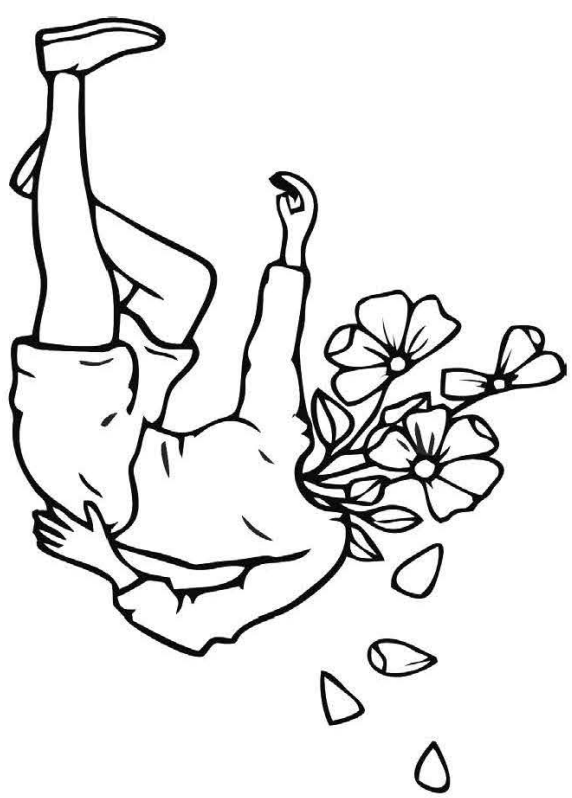
Ne zaman kendimize Allah'ı hatırlatan imtihanı hafifleten dostlar edinir.

Ne zaman kalbimiz her sıkıştığında inşiraha koşarsak belki o zaman düzeliriz.

İnşirah diyorum inşirah, darda kalana da yolunu bulamayana da dertler içinde kaybolana da inşirah...

Herkes gibi olamayan, kalabalıklara uyamayan, çağa ayak uyduramayan, odalara, evlere, şehirlere sığamayan, olduğu yerde duramayan, gitmek istediği yere varamayan, gitmekten başka gidecek yeri olmayan insanlarız.

"Bir çiçeğin boynunu bükmesi bile ağlatır bizi, kalbi taşlaşmış bu çağın insanına elbette yeniliriz.

Oysa Yusuf atıldığı kuyudan daha derindi.

Gökhan Özcan

Dolu iken boşluğuna kanaat ettiğimiz sokakların nabzını tutuyoruz.

İçimizin rakamları arasında sağa sola yalpalıyoruz.

Bir avuç hüzün kalıyor geriye çok geçmeden öğreniyoruz.

Hayatımızdaki yılların, yıllarımızdaki hayatlara bir sıfır galibiyeti ile bir sonraki müsabakayı bekliyor gibiyiz hepimiz.

Öyle bir yerdeyiz ki, dalgası dostun göğsüne çarpan, çarpa çarpa bir avuçluk yüreği, bin kulaçlık mesafeye arşınlayan mavi yosun ülkesi gibiyiz.

Çıldırtan yalanların, yaprak döken çehresini, vicdan entarisiyle örtmeye çalışmak beyhude yorgunluk biriktirmiş, derviş duruşumuzda!

Satır satır yürüdüğümüz yolların, hışırtısında arayıp durduk, özlediğimiz sesin buğulu nağmesini!

Beklenilen değildi gelen, gelendi beklenmeyen.

Yağmurların vizesiz seyir hali öğretti bize, imzası gözlere atılan hüzün duygusunu, tutuşan hislerin her biri hür

bir katre olup kendi halinde pahalıya mal edildi, sadrın kâşiflerince!

Ne vakit atmıştık bilmediğimiz kuyulara, kuruyası ellerle taşı!

İçlerinde var olan uçsuz deryaları görmeden hem de! Boğulunası şekva kasırgaları geç kalmadı hiçbir zaman.

Ve zindanlarda bile eksik olmadı, ateşsiz duman.

Oysa, ne Yusuf'lar boy verecekti, isyansız kalabilseydik o an.

Dolunay bin hicâb ile karanlığa saklanmadan...

"İnsan yenilince değil yanılınca yorulur."

Bu dünya yenilmiş, yorulmuş ve yürüdüğü yoldan vazgeçmiş ardına baka kalmış insanlar ile dolu.

Bana her şeyi tam bir insan gösterebilir misin?

Hayır gösteremezsin.

Çünkü bu dünya imtihan dünyası kardeşim.

Bir derdimiz, bir sıkıntımız olmayacaksa eğer, bu hüzün yüreğimize neden nakşeder. Ben hüznümü seviyorum. Belki garip gelebilir ama sevincimden daha fazla hoşlanıyorum. Geceleri gökyüzüyle sohbet edebiliyorum mesela. Ve yahut bir bardak çaya dert anlatabiliyorum. Çok derin düşüncelere dalabiliyorum bir balık kadar olmasam da!

Şöyle esaslı bir türkü dinlediğim zaman anılarımı göz ucuyla ıslatmayı istiyorum.

Ve biliyorum ki benim gibi hüznünü seven nice cam gönüllü insan var.

Bunu hissetmek, bu hissi duyabilmek ve dokunabilmek ile hayata aşina oluyorum.

Çağımızda o kadar çok insan var ki, hangisi insan han-

gisi değil karıştıracak hale geldik. Güzel gönüllü insanlara o kadar hasret kaldık ki, hiç görmediğimiz halde çok özledik. Eskiden kötü insanlar anlatılırmış hikayelerde! İyi insan o kadar çok ki, hangisi az ise o dikkat çekiyor, onu dinlemek istiyormuş insanlar. Şimdi ise anlatılacak iyi insan kalmadı kardeşim.

Keşke eskiden iyi insanları daha fazla anlatsalarmış da, fırsat kalmasaymış dünyanın iki döneminde de kötü insanlara! Sende saatlerce anlatacak ve dinleyecek iyi bir insan arıyorsun biliyorum.

Ama bulamıyorsan sana bir sır vereyim;

Şu temiz gönül yoksulluğuyla yaşadığımız coğrafyada, gökyüzü insanlardan daha iyi olabiliyor.

Ne zaman gitsen kapısı açık ve halinden çok iyi anlıyor. Bir kere olsun konuşursan ömürlük bir dostun oluyor. Aslında bu devir çok basit bir kuralın devri! Ne olursa olsun, nasıl olursa olsun insan olarak yaratıldığımız dünyada, insan olmak için değil, insanlığa layık olabilmek için yaşayacağız. Seni çok üzüyorlar, çok kırıyorlar biliyorum. Sen iyi bir insan aradıkça daha fazla tükeniyorsun, görüyorum.

Ama şunu unutma ki; iyiliğin karşılığı sadece iyiliktir.

Merak etme, hüzünlenme, sabrını yitirme!

Senin aradığın o iyi insan da şuan da seni arıyor.

Ve birbirinizi bulmak ne kadar meşakkatli olursa, inan ki kavuşmak da o kadar güzel oluyor.

Allah'tan gelene 'of' değil 'af' de kardeşim. İşte senin aradığın dünya tam olarak bu aşamada başlıyor...

"Burası dünya, elbet yorar."

Burada insana yorgunluk, insana keder, insana acılar ve sorular var.

Hatırlayalım ki; "dünyaya gelmek, bir saldırıya uğramaktır." demişti o büyük vaaz.

Her doğan çocuğun çıkarabildiği olanca sesiyle ağlayışı, ciğerlerine hevâ doluyor diye değil; tüm varlığına dünya ilk kez saldırıyor diye aslında. Sonra alışıyor insan buraya ve büyüdükçe bağışıklık kazanıyor dünyanın saldırısına. Saldıran dünya, onu da kendisine benzetiyor sonunda. Ağlamıyor, ağlatıyor artık.

Dünya bu, yorar. Buna şüphe yok. Yormasın diyen de yok. Varsa da ayrıca bir yorgunlukla sonuçlanır bu. Yorgunluk var evet. Ama kenarımızda duran ve dalgın tek bir anımızı kollayan bu uçurum sade bir ağrıdan, sadece bir acıdan ibaret. Tek teklifi bu! Bu yorgunluk bizim değil yani, dünyanın. Bizi içine çeken uçurumun yorgunluğu bu. İnsanın tercih edip tırnaklarıyla tırmandığı, her adımında tertemiz terler akıttığı yokuşun yorgunluğu değil.

Elbette bu dünya yorar. Ve yemin ederek söyleyebili-

riz ki, bu keşmekeşinin içinden geçen herkes yorulacaktır. Kendi seçimiyle tırmanan da yorulacak, istemese de tek bir kez ayağının tökezlemesini bekleyen o derin uçurumdan aşağı yuvarlanan da...

Özgürlük; rakamlarla gösterilen aylık gelirin yüksekliğiyle elde edilemediği gibi, düşüklüğüyle de kaybedilmiyor. Sadece ve sadece seçerek elde ediliyor.

Öleceğiz ve bu insanın tercihi değil. Nasıl olacağını insan seçebilir ama.

Herkesin ferahlık diye bildiği İnşirah Suresinin 7.ayetinde şöyle buyrulur; "O halde boş kaldın mı, yine kalk (başka bir iş ve ibadetle) yorul!" Rahatlığın yolu, Allah için yorulmaya bağlanıyor demek ki...

Dünyanın yorgunluğu, hepimizi bulacak. Nasıl bulacağını seçebiliriz ama.

Tırmanırken ya da düşerken...

İnsanı, bu özgür kılacak!

Vesselâm...

Şeyhimden Nasihat;

- Medet efendim!

- Hayırla gelesin evlât!

- Herkesin bende kusur aramasından yoruldum.

- Allah, kusurunla sever seni. Mükemmeliyetçi olanlar, insanlardır.

- Her ümidim yolda mı kalacak?

- Şahit olarak yeter Allah! Seni sana Bırakmayan, seni yollarda ter keder mi sanırsın!

- Hayallerim, gök bulamıyor kendine!

- Başkalarına kendini beğendirmek için yorulma evlât, başkalarının gözünden düşmekten korkma!

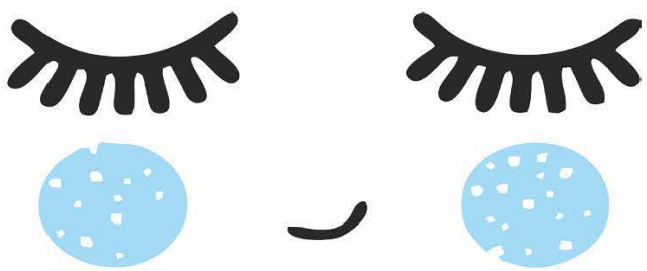
- Hiç mi hak etmiyorum azıcık mutluluğu?

- Hak ettiğinden değil, sırf merhamet ettiği için seni kulu yapmadı mı Rabbin?

- Değil mi ki, herkes birbirine nasibi kadar yakın?

- En güzel nasibin, şah damarından da yakın!

- Ya Hayy!

Önce; güzel güzel içinden gelir, sonra fitil fitil burnundan.
Sonra; kimseye demeden, kimseye değmeden,
kimseden olmadan, kimseden ummadan sıyrılıp gitmek istersin bu hayattan.
Âh! Şu aciz benliğim; "kimsenin kalbine yara olmadan göçüp gitse şu dünyadan..."

Ben önce yazmayı sevdim, seviyorum da hâlâ.

İnce düşünmeyi, halden anlamayı.

Sonra susmayı ama en çok Nasip deyip teslim olmayı.

Her ne kadar evvela kendimce uğraşlar versem de, direnSem de cahilce.

Yine en sonunda bırakıyorum kalbimi, nasibin ellerine.

Yine biliyorum, yol yok nasipten öte. Yazarken nasip, okurken bile. Noktasından tut virgülüne kadar.

Hatta derim ki; "dört yanı nasiple çevrili kalp parçasına insan denir."

Bir şey olmadığında, olamadığında, olmayacağında açıp gönlümün kollarını içimden haykırmayı sevdim; "Ne güzel kaybettim Allah'ım, Ne güzel de çaresizim, mutlu, Ne güzel bir mağlubiyet bu.

Her şey nasip dedim, dünya durdu"

Dünyanın çıkmaz sokaklarından koşarcasına kaçarken, nefes nefese ilk bulduğum nasip durağında dinlenmeyi sevdim.

İçimde, durup dinlenmeden yarınları düşünüp, kederlenen deliyi nasiple sakinleştirdim.

İçim de "niye böyle oldu, Allah içindi biter gibimi yaptı" diye sızlayan biçareyi nasiple dindirdim.

Çıkmaz sokaklarda dolanıp da yaraladığım umudumun ayaklarını nasibin yara bandıyla iyileştirdim.

Şimdi söyleyin, nasibin ellerine kaldığım da ben, nasıl sevinmeyeyim?

Çırpınırken, nasibin ellerine düştüğüm de ya da.

Yarım kalmış hikayem kalbime bir dua çiçeği takıyor usulca; ***"Sen, kendine yazılmış en güzel hikâyeden habersiz, başkalarının hikayelerine girmek için çırpınıp, giremediğinde de kederlenenlerin Rabbisin. Hikâyem sana emanet. Nasibin en güzel çiçeklerini iliştir hikâyemin satırlarına... "***

"Gönüller anlaşınca surette kıymet mi kalır?
diyen bir kalp büyübüyütmüşsün çiçeğim.
Gönül gözü görmez bu insanlar elbette incitir seni."

Bu dünyada bir algı var ki; üzülerek söylüyorum ama maalesef psikolojik travmaların, depresyonların ve asosyalleşmelerin çoğu bu algı üzerinde filizleniyor. İnsanlar gönülden sevmeleri o kadar kaybettiler ki, eskiden göz görür gönül severdi. Şimdi gönül sevecek olsa da göz görmez oluyor. O kadar takılıyoruz ki şu dış görünüşümüze, biri çıkıp ya şuran çok kötü görünüyor dese her şeyi boşlayıp deve kuşu gibi kafamızı toprağa gömeceğiz. Sanki bir yerimizin başka bir yerimizden eksik olması bizim kişiliğimizden çalacakmış gibi.

Sanki insanlar bizim dış görünüşümüzden başka bir şeye değer vermiyor, tüm olay şu insan dediğimiz kalıbın teninde bitiyor gibi geliyor.

Öyle değil kardeşim. Bak ben sana kardeşim diyorum. Seni tanımıyorum, görmüyorum. Ama biliyorum ki gönlün o kadar temiz ki hangi kıyafeti giyersen giy o gönül güzelliğinin önüne geçemeyeceksin. Sana dış görünüşün için değerini azaltan veya arttıran insanlar, kim olduğunu asla bilemeyecekler. İleride eşin olacak insanın sana dış görünüşü için değer verdiğini bir kere sezecek olursan onu bir daha eskisi gibi sevebilecek misin? Hayatı hep şurama bir

şey olursa beni sevmez diye korkarak mı geçireceksin? Hayır kardeşim, hayır. Hayatın özü dediğimiz, insanın hası dediğimiz bu değil.

Hep şunu söylüyorum içini kendi içine hapsetmiş insanlığa; İnsan, insanın evvela gönlüne aşık olmalı. "Gönüller anlaşınca surette kıymet mi kalır kardeşim. Güzelsin veya çirkinsin hiç fark etmez.

Bir insan sana değer verecekse eğer, senin için, sen olduğun için değer verecek.

Sen demek kalbin demek. İnsanlar kalıbından önce kalbini hissedecek.

O yüzden hep göz ile değil gönül ile bakmak gerek. Aynanın karşısına geçtiğin zaman ben güzel bir insanım diyebiliyorsan ve bunu söylerken kalbinin onayladığını duyabiliyorsan sen güzel bir insansın. Gözün güzel olduğu için güzel değil, O gönlündeki güzelliği gözüne perde ettiğin için güzel bir insansın. Şunu hiç bir zaman unutma lütfen olur mu? Bu dünyadaki tek kalıcı güzellik gönül güzelliğidir. Ve bu dünyadan senin ile göçebilecek tek şey yine odur.

Öyle bir insan ol ki; "Varsın ellerin buruşsun ama gönlün duru olsun."

Seçebildiğin Nasip seçemediğin İmtihan...

Sonra ne oluyor biliyor musun kardeşim;

Aslında hiçbir şey.

Çevrende tonlarca olay dönüyor. Ağlıyor herkes, gülüyor. İnsanlar bir yerden başka bir yere telâşlarını da alıp yetişmeye çalışırken sen sadece kendine gitmenin yolunu arıyorsun. Günlerce, aylarca, yıllarca yürüyüp, dönüp dolaşıp olduğun yere geri dönüyorsun. Bir gaye, bir umut, yaşamak için ufak da olsa bir neden arıyorsun. Nefesi alıyorsun almasına ama vermeye hasret kalıyorsun. Palyaçoların fiyatı arttı. İnsanlar gülmeye hasret bırakılıyor.

Baksana, dünya ne kadar da yaşlandı. Bize nasıl davranacağını bile bilemiyor.

Şunu söylüyorum sevgili dostum; gece olunca, sabah kalkmak için bir nedenin olmalı. Yeri geldiği zaman mutluluk yüzünde, hüzünler rafta kalmalı. İnsan gideceği yere gitmeden, en azından kendine bir kere uğramalı. Nefesini duyabiliyorsan eğer, kulaklarında da yeni bir umut çınlamalı. Karşına bir ayna koy. Veya geç bir aynanın karşısına. Bir tutam vefâ ve sadakatten bir parçası yansıt kalbine; kimse koyamıyorsa yanına, kıyamıyorsa bölük pörçük sevdasına.

Yansıt gözünden gönlüne, doyur kalbini, sen koy insanlığından bir lokma, yine kendi huzuruna...

Hiçbir zaman değişmeyecek bir şey söyleyeyim size;

Bugünü yaşıyoruz.

Her saatini kıymetini bilmeden pervasızca taşıyor, yarınlara, ardımıza habersizce hasret bırakıyoruz.

Özleyeceğiz.

Ne olursa olsun fark etmeksizin geçmişi gözleyeceğiz.

Belki kazandıklarımız daha fazla olacak.

Yeni insanlar, yeni yerler, yeni hayatlar göreceğiz.

Ama kaybettiklerimiz hiçbir zaman geri gelmeyecek.

Şu an yaşadığımız günün, yarın adı özlem olarak anılacak.

Yıllar sonra ne kadar iyi veya kötü bir hayatımız olsa da elimizdeki fotoğraflara, aklımızdaki hatıralara ve gönlümüzdeki insanlara bakıp derin bir çaresizlik çekeceğiz.

Tüm dünya tek parmağımızın ucunda olsa da o günlere geri dönemeyeceğiz.

Buna rağmen bugünün kıymetini bilemiyoruz.

Hayattaki en değerli şeyin zaman olduğunu unutuyoruz.

Yıllar pazarlık kabul etmiyor.

Her gün eksile eksile, eskiyoruz.

Hangimizin dilinden düşmedi ki "nerede o eski günler" cümlesi.

Hangimiz duymadık büyüklerimizden, geçmişin vefa çiçeklerini.

Hangimiz özlemedik, hangimiz sevmedik, güzel atlara binip giden o güzel saatleri...

Zamanın sizi beraber taşıyacağı insanları iyi seçin.

Sevdiklerinizle iyi vakit geçirip yarınlara tebessümlü

anılar biriktirin. Ne olursa olsun yaşamaktan vazgeçmeyin. Keşke diyeceğiniz şeylerin hepsini bir köşeye itin. Bugününüz dünden iyi değilse değiştirmeniz gereken şeyler için vakit kaybetmeyin.

İnsan sevdiklerinin değerini gerçekten kaybedince anlıyor. Dönüp arkaya bakamayacağınız bu ömür yolunda, kaybetmeye korktuğunuz şeylerin elinden tutun ve terk etmeyin.

İnsanlar asla kirli doğmazlar. Gün geçtikçe kirleniyorsa kalp, bunu zaman değil insanın kendisi yapıyordur. Saatler hiç yorulmadan, durmadan geçse de ömrümüzden, kalplere asla toz kondurmazlar.

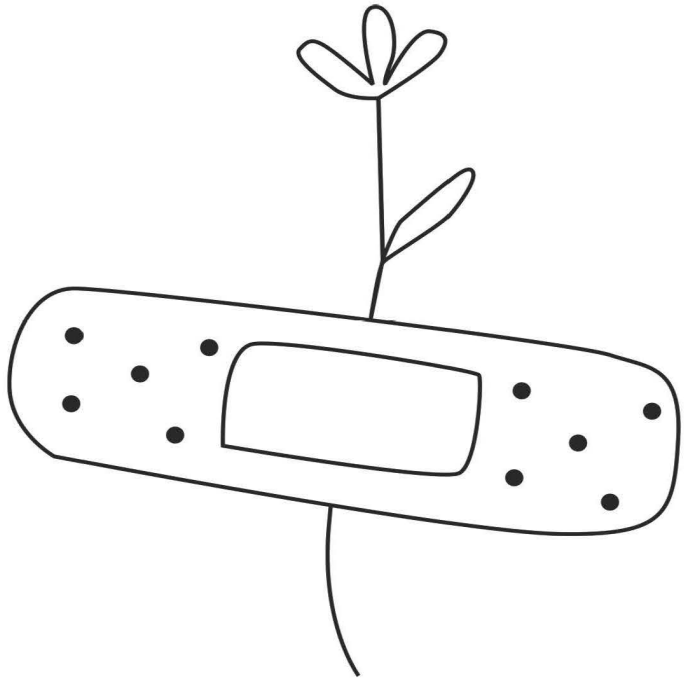
Önemli olan bu temiz kalbimizi son nefesimize kadar muhafaza etmektir.

Önemli olan temiz gönüllerle, bu kirlenmiş dünyayı süpürmektir.

Önemli olan zamanın kucağında bebek olarak doğup, bebek kadar hür ve temizce büyüyebilmektir...

Bir sözün, bir çiçeğin, bir sevdanın sadece karşı cinse verildiği sananlar varmış. Onlar aslında kendilerini mutsuzluğa sunmuş olanlarmış. Ah bi bilselermiş ki;

"bir kitaba, bir kaleme, bir hayale,
bir O'na sevdalanmanın güzelliğini."

Gerçek mutluluğu göremediler;

Mutluluktu istenilen üç günlük dünyada, mutluluk adına bir parça huzurdu tek feryadımız.

Böyle bağırdık içi kaybolmuş insanlığa. Bir tebessüm, bir vefa kırıntısıydı belki de aradığımız.

Önünde dağ gibi durduğumuz insanların, bazen bir omuz dayatmasıydı uğruna devrân'ı yakacağımız yar'in, bir sıcak bakışıydı.

Sadece israf edildi güzel sevenler, yüreği büyük insanlara kederi yüklediler.

Bir kuşa uçmayı öğreten gökyüzü, öğretemedi insanlığa mavinin kudretini!

Hata nedir bilmeyen gönüller, haya nedir bilmez oldu!

Göremedi kimse Güneş'in gelişini, bilemediler yağmurun demiri delişini.

Mutluluktu istenilen ama cebinden çıkaramadı kimse ezelden verilen sevinci, istediler sadece, söylemediler. Bir

ömür her saniye bekleyen Ârş'a bir kelam bile edemediler.

Mutluluktu istenilen ama ellerinin tersiyle ittiler. Secdeye düşecek bir damla yaşla bir ömür ağlamayı takas ettiler.

İstediler sadece, söylemediler.

Şah damarından yakın mutluluğu bilemediler.

Gözleri açık yürüdüler lakin ipin üstünde gezdiğimizi göremediler. Mutluluk istediler ama şu üç günlük dünyada gerçek mutluluğu göremediler...

Dedi ki; Dünyaya arz-ı endam etmeye değil, arz-ı hâl etmeye geldik.

Dedim ki: ben şimdi nasıl anlatayım onu düşündüğümde sol kaburgalarıma giren ağrıyı!

Ne zaman hayale dalsam onsuz olacak diye kursağıma dizilecek hevesleri?

Başka nasıl anlatılır ki, özlemin yol yordam bilmeden ortalıkta burnumu sızlatıp beni ters düz ettiğini? Kendimden bilirim, her çocuk ağlar, düşen bir insanın kalbinde.

Hem ne çocuklar vardır, dizleri yara bere içinde.

Boğazıma dayanıyor arada, "ben sana küsüm" demek istiyorum; ama yok, onu da gömüyorum her cümle gibi ömrümün tozlu sayfalarında.

Yarımım, bir o kadar da kırgın.

Eksiliyorum, anlamsızlaşıyor günlerim gözümde.

Şekerden bir evin dışında kalmış gibi, körler ülkesinde ayna satmak kadar yorulmuş, anahtarı bulunamayan bir kapı olmuşum.

İçim suyu bitmiş dipsiz bir kuyu gibi.

Engerek nefse takılıp uçurumun kıyısına sarmış misali. Gidemiyorum geçmişimden, hazmetmek dertli bir kitap.

Demem o ki; ne ben anlatayım ne de siz insansız hava sahası ile beni yorun.

İnsan insanın hasretidir kıymetlim.

Değil mi ki her şeyimiz bir tek O'na aşikâr.

Değil mi bir tek O hâlden anlar.

Değil mi ki O'nun olmadığı her yer bize mahpus.

Dua denen huzuru yaratmışken Allah, elden her şey gelir. O halde bırakalım Allah'a; O merhem olur yaralarımıza.

Kendinden bilirsin; insan tüm yıkılışlarını "hayırlısı böyleymiş" cümlesi ile yatıştırabiliyor çiçeğim.

O halde; hadi varalım secdeye, tek tek anlatalım; "Hallerim böyle böyle Rabbim, bir Sen varsın ve Sen'in biçare kulunum ben, lütfunla iyileştir kalbimi. Hasretlerimi cennetlik eyle rahmetinle."

De ki: Amin.

Yarım kalan hikayeme uzun bir süre bakmadığımı farkettim, şöyle dua ediyordu hikayemde birisi;

"Sen, sanki nerede olamıyorsa orada mutlu olacağını sanan gönlü yorgunların da Rabbisin.

Başımızdan güzel bir rüya geçir,

güzel bir hikaye yaz kalbimize, göğümüzde ümitvâr kuşlar uçur.

Bizi huzurlu şehirlerin, merhametli gönüllerin, rahmeti bol yağmurların hasret divanına yaz.

Bizi senin sevdiğin diyarın, insanların civarına yaz ve ümidimizin kırıntılarını yem eyleme dünyaya."

Hayatta ne olursa olsun, kaç kapı kapanırsa kapansın, bir kapı aralık kalır hep.

Bir kapı bekler aralıkta.

O kapıdan biri girecek ve hayatınız artık daha güzel olacaktır.

Eş ya da dost.

Buna inancını hiç kaybetmez insan.

Gittiği her yere o kapıyı da götürür.

Her sokak başına koyar o kapıyı. Olur ya biri giriverir belki o aralık kapıdan.

Ne olacağı belli değil.

Olsun.

İnsan bir kere bir şeye inanmışsa ümidi yitmek bilmiyor.

İstiyor ki ıssız bir yere bıraksın ümidini, kaçsın ondan olabildiğince.

Olmuyor.

Ümit tecrübeli.

Biliyor yolu, buluyor yine. Ama bazen de acıtıyor insanın canını elbet.

Ya ümit haklıysa, peki ya sahiden olacaksa, ya beklemek, birazcık daha beklemek gerekiyorsa.

Hayatta tamda budur işte.

Kendin sorup kendin cevaplamak.

Kendin derde kedere salıp yine kendi kendinde teselli bulmak, kırılıp küsüp yine kendi kendinin gönlünü almak.

Kendine yetebilmek aslında.

Velhasıl; ümit etmekten ölen yok, beklemekten ölen de.

Kapı kapansa tamamen, ne kaybederiz?

Aralık kalsa ne olur?

Muamma...

Lakin 'umut' iyidir.

Bırakın aralık kalsın kalbimizin kapıları, geldiğinde güzel günler için eli boş dönmesin...

"GİTMEK" diye bir ülke yapmışlar. Taşına,toprağına hasretiz hepimiz.

Bir türlü gidemedik...

Gitmek istiyorsun bazen değil mi?

Bavula dolaptan üç beş şey koyup kimseye haber vermeden terk etmek istiyorsun bu şehri. Her hayatın mükemmel olmadığını biliyorsun ama yükün ağır geliyor. Sanki çok kuvvetliymişsin gibi bir tekme de hayat vuruyor. İyi bir insan olarak yaşamaya çalışıyorsun. İnsanlığa layık olmak istiyorsun ama insan olmak bazen zor geliyor.

Tabii ki zorlanacağız.

Kolay olmuş olsaydı bizim bu sınavı kazanmak için gösterdiğimiz çaba boşa gitmez miydi?

Değer verdiklerinden karşılığını alamasan da hayat beklentilerini vermese de her seferinde sanki sadece senin üstüne geliyormuş gibi geçse de zaman, yine de yaşamak güzel. Ailen, dostların ve tüm sevdiklerin ile beraber olman ve onlara gösterdiğin sevgi ayakta tutuyor seni. Aç bir kedi görsen doyurmadan gidemiyorsun. Cebindeki son paranla mendil almayı seviyorsun. Martılara simit atmaktan, yere düşen ekmeği kaldırmaktan veya bir karınca için yolunu değiştirmekten vazgeçemiyorsun.

Peki nerede yanlış yapıyorsun?

Neyi eksik yapıyorsun da her şeye rağmen yine de mutlu olamıyorsun?

• Allah'ın bir adı da Zül Celali Vel İkramdır kardeşim. "Yani önce celal sonra ikram Önce kahır, zulüm, imtihan, çile sonra lütuf, sonra ihsan, sonra ikram.

Ya sebep nedir?

Neden önce celal sonra ikram da bulunur?

İnsanın aşık-ı sadık mı değil mi emin olmak için.

Gün gelecek öyle bir gün doğacak ki istediğin yere zorlanmadan ulaşacaksın.

Gün gelecek insanlar senin değerini anlayacak ve sen verdiğin değerin karşılığını misli misli alacaksın. Sen hikâyenin sonunda mutlu olan kahraman olmak istiyorsan bu dertlere eyvallah diyeceksin.

Her geçen gün üstüne gelen Dünya'ya, mutlu olduğunda bile bir hüzün arayan gönlüne, yarasını sarmaktan sıkıldığın kalbine eyvallah diyeceksin.

Unutma! "İyiliğin karşılığı, yalnız iyiliktir." (Rahmân-60) Sen Allah'tan bu sözü aldıktan sonra neden hüzne yenik düşüp iyilikten vazgeçesin ki.

Sen istediğin sürece mutlu yaşayıp, mutlu ölmek senin elinde. Vazgeçme. Sabrına yenik düşme.

Ne olursa olsun; İnsan olarak yaratıldığımız bu Dünya'da, insanlığını elinin tersiyle itme...

"Aydınlığa çıkmak için karanlıktan geçmek gerekiyor."

Şu dünya dediğimiz hengameden kurtulmak için sabretmek gerek hâldaş.

Hâldaş diyorum ya sana satırlara süs olsun diye demiyorum aslında, bu kelimenin senin yüreğinde vuku bulduğuna inanıyorum. Çünkü derdim taş gibi olsa ezmeye başlasa yüreğimi, sen araya dua elini koyarsın. Dudaklarından Rabbe uğurlanan her dua, ferahı fısıltı yapar kulaklarıma. Bilirim ki dünya sadece insanların soluklandığı bir duraktır ama bazen öyle oluyor ki soluğunu kesiyor imtihanlar. Kalbine batıyor göğüs kafesin duasızlıktan. Sonra bir dua bir nefes oluyor içimize, gökyüzünü doldurmak istiyoruz ciğerlerimizin en ücra köşelerine!

İnsanların hiçbir çirkinliklerinin ulaşamadığı göğü yüreğimize sermek istiyoruz. Hepimiz rol yapıyoruz dışı süslü içi necaset dolu şu dünyada, farklı şekillere bürünüp yaşamaya çalışıyoruz. Şimdi bir akşamüstüymüş gibi davranacağım bende size, dünyadaki tüm kötülükleri yok sa-

yıp anormal insanlar gibi adımlarımı sayacağım. Kimsenin içinde kin yokmuş kalpler birbirini sevmek için atıyormuş, sadâkatte zerre payı olmayanlar, sadâkatten gönüllerine miras istemiyorlarmış gibi her gönülde bir sevda birikintisi olan yapmacık duyguların olmadığı ne için yaşadığımızı herkesin bildiği ve herkesin insan olmaya çalıştığı güzel bir dünyadaymışız gibi rol yapacağım sen de benim gibi yap.

Olur mu hâldaş?

Demek ki insanlar böyle yaşıyorlar yoksa nasıl yaşanılırdı ki bu dünyada?

Aradan yıllar geçer, sancılar diner,

gözyaşı yerini tebessümlere bırakır.

Gidenlerin açtığı yaralar birer birer sarılır,

umutlar kırıldığı yerden yeniden yeşerir.

Zamanla elinizdeki umudu değerli kılan

ve mutluluğa daha sıkı sarılmanızı

sağlayan yolun; "acıyı tatmaktan geçtiğini anlarsınız.

"Sevgili Dost;

Nedir seni uykularından vazgeçirecek olan şeyler?" diye yazıyordu mektupta beyaz sakallı adam.

Neydi? Bunu sonra konuşalım,

Şunu sormalı asıl;

Aynı şeyden sebep uykuları kaçanlar mıdır dost olanlar? Yoksa aynı rüyayı görenler mi? Yoksa uyandığında aklına aynı şey gelenler mi?

Hangisi, hepsi mi yoksa hiçbiri mi?

Kimdir dost olanlar?

Bilmiyorum, bilemiyorum ya da bir kalıba sığdırmalı mı illa...

Şudur ya da budur demeli mi muhakkak?

"Oysa ben, kalıpların dışına çıkmak isterdim dostumla."

Dost her zaman arayandır, sorandır, 'yanlış!'

Her zaman size güzel şeyler söyleyendir, 'yanlış!'

Her konuda size destek olan, her yaptığınızı onaylayandır, 'yanlış!'

Sizi seven biri her zaman aramak zorunda değildir.

Her vakit aramak istemek zorunda da değildir.

Öyle olursa bu bir mecburiyet olur, unutmayın; "vefa mecburiyet değildir."

Seni seviyordur evet ama şu an değil.

Seni belki de çok özledi, aramak istiyor ama şimdi değil.

Eski anıları hatırlayıp mutlu oluyor, sen bilmeden seni anıp gülümsüyor.

Sana dua ediyor belki, bilemezsin...

Bir insanın hayatının merkezinde olmayı istemekle ve bir insanı hayatımızın merkezine koymakla başlıyoruz aslında hataya!

Aksi olduğunda üzülüyoruz, canımız yanıyor hatta.

Oysa eğer sevdiğimiz bir insanın merkezinde değilsek asıl o zaman sevinmeli.

Hayatının merkezine 'fani' olanı koyan bir insan evvela Rabbine sadık değildir, size nasıl olsun.

Ve şu da var ki; "insanların hayatının merkezinde olmak istemekte direterek tüketiyoruz, hâlihazırda olan sevgiyi de."

Uzun bir süre mesaj atılmasa, konuşulmasa azalacak olan sevgi, gerçekten sevgi midir?

Aylarca görüşmeseler bile kavuştuklarında aynı sevgiyle birbirine sarılan dostların samimiyetine inanıyorum ben.

Her şeyi uluorta konuşarak, başkalarını konuşmalarına malzemesi yapanlar değil de birbirlerine hakkı tavsiye edenlerin, birbirlerinin ne vaktini ne de kalbini israf etmeyenlerin güzelliğine inanıyorum.

Dost demek; "Mevlâ'nın dünyada yalnız kalmayasın diye kalbine kondurduğu bir çiçek misali."

Soldurmayın!

İsraf etmek haramdır, en çok da bir kalbi.

"İnsan her şeyin sonunda en çok da,
bir hiç uğruna yandığına üzülüyor."

Bazen o kadar çok şeye hüzünleniyorsun ki, hayatın sana vermiş olduğu mutlulukları bir türlü göremiyorsun.

Şu zamana kadar hayatında geçirdiğin en kötü geceyi hatırla kardeşim.

Hani çok güçlü bir insan olmana rağmen kalbine yenik düştüğün gece. Sabah olmadı mı?

Öyleyse her gecenin bir sabahı ve her derdin de bir dermanı vardır.

Şimdi, üzüldüğün şey her ne olursa olsun kendini harap etmeye değmiyor.

Bugünün adı yarın dün olacak.

Dünlerini geleceğe iyi hatıralar bırakarak geçir, bu hayat üzülmek için çok kısa kıymetlim.

Mutluluk içinde bile doyamayacağımız bu hayat, hele ki gözyaşı için sahiden çok kısa.

Dünyaya pencereler ardından bakmayı bırak.

O pencereyi aşabildiğin zaman serin bir huzur ve sağanak bir mutluluk seni bekliyor olacak.

Bu hayat senin hayatın, bu dünya senin dünyan.

Şimdi kalk ve içindeki o güçlü insan ol.

Herkes gibi olmayı aş.

İnsan olmaktan önce insanlığa layık ol...

İnsan her şeyin sonunda en çok da; "Bir hiç uğruna" yandığına üzülüyor.

Belki de üzülmelerin en gerçekçisi bu oluyor.

Çünkü anlıyor ki; geçmez denen geçiyor, gitmek isteyen gidiyor, sevmek isteyen seviyor, nasipse olan oluyor, şerse bitmesi gereken tükeniyor.

Karlarda eriyor elinde, çiçeklerde soluyor vazoda.

O günler anılar köşesinde bir gül mü yoksa diken mi kalıyor, insanın kendi fikirleri ve hareketleri seçiyor.

Ya ahlardan, sitemlerden, isyanlardan.

Ya da şükürden, sabırdan ve tevekkülden.

İnsan istiyor; "şöyle ardıma baktığımda şu imtihanımda tüm gücümle, gayretimle ve imanımla Allah'ı razı etmeye çalıştım" diyebileyim.

Belki mahşerde yüzümün akı olur.

Habibi Kibriya'ya tebessüm ettirir.

Necip Fazıl der ki bu dem de;

"Gönlüm uçmak dilerken semavi ülkelere; ayağım takılıyor yerdeki gölgelere."

Velhasıl-ı; insan üzülüyor.

Ömrünün yapraklarında; Üzülmesi gerekene üzülmediği, sevindirmesi gerekeni mahzun bıraktığı için yanıyor ha bire.

Asıl engel Sevgisizliktir

Ağlayana mendil uzatan, düşene omuz verip kaldıran.

Hırçına yanında olduğunu hissettiren.

Edepsize, hayâlı olan. Kötüye her şeye rağmen iyi olabileceğine inandıran.

Kendini bırakanı, Allah'a tutunmaya çağıran.

Bir yoksula, asıl zenginliğin gönül olduğunu gösteren.

İçine atanı, sükût etmesini iyi bilen.

Kaybolanı güzel yerlerde bulduran.

Cimriye cömert olan.

Yenilmiş birine, asıl galibiyetin nefse olmasını anlatan.

Çirkinliği, güzellikle hizaya sokan.

Kuruyan bir çiçeğin gübresini, güneşini, suyunu verip havasını değiştiren.

Bir mutsuzu, küçük şeylerle mutlu etmeyi başaran.

Döküleni, toplamaya gayret eden.

Bir yarayı, aynı yaradan muzdarip olan.

Bir acıyı, merhametle dokunmayı başaran.

"İYİLEŞTİREBİLİR."

Çünkü dünyanın herkesçe bilinip bazı kimseler tarafından uygulanan insani kanunudur sevgi!

"SEVGİ İYİLEŞTİRİR"

Sevdiğini değil de sevilmediğini unutmazmış insan.

Tüm benliği ile zahmetini içtenlikle sergileyene de rahmet vardır.

Birine tüm samimiyeti ile dokunan olmak.

Biriyle yola tutunmak.

"O dahi nasiptir, her gönle tenezzül etmez."

"Ümidini kestiğin şeyden hürsün,
tamah ettiğin şeyin kölesi...

"Dünya mı?

Kes ümidini!

İnsanlar mı?

Kes ümidini!

Beklentiye girme!

Girme ki düşersen eğer çok canın yanmasın.

Üzülme de! Gün olacak vedalaşacağız her şeyle. Birkaç avuç toprağa sığdırmaya çalışacaklar verilen emaneti. O zaman değeri kalmayacak fani şeyler için döktüğün göz-yaşının, kıymeti kalmayacak üzüntülerinin.

Tamah etme Allah'tan başkasına!

Kul ol Rab olana.

Bak nasıl anlam bulacak tüm hüzünlerin. Kudreti sonsuz olana teslim oldun çünkü.

Seni senden çok sevene, sana senden bile daha fazla değer verene.

"Allah'ım, göndereceğin her hayra muhtacım."

Kim bilir belki de sabahına yattığımız bu geceler, hayır için açılacak gözlerin kendine gelme mesaisidir.

Kim bilir belki de gözle görünen değil,
Gönül ile görünendir hayırlı olan...

"Kulakta kulağa konuşmaktan farklıdır, gönülden gönüle konuşmak. Zira; kulaktan girenin gidişatı akla, gönülden girenin vuslatı Allah'adır."

"Dedi ki kursağına düşeni değil gönlüne düşeni kâr say." diye yazmış Mehmet Lütfi ağabey.

Gün geçtikçe kâr sayacağımız şeyler nasıl da azalıyor.

Kalbimize dokunan cümlelerin, kitapların, mekânların yerini başka şeyler alıyor artık. Bizi biz yapacak, bizi kendimize getirecek olan güzel şeyler yitip gidiyor birer birer. İçimizi ısıtan bir bardak çayımız varsa, altını kalbimizle çizdiğimiz cümlelerin olduğu kitaplara, varlığı gönlümüze şifa olan insanlara, içindeyken huzur ve sükun bulduğumuz mekanlara rastgele biliyorsak eğer bu yetsin bize, bu yetmeli. Dahası gönle yük, dahası sırta kambur, dahası ayak bağı, dahası gürültülü kalabalık. Gönlümüzün azığını biriktirmeye bakmalıyız, diğer türlüsü az olsa da olur. Gönlümüz dolduğu vakit, vicdanımızın, merhametimizin sesini duyuyor, tutup kaldıracak bir el arıyor gözlerimiz. Lakin midemiz dolduğunda alemi de tok sanıyoruz kendimiz gibi ve vicdanımızın sesini duymamak üzere kapatıyoruz sanki.

"Biz avam kalabalığı ile şâd olmayız; Lâkin bir gönül ehli gördük mü neşemiz artar." diye buyurmuş Hasan-ı Basri Hazretleri.

Gönül ehli olalım ki, gönül ehlini tanıyıp bulalım. Kalabalıklar tarafından benimsenmek, alkışlanmak, övülmek bir hiç olmaya tekabül edebiliyor bu zamanda.

Zira artık bu çağda hakiki manada bir şeyler yapmadan yükselmek, kalabalıkları arkasından sürükleyebilmek mümkün. Oysa samimiyetsiz kalabalıklara hayran olmak yerine bir gönül ehline tevafuk etmek daha kıymetli gelmeliydi bize. Çünkü artık gönlün, kalbin, samimiyetin arkaya atılıp, midenin, menfaatin, hırsın, ikiyüzlülüğün rağbet gördüğü bir çağdayız.

Hasılı, dünyadan fırsat buldukça firar edelim gönlümüze, bir gönül ehlinin eşiğine, gönülden yazılmış cümlelere, gönül ateşiyle dem tutmuş bir bardak çaya, o çaya dem tutmuş bir insana bize bu gönlü vereni hatırlatan her mekân ve zamana.

"Eskiden sevmek, zahmetliydi..."

Geçenlerde dedem ile konuşuyoruz; oradan buradan derken günümüz sevdalarından...

Benim aklıma hemen dedemin neneme askerdeyken yazdığı mektuplar geliyor. Tabii sonradan yaktığı o mektupları benim bulup okumuş olduğumdan bihaber.

Mesele buraya evrilmişken; dedemden bu hususta haklı bir cümle kurma beklentisi içine girerek bakışlarımı çeviriyorum.

Şöyle diyor;

"Eskiden sevmek, zahmetliydi..."

"Zahmetliydi" kısmı içinde kim bilir neler barındırıyor...

Mana katmanlarını sizin yürek derinliklerinize bırakıyorum, ama benim takıldığım;

Cümleyi tamamlayacak diğer sözcüklere nazaran "zahmet" kelimesinin oraya yakıştırılmış olması... Muhalfarz; güçbelâ demiyor, diyorum.

Zor demiyor.

O öyle deyince de cümleye bir naiflik alıp vuruyor.

Zahmet lügatten; sanki biraz daha yorgunluğu taşımaktan memnuniyet duyduğumuz, yükler yahut meşakkatler için kullanılmıyor mu?

O vakit cümle şöyle bir manaya bürünüyor;

Eskiden sevenler, sevdiklerinin yükünü sırtlanmaktan memnundu, gül dikeninden şikâyet eylemezdi vesselam...

Kalabalığın olduğu bir ortamda insanların ayak seslerini dinliyorsun…

Biraz gönlün kırık…

Yuvarlana yuvarlana gelen acılarından kaçmak için köşe bucak kaçmışsın kendinden. Her gelen sol yanında bir iz bırakıp uzaklaşmış ellerinden.

Sen ise o izle birlikte yaşamaya devam etmişsin.

Bugün, dinle.

Çiçekleri, böcekleri, kuşları falan değil...

Kendini dinle...

Kendinde açılan yaraları bul ve konuş onlarla.

"Değdi mi?" diye sor. "Kocaman bir hayır" cevabı ile karşılaşırsın.

Sevdiğin için değmez, değer verdiğin için değmez.

Özlediğin için değmez. Önemsediğin için değmez.

Bunların hepsi büyük bir talan ve sen, o talanın içinde kasırgalara boğulmuş bir kulsun…

Bir insan, bir insanı hakkıyla sevemez.

Ancak, Hak olan hakkıyla sevilir.

Yapma...

Kasırgalar derin...

Kurtulamayacağın kadar çok derin...

Son sözüm:

Sen Allah'a inan ki, kulluğuna güneş serpilsin...

Üzülme iki gözüm.

Ahireti var bir de bu işin.

Say ki; gördüğün her şey bir kadraj hatasıdır.

"Bırak işimiz bu dünyada olmayıversin, bırak ahirete kalıversin..."

Ne çok insana içerleniyoruz bu aralar bir bilseniz, kendimize hayretler içinde bakıyoruz çoğumuz, buna mı kırıldım, böyle olmamalıydı gerçekten deyip sonra da dediklerimiz için kendimize kırılıyoruz.

İnsan bir tek değer verdiklerine kırılıyor zaten, kendimiz için pek değerli olmayan bir insanın yaptığı eyleme takılmıyor, sanki aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi konuşmaya devam ediyoruz öyle değil mi?

Kendimizle ilgili bir şeylerin yanlış gittiğini fark edip bunu düzelteceğim dediğimiz zamanlarda sanki ilahi bir kudret karşımıza tevafuklar çıkarıyor.

Ya da biz o şekilde görmek istediğimiz için oluyor.

Geçen gün okuduğum bir kitapta, tasavvufun ilk dersi incitmemek son dersi ise incinmemekmiş.

Hangisi daha zor bilmiyorum ama son derse koyduklarını göre incinmemek için hayli ders alıp, alt yapıyı sağlam kurmak gerekir.

Başta incitmenin bir kusur olduğunu bile göremiyor, sanki insan olmamızdan dolayı bize verilen bir lütuf olarak görüyoruz.

Halbuki incitmek büyük bir olay kalp kırmak 'Kabe yıkmak buyuruyor efendimiz.'

"Hadiselerin, fiillerin, yani kaderin mutlak yaratıcısı Allah olunca; incinmemek, rızâsızlık olur, teslimiyetsizlik olur, isyan olur," dedi meczup.

Bu sebeple incinmeli, unutmalı, görmemeli, müsamaha etmeli, hayra yormalıdır diye devam ediyor meczup yazıya kaldığı yerden.

Şifamızı da sünnetten örnek vererek yapmak istiyor. "O hep affetti, rahmete vesile oldu, terbiye etti, ıslah etti, güzelleştirdi.

Onu öldürmeye gelenler, Onda dirildi.

Onu söndürmeye kalkışanlar Onunla nurlandı.

Onu incitmeye çalışan dikenler Onun sayesinde gül oldu, güller açtı.

Dertlerimizin şifasını Allah veriyor.

Al bu kelâmı koy kalbinin üstüne, rızasızlık etme ve incitme, şifanı koy cebine devam et yürümeye...

Şeyhimden Nasihat;

- Çok yorgunum şeyhim!
- Cennet yolu, yokuştur evlât.
- Sermayem talan oldu ama.
- Şeytan der ki; Umutsuzluk, bana imandır!
- Yalnızlık peki?
- Secdesiz olmak!
- Rabbe ulaşmaya mâni nedir?
- Seninle Rabbin arasında tek engel, dünyadır.
- Efendim?
-Allah'ı kaybedenin bulacağı tek şey, belâdır!
- Peki, bizi kim kurtaracak?
-Rahman ve Rahim olan Allah!
- Peki, bizi affeder mi?
- Sevdiğine zulmeder mi evlât?
- Peki dünya?
- Oyunun aslı!
- Kimseye yanlış yapmadım şeyhim!
- Yanlış insanları "kimsen" yaptın ama!
- Kimsem yok benim!
- Rabbin sana yetmez mi?

Mevlana Hazretleri şöyle buyurmuş;

"Derdini sev, Allah'tan ikramdır sakın of bile deme, bil ki imtihandır."

Yenileri gelince eski dertler geçmiş oluyor, o yüzden geçmesini istediğiniz her ne varsa kendi kendinize deyin ki; bu geçecekte ben dertsiz mi kalacağım, elbet yeni dertler olacak hayatımda bu sefer o geçsin diye dua edeceğim.

En iyisi gönlüm, sen bulunduğun konuma şükret geçmeyen ne varsa onada sabret.

Üzülüyorsun belki ama üzüntümüz olmasaydı sevinç diye bir duygu olamazdı.

O zaman gönlüm; "derdiniz sev, zira dermanın derdinde saklı."

Bazen, Allah gücüne ihtiyaç duyacağımızı hatırlatmak için benliğimizi zayıf ve yalnız hissettirir.

Yapayalnız ve bu dünya hengâmesinde tek başına kaldığında Allah'ın yardımı olmadan kurtulamazsın adı ahir zaman olan bu kuyudan.

Hatırla; Hz. Yusuf (a.s) kuyuya atıldığında oradan onu çıkaracak gücün yalnızca Allah olduğunu bilmiyor muydu?

Gelen kafile mi kurtardı Yusuf'u yoksa kuyu ile imtihan eden mi?

"Kimse kimsenin kör kuyusuna merdiven değil" kardeşim.

Merdiveni getiren de Allah, merdivenden çıkaran da Allah, kuyunuzun, kuytunuzun sahibi de Allah...

Hem unuttun mu?

Hz. İbrahim (a.s) ateşe atılma anında Cebrail (a.s) yanına gelerek: "Bir isteğin var mı?" diye sorduğunda; "Sen çık aradan Rabbim benim için ne murat ettiyse o olacaktır" diyerek, Allah'tan başkasının yardımı kabul etmedi!

Biz Yusuf (a.s) değiliz eyvallah, kuyuya da düşmeyeceğiz belki de; ama en azından bizi bu iffetsizlik kuyusundan çıkaracak olan Allah'a güvenip teslim olmak gerek.

Evet İbrahim (a.s) gibi imtihan olup bu dünya da ateşe atılacak da değiliz.

Ama en azından bu dünyada Allah'ı unutmayıp, ahirette ateşe atılmaktan kurtuluruz kim bilir...

Sen bunu okuyan kişi; "Allah'a bırak," olmasını istediklerini.

İnsanlardan değil, Allah'tan bekle!

Bekle ki, ateş gül bahçesine dönsün.

Teslim ol, nefsine değil Allah'a!

Ve güvenme Rabbinden başkasına.

Güvenme ki kırılmasın umudun, incinmesin ruhun.

Kullara değil Allah'a rağbet et, Allah'a git, Allah'a hicret et.

Hayatın boyunca bir kere bile güvenini sarsmayacak tek dostun Allah'tır çünkü!

Güvenmek yalnızca Allah'adır.

"Başkasına güvenmek, güvenin Sahibini üzmek demektir," önce sadrında sonra hatırında tut bu kelâmı.

Allah'a güvendiğinde, Allah'a teslim olduğunda, her dilediğini Allah'tan dua ile beklediğinde, Allah'ta karşına güvenilir insanlar ve hayırlar çıkaracak, rahmet ve tövbe kapısını sonsuza kadar açacak ve bu iffetsizlik kuyusundan takva ehli olman için sana yol gösterecek, imtihanlarına kolaylık sağlayacaktır.

Vesselam...

"Sakın incitme bir can-ı/ Yıkarsın Arş-ı Rahmanı"

İyilik son nefesini verdiğinde kopacak kıyamet!

"Sakın incitme bir can-ı/ Yıkarsın Arş-ı Rahmanı" buyuruyor Alvarlı Efe hazretleri...

Vurma, kırma, dökme, acıtma, incitme, yakma, yıkma, yaralama, karalama, utandırma!

Üzme, bozma, kirletme, parçalama!

Kendini sakın!

Ve özneler için fiillerin dahi bir ağır imtihan olduğunu unutma sakın!

Beni, seni, bu zamanın bütün insanlarını içinden tutup silkelemesi icap eden bir menkıbe:

"Bâyezîd (ks), bir camide asasını yere çakmışken, asa düşer ve yine orada duvara yaslı duran, yaşlı bir adamın bastonunu devirir.

Namazdan sonra Bâyezîd (k.s) hazretleri, adamın evine kadar gider ve "Hakkınızı helal edin!" der. '"Çünkü bastonunuzu eğilerek alma ihtiyacı duymanızın sebebi, benim asamı hatalı bir şekilde yere dikmemdi."

İncittiğimiz her candan kendi canımızın da incindiğinin farkında mıyız?

Kötülüğümüz iyiliğimize her galip geldiğinde yenildiğimizi biliyor muyuz?

Günaha direncimizi her kaybettiğimizde kalbimizdeki kara lekenin büyüdüğünü hatırımızda tutuyor muyuz?

Nefsimizin dediği her olduğunda biraz daha azaldığımızın, eksildiğimizin, çözüldüğümüzün şuurunda mıyız?

Kötülük, günahlar ve nefsaniyet o kadar kapladı ki yeryüzünün her köşesini; hayır ve bereket çekiyor elini eteğini hayatımızdan, hissediyor muyuz?

Hissediyor muyuz; yoksa bu habis illete, bu bulaşıcı hissizleşmeye, bu müzmin hissiyatsızlaşmaya kapılıp gidiyor muyuz?

Biri sana el açtıysa geri çevirme!

İhtiyacının sahihliğini sorgulamaya takılıp kalma!

Yanlış bir hesabın içinde olan zaten kaybetti.

Peki ya sen? Kapını çalan bir iyilik fırsatını şüphelerle heba ederek kaybetmedin mi?

Bir şey yaptın ve sana içinde bir kuş kanat çırpmaya başlamış gibi mi geldi; işte o an, kalbinin çarpıntısı seni bir kuş gibi hafifleterek iyiliğin sonsuz maviliklerine yükseltti.

İyilik iyi gelir insana, kötülük de kötü.

İkisini birbirinden ayırmak o kadar da zor değil!

Uzun yaşarsa kötülüklere mağlup olmaktan, kısa yaşarsa yeterince iyilik yapamamaktan korkan insanlar da var.

"Selamün aleyküm... Ve aleykümselâm..." dedi Meczup,

"İşte bütün mesele bu!"

Ne mutlu gerçekten sevenlere,
Ne mutlu gerçekten sevilenlere...

Hepimiz seviyoruz değil mi?

Adı ne olursa olsun illa ki birini yahut bir rengi, ya da bir çiçeği seviyoruz.

Peki sevmenin karşılığını lugatımızda bulabiliyor muyuz.

Yani sevmek nedir diye sorsalar cevabını verebilir miyiz?

Anlat deseler anlatabilir miyiz?

Sev deseler, istediğimiz zaman istediğimiz şeyi sevebilir miyiz?

Yoksa sevmek bizim elimizde olmayan bir şey mi?

Sanki seveceğimiz şey karşımıza çıktığı zaman yıllardır zaten seviyormuşuz da yeni bulmuşuz gibi bir şey. Sevdiklerimiz ve seviyormuşuz gibi yaptıklarımız var. Bizi seven ve seviyormuş gibi yapanlar da pek az değil. Gönül evin ışık almaz karanlık sevdaları misafir ediyorsan.

Ama unutmayalım ki önemli olan sevmek değil, önemli olan güzel sevebilmek. Mesafeleri umursamaksızın duymadığın bir sesi özlercesine, sevdiğimizin hasreti yü-

reğimize kor değil su serpecek. Sevgi dediğimiz şey bazen bir dost bazen bir yâr eli olacak. Anne şefkatiyle üstümüze titrerken, baba olup dağ gibi arkamızda duracak. Vefayla kuşatılıp kalbimize konacak. Gönül hekimi olup yaralarımızı saracak. Sevgi dediğimiz şey hep gönülden olacak. Birini gerçekten sevmek kolay değil. Onu ondan çok değil, kendimizden çok düşünmemiz lazım. Sevgimizi bölüp parçalamak değil de büsbütün göstermemiz lazım. Ona seni seviyorum diyebilmek için ilk olarak sevilmeyi değil de sevmeyi hak etmemiz lazım. Eğer sevmeyi hak ediyorsak, Allah'ın bize gerçekten sevgi duygusunu yaşattığını hissediyorsak, sevmek şart.

Ne demiş Cahit Zarifoğlu; "İnsan sevmeli; bazen bir insanı yahut da bir ağacı ya da kanadı kırık bir kuşu, zaten sevmezse insan, insan mı olur?"

"Ağzımızdan çıkanlar değil gönlümüzden çıkanlardır bizim olanlar, bizimle gelecek olanlar."

Ağzımızdan çıkan kelimeleri, sanki yüreğimizden çıkmış gibi gerekli özeni göstermiyoruz, kimi öylesine söyleyip geçiyor, kimisi üstüne basa basa sanki karşısındaki insanı bilerek kalbinden yaralamak istercesine gözünün içine soka soka söyleyip gidiyor işte...

Bilmediği kelimeleri yaşadığını sananlarla, bildiği kelimelerden kaçanlarla dolu bu gizemli hayatın anlamı; elbette kelimeler topluluğunda gizli.

Köküne inince yavaştan ruhu ya huzura yahut kasvete boğan cinsten bu kelime dedikleri.

Kelimeler kalp ağrısı, kelimeler iki yakayı bir araya getiresi, kelimeler cana hezimet, nedamet.

Bir o kadar da gönle nimet.

Unutulmayan anları akla kazımakla meşhur kelimeler, başka kelime âlemleri ile karşılaşınca zayıflıyor ve yerini panzehire bırakıyor fark edene.

Yani derdin dermanı yine derdin içinde geziniyor, görmeyi isteyene.

Velhasıl; İnsanın hayatında Nehr-i Nil içse de fayda etmediği zamanlarında, manasız iç çekişlerinde, tahammü-

lün sınırına geldiğini hissettiğinde, söyledikçe ikna olucu, tekrarıyla güç toplayıcı birkaç tutunduğu olmalı diye düşünürken rastladım bu cümlelere.

Anlam üstüne anlam.

Tefekkür üstüne tefekkür.

Mana üstüne bir sürü hikmet.

Nefesinin yanına yoldaş olacak öyle cümleler ki.

Birinin geçecek demesine gerek kalmadan, zihinde yer etse kâfi olacak öyle teselliler ki.

Sen 'vermedi sanırsın' seni korumuştur oysa!

Sen 'yalnızım sanırsın' seni kendine çekiyordur oysa!

Sen 'neye el atsam benden kaçıyor' sanırsın kendinden gayrı el attıklarını kovuyor oysa!

Sen 'yardım etmiyorlar' sanırsın seni kendinden gayrısına muhtaç etmiyordur oysa!

Sen 'mahrum kaldım' sanırsın seni esirgiyordur oysa!

Ne güzeller ama değil mi?

Sus da Allah'ın kapıları açısını seyret. Ne diye kapıları bağlayan düşüncelere dalıp gidersin?

Dua edelim Rabbimize çokça dua.

Bize çizdiği her yolda kendisini fark edecek bir hikmetli çağrı, bir güzel nasihat bizi bulsun da kulağımızdan gönlümüze sirayet edip bizi hakikatin ikliminde, şükür ve sabırlı kullardan etsin diye dua edelim Rabbimize.

Vesselâm...

İçimizdeki 'Hira'lara ihtiyacımız var.

Nefes alacağımız, nefes vereceğimiz ufacık duraklara, sonsuzmuş gibi gelen anlara.

Günümüz dünyasının bitmeyen çileleriyle boğuşurken içimizi unutur olduk çoğu zaman.

Oysa kendimizden başka çalacağımız kapı yok şu kâinat üzerinde.

İçimizdeki 'Hira'lar diyorum ya o yüzden.

Kendine dön, ruhuna dön...

Bir elinle diğer elini sıkıca tut.

Kendine tutun.

Bir başkasından medet umma, Rabbine dön.

Önce kendini tamamla ardından yanına bir yoldaş ara.

Zira karşına çıkan kişi de senden ne eksik ne de fazla olacak bunu da unutma!

Sessiz yaşa, sessiz öl...

"Hira'ya sığamadım bu asırda, Sevr'e taşıdım yüreğimi."

“Hissiz değiliz, merhametsiz hiç değil.
Sadece bu çağa denk gelmenin
neticesinde duygularımızı saklar olduk,
yeni bir insan tanımanın verdiği yükü
taşıyacak takâtimiz yok.
Sanki; tek bir hakkımız var da,
bir tek O mutluluğu bekliyormuşuz gibi..
Gerisi yorucu, gerisi üzücü, gerisi fani..”

Gönlümüze salıncak kurdular da biz mi çocuk olmadık, incelik gösterdiler de; biz inadına mı incindik.

Bazen yüksek sesle söylemek gerekir, insanların anlamasını beklemeyeceksin.

"Zarar ziyanın hesabını kim ödeyecek?"

Öyle bir an gelir ki; dışarıda kimi görsen yakasına yapışıp "şimdi ne yapacağız?" diye bağırmak gelir içinden.

Ama kimsenin sesi çıkmaz, insan insana imtihandır; cevap yine insanın kendinde gizlidir.

Anlarsın ki; insan insanı hasta da eder; hâlden takatten keser, belki ismi yorgunluk, belki bıkkınlık, en çok da unutmayı isteme azmi olur, hissettiğin.

Bu durumlarda hep Hz. Peygamber gelsin hatırına.

O da putlaştırılan nefisten, zalimden, kibirden, ikiyüzlülükten, malıyla övünen, mazlumu hor gören, kalp denen cevheri taşımayanlardan bıkıp çıkmıştı Hira'ya.

Günlerce sadece uzaktan seyre dalıyordu şehri, bir Rabbi vardı; yanındaydı.

Tek tek taşlar oturuyordu gediğine, üzerinden asırlar geçse de aynı hastalıklar kol geziyor şehirlerde.

Bir delilik yap diyorum sayın okuyucu; bir çılgınlık!

Şeytan şeytanken kol geziyor Kabe'nin etrafında.

Hadi bir velilik yap sende; kimsenin aklına gelmeyeni bir anda sen getir aklına.

Tüm susuşlarının bağını orada çöz.

Haykırmak istediğin her cümleni sırala ardı ardına.

Korkunda olmasın, kimse yargılamaz seni orada.

Kafeslerden kurtar kendini.

Al başını git yüreğinin götürdüğü yere diyemem; imkânın elvermeyebilir.

Hem herkesin Hira'sı kendini yalnızken de Allah ile hissettiği yer değil midir?

Bu köydeki evin, yayladaki çimenin ya da bir denizin kıyısı olmayabilir anında, sıklıkla kullandığın camiinin severek oturup "Oh be" dediğin yeri, Evinde en çok vaktini geçirdiğin odanın seccadeni serdiğin kısmı.

Tespihin kalbinin hizasında "Allah" diye hıçkırarak yaslandığın duvar; hepsi insanın Hira'sı olabilir.

Şöyle oturup senin kırılan yerini hissettiren, özlemini burnunda tüttüren, pişmanlığına ağlatan, aklına getirdiği güzel niyetlerle tebessüm ettiren, hayallerinde seni alıp Mekke'yi sokak sokak gezdiren yerindir Hira.

Çok uzaklarda değil, ayakların seni dermansız bıraktığında, avucunda ruhunu dinlendirdiğin yerin ismidir Hira.

Onu sen gel, yine gönlünde ara...

Aşk'a duvar örmüş çelimsiz gönül işçisi gibisin belki bu zamanlarda.

Her zamankinden daha fazla hüzün kaplı belki de gönlün. Sonbahar esintisinde dalgalanan küçük bir serçe gibi nereye vursa rüzgâr, o tarafa sendeliyor duyguların.

Önceden çok sevdiğin yağmurlar canını yakmaya başlamış gibi, her bir tanesi ayrı bir özlem hatırlatıyor. Geceleri bir sofra kuruyorsun göğe, ay ve yıldızlar ne var ne yok dinliyor.

Bir dost arıyor bazen gözlerin veya aranacak dost oluyorsun yıkık dökükken için.

Şu nasılsın sorusuna hiç aldırış etmiyorsun bu aralar, iyiyim demeyle geçiştiriyorsun içinde ki fırtınaları. Senin bile adını koyamadığın bir şeyler saklı içinde.

Bir damla su musluğun ağzında, düşecekmiş gibi ama bekliyor, bekletiyor.

Merak ediyorsun. Hep böyle mi olacak, böyle mi geçecek yıllar diye aklını kurcalayıp duruyorsun.

Ama böyle gitmeyecek hemdert; Sabrederek yılmadan, usanmadan ettiğin o duaların hepsi birikiyor. İnsan olarak yaşamak yetmiyor bu hayatta, insanca yaşamak gerekiyor.

Kurumuş dalı sulamayı, ekmeği yerden kaldırmayı

veya insanların hepsine sevgi ile bakmayı iyilik olarak değil, olması gereken bir şeymiş gibi görmen gerekiyor.

Hiç ummadığın bir yerde ve ummadığın bir anda çalacak kapın. Kucak dolusu mutluluk ve demet demet aşk çıkacak karşına. Çiçek açmış taneler dökülecek gözlerinden. Güneşin sararacak, sabah kalktığın vakitler gerçekten aydınlanacak.

Ne olursa olsun, başına ne gelirse gelsin şunu sakın unutma! "İyilik yapan, yalnızca iyilik bulacak."

Ve bir gün anılar gelecek gözlerinin ardına.

Şöyle bir bakıp, iç çekeceksin. Şimdi de olduğu gibi, geçmez dediğin ne kadar şey varmış da, hepsi geçmiş tek tek göreceksin. Yaşlar eksik olmayacak yüzünden. Kirpiklerinden sıyrılıp yanaklarından akacak tekrar çiçek açmış tanelerin.

Sen güçlü bir insansın.

Hayatın canını sıkan her cilvesine şimdilik eyvallah diyeceksin. Kalbinden geçeni yaşayıp, her zaman aslına bürüneceksin. Her dua vaktine esirdir cümlesine âşikar olacak dilin.

Güzel günleri olduğun gibi bekleyeceksin kıymetlim.

"Ve sen sabrettikçe, Allah yaralı yerinden çiçek açtıracak."

Kendini kimseye ispatlamak zorunda değilsin. Kimseyle yarışmak zorunda da değilsin.

Sen usulca yürü, koşma. Fısılda ama bağırma. Kederin garibi ol sen...

Senin güzel niyetlerle açık bıraktığın kapılar, insanlar tarafından zayıf nokta olarak yer etmiş akıllarda. Sabredip susuyorsun, söyleyecek bir şeyin yok zannediyorlar.

"Bilirim; avucunun içine iyilik uzatsan da, kıymetbilir kaç kişi var dünyada?"

Ama sığın, sığınakların en güzeline. Kimseden bekleme çiçek. Elindeki fidandır dua, gönlündeki tohumu göklere göm.

Rabbinden bekle.

Bekle ki; ateş gül bahçesine dönsün.

Ve güvenme Rabbinden başkasına.

Güvenme ki; kırılmasın umudun, incinmesin ruhun...

Üniversite okurken her telefon görüşmemizde
annem, her türlü musibetten korunmam için
"Allah seni saklasın" diye dua ederdi.
Diyeceğim şu ki;
"Allah hepinizi saklasın."

O hiç tanımadığın gönlünün beklediği huzuru, yoluna yoldaş, haline haldaş, derdine hemdert olacak insanı çok özledin biliyorum.

Yıllardır onun için kalbini güzel tuttun. Değmedi gönlüne namahrem eli ve sevgin bütünleşti. Gözlerin yorgun, sabrın olgunlaştı.

Ama dayan, çok az kaldı.

Birkaç adım daha.

Birbiriniz için yürüdüğünüz bu dikenli yolda, güle erişmek için sadece bir kaç adım daha.

Merak etme, kavuşacaksın. Bütün dualarını toplayıp hepsini bir yuvada yaşayacaksın.

Yoruldun, belki de defalarca kırıldın; ama kelebeğin bittim dediği yerde Allah yettim diyor.

Ve insanın solduğu günde duası yeşeriyor.

Birbirinizi bulmak ne kadar meşakkatli olursa, inan ki kavuşmak da o kadar güzel oluyor...

"Belki de duanı kabul etmiştir, fakat gerçekleşmesi için sebeplerini hazırlıyordur."

"Her tökezlediğinde yeniden yeşeren bir kalbi kötülüğünüzle solduramazsınız."

Sevgili Dost,

Geçmiş günlerden kalma bir fotoğrafa dalıp giderek yazıyorum sana. Dağ çayı kokulu pencerelerin gökyüzüne sınır koymadığı günlerden...

Yalnızdım.

Ve ben yalnız olduğum günleri mi yoksa kalabalık olduğum günleri mi daha çok özlüyorum karar veremiyorum. Belki de kalabalık içinde yalnız kaldığım günleri...

Halvet der encümen.

Belki de en çok bu.

Ve bunu anımsadığım vakit, şairin; "Ne güzel şey hatırlamak seni bunca kalabalıkta ve bunca yorgunluklarımın içinde." sözü geliyor aklıma.

Bir yere kaçmadan, kalbine sığınmak. Ayaklarını bir yere sürümeden, bir anda münzevi olmak.

En güzel yalnızlık, en güzel şifa kalabalıklarda hırpalanmış kalbe. Dağ serinliğinde bir ferahlık, dağ çayı gibi sıcacık...

Yalnızlığın bile Rabbi oysa; ne diye insan habire kalabalıkları kovalar ki kıymetlim.

İnsana dert anlatılmazsa, insanlar derman olamıyorsa ne diye hâlâ kalabalıklarda kaybolma telaşı.

Ne bir mağara ne bir kuytu köşe... Huzurun sıreti misali bir kalp sadece.

"Kalbimin sesini duyamıyorum bazen" yazmıştım bir defasında.

Ne demeliydi buna... Yarım kalmış hikâyeme bakmalıydım, satır aralarında bir münzevi olmalıydı.

Şöyle diyordu;

"Sen, yalnızlığın da Rabbisin. O halde yalnızların, kalbini herkese açamayanların, dili herkese söyleyemeyenlerin, kalemi her kâğıda yazmayanların halini de en iyi sen bilirsin. Kalabalıklardan, çağın gürültüsünden çekip al şu yaralı kalplerimizi..."

Sevgili Dost;

"Çağın gürültüsünden Allah'a sığın."

Tenha bulmadan tenhalaş.

Sıyrıl hepsinden, bak, duy, kalbinin sesi bir ırmak gibi çağlayacak.

İki avuç dua da benim için koy heybene o vakit olur mu?

"En zor ibadet, gönül kazanmaktır" demiş Hz. Ömer.
Sizin için çırpınan birinin, kanatlarını kırmayın.

İnsan dediğimiz zümre üçe ayrılır; iç, dış ve gönül olarak.

Çoğu insanların gördüğü yer dışımızdır sadece.

Gözümüzden ve dilimizden tanıyabilirler bizi, tabii ne kadar tanıyabilirse.

Ailemize, sevdiklerimize ve dost diye ömrümüze çizdiklerimize açarız kalbimizi.

Daha yakından tanırlar bizi, dökebileceğimiz yere kadar dökeriz içimizi.

Derdimize derman, yaralarımıza merhem olurlar kalpten sevdiklerimiz.

Patlamış bir şah damarı, yara bandı ne kadar tutabilirse artık.

Ve gönlümüz vardır her zaman en derinde.

Dosttan yardan dertleri alıp alıp ittiğimiz, uçan kuşun önünden rüzgârı çektiğimiz gönlümüz.

Kapalı bir kutu gibi girişi olup da çıkışı olmayan...

Taşacakmış gibi olur bazen, bir kelime daha söylense patlayacakmış gibi.

Eklenir o kelimenin üstüne nice harf, nice kitap ama bir türlü taşmaz, taşamaz o gönül kimseye.

İşte bizi büyüten bu gönlümüzdekilerdir.

Bazen kendimize bile söyleyemediklerimizle gizlidir orası.

İnsanın içi de dışı da gönlündekilerin ona kattığından ibarettir.

Kimi sadece gülü görür baktığı zaman. Kimi ise batacak olan dikeni.

Sevgi, saygı, sadakat ve vefanın kaybolduğu bu devirde temiz tutun gönül evinizi.

Temiz tutun ki karşınıza da gönlü güzel, fikri güzel insanlar nasip etsin Rabbim.

Oluk oluk gözünüzden akan yılların adı geçmiş olmadan, mutluluk olsun geleceğe bırakacağınız hatıraların adresi.

Kapalı pencereler ardında gökyüzünü hayal etseniz de bir gün bile vazgeçmeyin bulutlara sarılmaktan.

Gönül dediğimiz şey insanın filmidir.

Diğerleri ise sadece fragman...

Yerini Sevmek

Yazıyı yazarken, 'yerini sevmek' kelimesinde takılıp kalmıştı aslında kalbim.

Ne güzel bir tabir dedim içimden. Sayfalarca yazılır bunun üstüne diye düşündüm, iki kelime yazıp güzelliğini hebâ etmeyeyim.

Kendime sual eyledim önce, yerimi seviyor muydum acaba ben de çiçeklerim gibi.

Seviyorsam, sevdiğimi sanıyorsam eğer, çiçeklendiriyor muydum etrafımı, çiçek gibi güzelleştiriyor muydum acaba?

Evvelâ şunu sormalıydı belki de; insan ne vakit yerini severdi? Ne vakit çiçeklenirdi? Kimin yanında, hangi makamda olduğu zaman.

"Allah seni nereye diktiyse orda çiçeklen" diye bir söz okumuştum bir vakit, bağrıma basmalık, yüreğime sarmalık.

Bu söz düştü aklıma bunları yazarken.

Sualime cevaptı işte, Rabbinin ona hazırladığı yeri,

onu koyduğu yeri severdi insan, sevmeliydi. Orada çiçeklenmeli, orayı güzelleştirmeliydi.

O rahmet eli diktiyse onu oraya boşa değil, tesadüf değildi. Yarım bir merhametle çiçeğimiz 'yerini sevdi mi?' diye düşünüyorsak, merhametin sahibi hiç bunu düşünmez mi kulu hakkında?

Hele de O'nun yüceliğine nispeten, bir çiçek gibi kırılgan iken biz aciz kulları, hiç düşünmez olur mu?

Yarım kalmış hikâyeme gidiyor elim yine, bir sayfa açıyorum.

Belki benim diyemediklerimi der diye...

Şöyle diyor hikâyemde biri; "Sabret kalbim, hem de tam burada. Bir adım bile uzaklaşmadan.

Çünkü buraya bizi Allah dikti ve buraya diktiyse, suyumuzu da bur da verecek. Beni burada çiçeklendirecek."

Kıymetli bir Hocam bizlere nasihat ederken, "men sebete nebete" diye bir söz söylerdi.

"Kim sebat ederse yetişir,"

Kim sabretmeyi bilirse, yeşillenir, çiçeklenir.

Hasılı, sabredelim çiçeklenelim.

Ve dua edelim her dem, sevdiği yerlere, sevdiği kalplere diksin, orada çiçeklendirsin bizi Mevlâ.

Sevdiğin kadar bekler,
sevdiğin kadar affeder,
sevdiğin kadar kırılırsın
ama asla sevdiğin kadar sevilmezsin.

"Yakından bak!

Dilinin ucuna gelen söze, sözün içine sakladığı öze, hep orada olan cevhere, töze...

Yakından bak!

Sese, harfe, kelimeye, kendini bütün bunlardan gizleyen ifadeye...

Yakından bak!

Yere çekenlere, göğe çekenlere, itenlere ve kendine çekenlere..." diyordu bir yazısında Gökhan Özcan Ağabey.

Baktığımız ile gördüğümüz arasında nerden baksak dağlar kadar fark oluyor nedense.

Penceremizin buğusunu silmeli.

"Kalp bukalemun gibidir, girdiği ortamın şeklini alır." diyen Allah dostunun kelamındaki inceliğe.

Vücudumuzun sıhhatinin kalbimizin selametine bağlı olduğunu söyleyen bir Peygamber'in dinine yakından bakmalı.

Eksiğimizi bulduracak Kuran'ı Kerim'e, fazlalıklardan kurtaracak Hadise, sünnete.

Nefesimizi aldığımız her mekana, mekandaki her insana, niyetlere, sözün doğruluğuna eğriliğine.

Korkulara, ağlayanlara, bağıranlara.

Yazıdaki manaya, gökyüzüne, toprağın lisanına, bir Annenin yüzüne, büyüklerin nasihatlerine, hep imtihandaki hikmetlere bakmalı.

Gitmelere, kalmalara, bekleyişlere, yıldızlara, denize, yağmura, vücuda, hastaya, yetimin gözlerine, fakirin sofrasına, garibin hüznüne, ağacın gölgesine, yol yordam gösterenlere, kenarda köşede kalanlara, kendisini ayna edenlere.

Ne için yaratılmışlar?

Hepsinin illaki vardır gözümüze denk düşmelerinin bir hükmü, Allahul Âlem.

Ama ayırmalı seçmeli; gönül dünyamızın yollarına bir çiçek misali serpmeli, dara düşünce nefes almak için yanlarına gitmeli, sıcak bir çay ile demlenmeli.

İyi gelenleri sevmeli, hakikat fısıltıyla dahi söylenmiş olsa, duyacak can kulağına tezden ermeli.

Kalp zaten tanıdığı her şeye sinyali vermeye dünden razı.

Neyle nasıl ferahlar, iyi bilir kalp; huzursuz edecek her tersliğe de iyi kafa tutar hem.

"Yakından bak! Yaşamaya, ölmeye, ölmek için yaşamaya, yaşamak için ölmeye.

Yakından bak! Can alanlara, can verenlere, can olanlara, can katanlara.

Yakından bak!

Âleme, âlemin içindeki âlemlere, âlemlerin içindeki âlemlere..." diye devam ediyordu Gökhan Ağabey...

Başımızı yanlış istikamete çevirmişsek, ayakların bizi doğru tarafa götürmesini beklememek gerek...

Yakından bak; kendine, içine,duygularına, amellerine,

"Sen henüz tohumken seni "İnsan" etmeyi murat eden Rabbine..."

Her şey değişir çiçeğim.

Dua et ki değişsin.

Göğsümde sükunetle taşıdığım hüznüm geçsin.

Dua et..

Belki dümdüz bir hayatı nefes nefese çıkacağımız dik bir yokuşa kendi ellerimizle deviriyoruz.

O yokuşu çıktığımızda ne gelmek istediğimiz yer orası ne de görmek istediğimiz kişi orada. Dönüp bakınca yokuş daha da dik görünüyor. İnecek derman yok, güç yok, zaman yok. Boşuna tüketmişiz onca zamanı ve çabayı!

İnsan kendiyle verdiği savaşı kazanamıyor öyle değil mi?

Ya kalbi yeniliyor ya da aklı! Sorarsan eğer kendine göre haklı bir nevi o da bu işe meraklı...

Aynı yolları hepimiz defalarca yürümedik mi kardeşim?

Yolun sonu çıkmaz olduğunu bildiğimiz halde...

Her çıkmaz sokağın, çıkmaz olduğunu anlamak için, sonuna kadar yürümek zorunda bırakılmadık mı?

Yolun sonuna geldiğinde ise, istemediğin bir yerde iste ediğin bir hayatı "tüketmek" kaldı hepimize geçmiş olsun demeyeceğim.

Neyse ki yarın var; umutların en sevdiği gün...

Şeyhimden Nasihat;

- Umutsuzluk nedir şeyhim?

- Belânın kalbe inmesidir!

- Peki, umut var mıdır?

- Rabbini unutkan mı sanırsın?

- Hâşâ!

- Yalan sevdalardan kalbini boşa; çünkü

Sahibin(cc), yabancıları istemez mülkünde.

- Vah!

Allah nasip ettirmeyeceği şeyi hayal ettirmez.
Eğer hayal ediyorsan;
ya nasibindir ya da imtihanın.

Hiçbir insan boş yere girmez hayatımıza.

Evet duyuyorum bazılarının giriş ve çıkış müddeti külli pişmanlık barındırsa da yine de bu kaideyi bozmaz.

Bazıları tesellidir mesela, can kırıklarınızı toplamayı bilirler. Hediye gibidirler sizin için.

Allah'ın lütfu derler ya, işte öyle.

Bazıları yol kenarındaki tabelalar gibidir. Hatalarınızı size gösterirler sizi hiç kırmadan.

Oluyor ya, insan bazen hiç yapmayacağı şeyleri yapıyor. Bir nevi sekr hali. Ayıltıyorlar işte.

Velhasıl yol arkadaşlığı için kalben ihtiyacınız vardır onlara. Bazıları bize eşlik eder, gideceğimiz yere kadar. Onlardan nasibimiz o kadardır. Biz sanıyoruz, nasip sadece bazı şeylere mahsus.

Oysa sevilmek nasip, dostluk nasip, birlikte yürünecek yollar nasip.

Bir yerde artık eskisi gibi olamıyoruz ya bazıları ile.

Demekki birbirimizin kalbinden nasibimiz bu kadarmış, böyledir yani.

Bazıları ise hep yanımızdadır. Bilirsiniz ve istersiniz ki bu hep böyle olacak.

Hatta Allah rahmetiyle cennetine alırsa eğer, orada da birbirinizi bulacak ve cennet yoldaşı olarak devam edecek yanınızda kalmaya.

Ahretlik derler ya, işte öyle.

Bu arada mekânımız cennet olur inşallah.

Evet, bazıları pişmanlık. Ama mesela bu da bir şey, bir ders, bir nasihat. Tokat cinsinden.

Lakin anlıyoruz, akıllanıyoruz her ne kadar kalbimiz kırılsa da. Hayatın zaten her daim güzel olmayacağını biliyoruz. İnsanların da her dem bize iyi gelmeyeceğini de bilmemiz lazım.

Aslında bize ne kadar iyi geldiklerinden önce, biz ne kadar iyi geliyoruz; kime teselliyiz, kime ne kadar güzel yoldaşlık ediyoruz, bunu sormalı kendimize evvela.

Kimileri de var ki; yarım kalmış hikâyemin meçhul kahramanı gibi kalbini avuçlarına almış şöyle diyor biliyorum;

"Sen, aradığı dostu bir türlü bulamayan ve artık aramayı bırakanların da Rabbisin. Biz bulamasak da bizi buldur. Aranılan dost eyle bizi" diye edin duanızı, bakarsınız yol olur, nasip olur hallolur."

Biraz masum olsak artık. Ne dersiniz?

Kolay öğrenmek, kolay anlamak, yorulunca da kendine hep bir meşguliyet muhakkak bulmak.

Küstüğüyle beş dakika sonra barışmak için bahaneler bulmaya çalışacak kadar sevgi dolu olmak.

Kendini savunmaya kalktığında dahi yalan söylemeyecek, ne olduysa tek tek hiçbir şeyi atlamadan anlatacak kadar temiz zihinli olmak. Yaptığı iyilikleri başa kalkmayacak, yerine getirdiği sorumluluklarıyla övünmeyecek, yani "benlik" iddiasına girmeyecek kadar saf olmak.

Utanacak bir yüze sahip olmak. Verilen bir görevi neden niçin nasıl diye sorgulamadan hemen uygulamaya geçecek kadar itaatkâr olmak.

Hayatın soğuk duvarlarına rağmen yüreği hep sıcak tutmak. Tutunduğu eli, cefa görse de hiç bırakmamak. Küçük şeylerle mutlu olmayı bilecek kadar kanaatkâr olmak. Kalbi hep neşeli çarpmak. Yılmadan binlerce duayı arzu edecek kadar inançlı olmak. Bir şeylerin ismini koymayı bilemese de hakkını verecek kadar duygulu olmak. Yağmur yağıyor diye şemsiye altına kaçmayacak kadar cesaretli olmak. Gülüşüyle mutlu etmek. Birilerine aldırış et-

meden her yerde kendi gibi olmak. Duygularını gizlemek için çabalayamamak, gözlerinden yüzünün hatlarından ne hissettiği anlaşılacak kadar açık olmak. Üzgünlüğünü haftalara, aylara bölmeyecek kadar günün kıymetini bilmek. Haklı haksız davasına girilemeyecek kadar korunaklı olacak bir pozisyon, bir görüntü sahibi olmak.

Kısaca "Çocuk olmak! "İçimizdeki o çocuğun ellerini nerede bıraktık. İşlediğimiz ilk günahta mı?

İlk kırıldığımız zamanda mı yoksa?

Ya da ilk kez yarı yolda bırakıldığımız yerde mi?

Belki de çok üşüdü, çok küstü, belki de çok korktu sokaklarında gezmekten dünyanın ama halen daha her şeye rağmen herkesin kuytularında gizlediği bir çocuk yanı var. Kim inkâr edebilir ki!

Günahlarımızın gözlerimizden okunduğu bu çağda birileri o çocuğun elinden tutmalı, belki de biz yapmalıyız bunu! En güzel zamanlarda belki havalara uçmak için başını çıkarmak isteyebiliyor, belki hiç olmadık yerde ağlamak isteyebiliyor.

Artık yaşadığımız kötü anılardan, yaptığımız günahların içinden kurtarsak onu! Ellerini yeniden tutup ona yaşamayı öğretsek mesela!

Bir anne şefkati ile yaklaşsak yanına!

Şu dünyada iki gözün hakkını verecek kadar çocuk olsak.

Bir ucu keşke'ye, bir ucu belki'ye çakılı bir köprünün
üstündedir ömrüm..
İçten gelenle,
elden giden arasındaki
kapanmayan mesafelere
dargınım..

Kendime kaldığım, içimde bitmeyen ümit ile yolumun üstündeki engerekler arasında uzaklara daldığım, değiştiremediğim şeylerin sıkıntısıyla köşeye çekildiğim ya da hiçbir sebep yokken ne konuşmak ne yazmak sadece susmak istediğim zamanlarda insanlar şöyle sorarlar bana;

"Neden sesin çıkmıyor?"

Önceden nasıldım diye düşünürüm o an. Ne yapıyordum acaba, bağırıyor muydum, habire insanlara toplu mesaj mı atıyordum, ne yapıyordum da sesim çıkıyordu bir zamanlar.

Pencere önündeki çiçeklerin de hiç sesi çıkmıyordu oysa. Pencerelerin, perdenin, kitapların.

-Ama onlar eşya.

Biz insanız.

Bizim susup kenara çekilme hakkımız alınmış, hatırlamadığımız bir zamanda.

Taşın ortadan çatlamaya hakkı vardır ama insanın değil.

Sarmaşık ektiydim bu yaz evin bahçesine, kıvrılıp gidiyor kendince, bir de mor çiçekleri var nazenin.

Bazen avluda otururken dalıp giderdim ona;

"Hiç değilse sarmaşık olsaydım, kıvrılıp gider yolumu bulurdum," derdim içimden. Yapraklarım yük olurdu bana sadece, o da güzellik niyetine.

Ya da ne bileyim annemin çeyiz sandığından çıkan çiçekli fincan olabilirdim.

Ama insanım...

Sitem değil bu, isyan hiç değil, mutsuzluk... O da değil.

Bu ne biliyor musunuz, "dünyayı sırtımdan indirmek istemek."

Ne bileyim ısınıyorsak, keyfimiz gıcırsa, hiçbir derdimiz yokmuş gibi "kim daha şöyle ya da böylenin" yarışlarını yapıyorsak sosyal medyada, neden hâlâ bir yerlerde bir anne yavrusunun cılız bedenini tutarak kameraya haykırıyor, bebeğinin midesi kadar boş olan dünyaya.

İnsan olma sancısına dayanamamak bazen bu.

Böyle bitmeyecekti sonu bu yazının, sen çiçekli fincan, sen ahşap sandalye, sen teru taze fidan.

Sevinçli, umutlu bir şiirdi size layık olan...

Ama ben insanım, bir diğer adım da gam. Bin bir endişe, bir damla kan.

Yarım kalan hikâyeme bir dua çiçeği daha iliştiriyorum şimdi;

"Sen, gönlümüzdeki barların, sırtımızdaki dağların da Rabbisin. "Ben yükümün azalmasını değil, sırtımın kuvvetlenmesini istiyorum," diye niyaz ediyoruz sana Ömer (r.a) gibi. Rahmetinle dayandır, üç beş nefes kadar daha kalbimizi... "

Bahara geç kalmış telaşlı bir çiçek gibi şimdilerde kalbim..

Ara sıra bu hayatın keşmekeşinden sıyrılıp hira'sına çekilip, "Sıramı savıp bu dünyadan gittiğimde, kalanlar beni neyle hatırlayacaklar?" diye düşünmeli insan.

Kim bilir, belki o zaman, içine düştüğü bu hikâyesizlik kuyusundan çıkabilsin diye kendine bir ip uzatabilir..."

Kış gelir baharı hatırlarız, kuş ölür uçuşu hatırlarız...

Peki ama bizim de insanların kalbine bahar olmuşluğumuz, ne bileyim uçmak için kanat gerektirmeyen sevinçler yaşatmışlığımız var mı?

Bazı şeylere geç kalmış olmak canımı acıtıyor düşündükçe, sonra en acı olanın hayata geç kalmak olduğunu anlıyorum.

Bahar gelip gidecek ben hiç görmeden hayatım sonbaharda donup öylece kalacakmış gibi, öylesine tuhaf bir telaş ve garip bir hüzün.

Sonra daha acısını anımsıyorum, ya bana daima tam vaktinde yetişen, tam vaktinde elimi tutan, düştüğümde kaldıran, yaralarıma şifa olana geç kalırsam...

Her şeyin bir telafisi var ama O'na geç kalmanın yok ki...

Bir dua arıyor yine kalbim, hatırlıyorum;

"Allah'ım" diyordu hikayemde bir dervîş, "Kalbimin ayaklarını hızlandır, dünyadan hızlı koşayım, engelleri, dik yokuşları, ayağıma dolanan dikenleri aşmamda bana yardım et ki, sana geç kalmayayım..."

"Gönülden bir amin demek düşüyor bana."

"Belki iyi gelir diye, her defasında size daha çok zarar vereceği belli olan şeylere niye sımsıkı sarıldınız?..

Kim sizi ittiyse sarıldınız sımsıkı, gelmesi mümkün olan her mutlulukta böylece uzaklaştı sizden..."

Önüne taştan duvarlar çıktı diye yolunu mu değiştireceksin?

Peki ardında bıraktığın kayalıklar ne olacak?

Buraya kadar sırtında taşıdığın insanlar. Senin olmadığı halde gönlüne çatı kuran yaralar.

Çocuklarına sakladığın şefkat ve merhamet. Güzel günlere harcadığın hayaller. Öldürmek üzere olduğun ümit... İyilik üzerine çizdiğin resimler ve biriktirdiğin dualar ne olacak?

Tabii ki vazgeçmeyeceksin kardeşim.

Allah'ın bunca lütfu üzerine küsmek olur mu hiç!

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla yeniden tutunacaksın umutlarına.

Ve gün gelecek dualarının vakti konacak takvimlere.

Şöyle diyeceksin son bir kez dönüp dünlere;

- "Elhamdülillah"

- "Elhamdülillah ki ben vazgeçmedim yolumdan.

Çiçekleri sonda açmış bu ağacın, tırmandım en tepesine yılmadan.

Ve oturdum gökyüzünü izliyorum şimdi.

Eskisi gibi değil;

daha uzun,

daha yakın

ve daha mavi."

Herkesin bir Hirası vardır,

"nereye gitse gönlünde taşıdığı."

"Söz var nice can yakar" dedi Meczup.

"Söz var Cana Can katar" diye yazmıştı Gökhan Ağabey "Söz maksadını aşabilir mi?" yazısında.

Daraldığında, sıkıldığında, hiç doğmamış olmayı istediğinde İnşirah'ı oku.

Madem ki ağızdan dökülen her şey tek tek kayda geçiyor, bazen de imtihanı çağırıyor.

"Bela ağızdan çıkan söze bağlıdır," buyurmuyor muydu Allah Resul'ü?

Bazı demlerde sükut etmek sakinleştirir. Sükuta ses olmak iyileştirir.

Oku dedim.

Eğ başını kalbine doğru inşirahı oku.

Gönlüne uzansın artık elin kolun.

Nefes alsın artık bu dumanlar arasında.

İzin ver kalbin rahatlasın.

Sonra istediğin kadar ağla, yoktur ziyanı.

Yetmiyor mu?

Olmadı mı?

O halde çekil köşene.

Sayfalar dolusu aynı şeyi yaz ve kalbini ikna et.

Ne buyuruyor Rabbimiz;

"Demek ki, zorlukla beraber bir kolaylık var. Evet o zorlukla beraber bir kolaylık var!" (İnşirah Suresi/5-6)

Denemekle kalma, ısrarcı ol…

İçinin çığlıklarını, "İllaki var bunda bir hayır" diye diye uslandır.

İşe yaramaz deme, "İnşirah" demiş kelâmına Rabbim.

Ne demek?

"İç ferahlığı, gönül açıklığı"

Tüm kullara yetecek kadar "inşirah"

Elhamdülillah.

İnşirah suresinde Rabbim diyor ki:

-Bir işi bitirince bir başkasına giriş ve yalnız Rabbine yönel. Ötesi can sıkıntısı, ötesi kalp daraltısı.

Durma!

Sabretmeye çalış, elinden gelenleri yapmaya bak.

Gerisini tam teslimiyet ve tevekkülle Allah'a bırak.

Bırak ki; göğüne genişlik, gönlüne ferahlık gelsin.

Sağlam tut kalbini dünya üzerinden geçerken.

Dirayetini ve tevekkülünü yola feda et, feda et ki; İnşirah'lar ferahlatsın senin yüreğini, bahar değil.

Zahmetin, Rahmete dönüştüğü bu yolun sonunda gül bahçesinin kokusunu alıyorsan eğer sen de koş,

sen de düş,

sende yaralan

kalbinin duracağı bahtiyâr güne kadar.

Kaybetmekten mi korkuyorsun; kaybet.

Düşmekten mi korkuyorsun; düş.

Yaralanmaktan mı korkuyorsun; yaralan.

Aşık olmaktan mı korkuyorsun ol; ağla, acı çek, sonra iyileş.

Yeniden kalk, yeniden başla, yeniden sev, yeniden aşık ol.

Bir daha mı düştün? Bir daha kalk.

Er ya da geç, beklediğin gelecek. Er ya da geç aradığın seni bulacak. Ama sen bir kez yıldın mı, tekrar kalk.

Tekrar yürümeye devam et ve gülümsemeni hiç yüzünden eksik etme!

Düştüğün kuyudan çıkmayı denediğin vakit, yeniden başlamaya karar vermelisin.

Bak gör o zaman bitecek. Beklediğin her ne ise sen sabredersen gelip seni bulacak.

Düşünsene hayatında hiçbir duygu olmadan yaşadığını ne kötü, acısıyla tatlısıyla hayattan zevk almaya bak.

Rabbinin sana verdiği her dakikayı güzelliklerle doldur.

Say ki; gördüğün her şey bir kadraj hatasıdır.

Bırak; bu dünya da her istediğin olmayıversin.

Düşün ahireti var bir de bu işin.

Düşe kalka hata yaparak öğreneceksin bu hayatı ve doğruyu bulacaksın er ya da geç.

Her yaşadığın imtihandan hayatına ne kattığın ve ne ders çıkardığın önemli.

Bir tek Allah'ın baki olduğunu, insan olduğunu, aciz kul olduğunu, fakr olduğunu, sadece Rabbine ihtiyaç duyduğunu, her şeyi vereninde senden geri alanında O olduğunu anladığında... İşte, o zaman imtihanı kazanacak, düştüğün kuyudan çıkacaksın.

Provası yok hayatın...

Ne yeniden yaşamak mümkün ne de yaşadıklarını silebilmek.

Önemli olan, bu ömür denen sermayenin sonunda güzel bir hikaye çıkarabilmek...

"Yangın...

Alevlerin yükselmediği, dumanların olmadığı, ince ince havaya bulanan ve o havada yok olan naif bir yangın...

Beklentinin ötesinde hiç beklenilmeyen ve geldiğinde de sevilmeyen bir yangın...

Yürek yangını...

Dört köşe bucak dolaşıp ta nefes almanı engelleyecek her ne varsa burada toplanmış.

Çaresizliklerin, suskunluğun, yorgunluğun, özlemin; bu yangını alevlendiren asıl temel olmuş.

Çare yok. Kimseden kimseye tek bir çare bile yok. Bu yüzden dışarıdan kimsenin müdahale etmesine izin veremezsin.

Yangınlar senin içinde başladı ve yeniden senin içinde sönecek.

Belki arkasında küllerini bırakacak, etrafı siyaha bürüyüp toz olup gidecek ama eninde sonunda sönecek. Kimsenin o yangınlara dokunmaya mecali yok.

Çünkü herkes, kendi yangının peşinde. Kendi yangınına çare aramakta. Yorulduğun anda, nasıl ki bu yorgunluğun tarifini bir tek sen biliyorsun. Bu da öyle işte. Senden başka, kimse sen olamaz. Senden başka kimse senin acılarına yol gösteremez. Bu yüzden, kalbinin bütün sırlarını Rabbine aç, bütün kırgınlıklarını Rabbini anmakla onaracaksın..."

Pamuklara sarar gibi sevdiklerinin,her durumda yanında olduklarının bir gün kıyısından bile geçememek var.

Bir gün uzağa itileceğin, hiç olmamışsın gibi sayılacağın, o saf telaşın arasında hiç aklına gelmiyor.

Çünkü sevgi söz konusu olunca, hesaptan anlamıyorsun.

"elinden tutana değil,

kalbine tutunana denk gelesin."

Kalbime yakışsın değil 'yanıma yakışsın' kuralına cebren uyduruldu güzelim sevda gibi bir lahza.

"Gönül kimi severse güzel odur" kelamı artık bir esâidir evvelin.

Oysa kalbinde çiçek taşıyorsa bir insan, bir saksıyı çiçeksiz bile güzelleştirebilir.

Yolunu evvela, solunu sonra, neden güzelleştirmesin?

İçimizi unuttuk.

Onu güzelleştirmeyi unuttuk.

Lakin; "kalp güzelse insanın zahiri de ona tabi oluyordu zaten."

Saksının içinde çiçekler çok şeyler söylüyor daha.

Lakin ilk bunu duydum.

İçine bak!

Düzelt kalbini...

Çiçek olduktan sonra mühim midir nerede açtığın?

Süleyman Peygamber'in kıssası düştü aklıma.

Bir yere giderken, saltanatının ihtişamına dalıp gitmiş bir an.

Uçan halı birden bire eğrilmiş.

Uyarmış birkaç defa;

"Halı doğrul!"

Halı gittikçe eğrilmiş.

Süleyman peygamber düştü düşecek.

Bir daha seslenmiş hiddetle;

"Halı doğrul!"

Halı seslenmiş bu kez;

"Sen doğrult kalbini ki, ben de doğrulayım ey Peygamber."

Bu mülkün tek sahibi Allah'tır!

Hem ne demişti o Veli bir kelâmında; "Her şey doğrudur sen doğru isen, doğruluk bulunmaz sen eğri isen."

Kıymetlim; "Sen doğrult ki kalbini, doğrulsun seni bulan cümle eğrilikler."

Ölenle ölünmüyor ama ölenle yitiriliyor çoğu şey.

Her giden belki de bir güzelliği götürüyor içimizden.

Benim mesela. İçimde ki o bayram sabahlarının sevinci dedemle beraber gitmiş sanki. O kalabalık bayramlar yerini hüzünlü bir ıssızlığa bırakmış.

Ölümün o rutubet kokusu, neşeli sofralara sinmiş sanki.

Ölenle ölüyor aslında içimizdeki çoğu şey. Ağzımızın tadı kaçıyor.

Ölümün marifeti zaten bu ya.

Her perdeyi oynayıp bir köşeye oturduğun vakit, usulca sen de gitmeyi bekliyorsun.

Beklediğin sadece zarif bir ölüm oluyor. Onca hayalden, heyecandan, koşuşturmacadan sonra en çok istediğin güzel bir gidiş oluyor.

Yani her şeyin sonunda bir gitmek saklı.

Unutulmak sonra.

Kalanların canı acısın ki sevmesinler dünyayı.

Buna gerek yok pek aslında.

Zira dünya çekilecek dert değil ki, içinde gitmek olmasa.

Yollar diyorum yollar.

İyi ki var.

Şeyhimden Nasihat;

- Allah yeniden başlayanların yardımcısıdır.

- Değil mi şeyhim?

- Allah, başlamaya takati kalmamış olanların da yardımcısıdır evlât.

- Yalnızlıktan daha ağır ne var?

- Allah'ın rahmetinden ümidini kesmen!

- Kalbimi sığıntı görüyorlar ama.

- Seni çok görenlere aldırış etme!

- Kimin için çiçek eksem dalımı kırıp gitti.

- O'nun olduğu kalpte herkese tıka basa yer ayırma!

- Bir müjde şeyhim?

- Hatırından çıkaramadıkların seni unuttuğunda, Allah'ın seni unutmadığını hatırla!

Bu, kalbinin mutmain olması için kâfidir.

- Ya Hayy!

Hayat ne demektir?

Biraz hüzün ve acıyla yoğrulmuş adını yaşam diye koyduğumuz ve yaşamak zorunda olduğumuz bir şey miydi?

Ya da adını mutluluk koyduğunuz ama mutlu olmadığımız bir şey mi?

Mutluluk kavramı var mı sizce?

Varsa da uzun sürer mi?

Belki birkaç saat ya da birkaç gün...

Peki acı denilen kavramın neden hiç sonu gelmez? Hayat adaletsiz buna göre!

Güneşin pembeliğiyle doğan, saflığıyla süzülen, herkese nasip olmayan mutluluk bize de uğrar mı?

Ya da rotayı şaşırıp bize uğramadan yoluna devam eder mi?

Mutluluğun formülü var mı?

Formül varsa bulanlar mutlu mu?

Mutluluk sizce neydi?

Mutlu olmak için kaybolan hayaller, "Hayalleri için kaybolan edepler mi?"

Sizce mutlu olmak için her şeyi denemek mi lazım?

Yoksa mutluluğu bulmak için Allah'a varmak mı?

Şimdi şöyle hangisi daha mantıklı?

İsyan etmek mi, şükretmek mi?

-Bana sorarsan eğer mutluluk nedir diye; "Mutluluk; karşılık beklemeden yapılan iyiliktir. Mutluluk; ateştir, kahırdır, azaptır, ıstıraptır, çektiğin çiledir... Belki de ömür boyu sürecek bir hasrettir..."

Kısacası; mutluluk zordur.

"Ve ancak, zora talip olanlar mutlu olmak hakkına sahiptir..."

Velhasıl gerçek şu ki; fahri kâinat efendimizin ağladığı bu dünyada, mutluluğa layık olduğunu sanana şaşarım...

Hayat; "asıl teselli ediciyi bulmak için var olmaktır."

"Güzel günler sana gelmez kardeşim,
sen uçmayı öğrenmek zorundasın."

Kimse günün ardını tebessümle kapatmaz ya da kimse güneşi otuz iki dişle selamlamaz.

Sabır, "neye istenir" sorusuyla boğuşuyor çoğumuz.

Şu sıralar herkes bu sorunun cevabını aramakta.

Ben kolaylık isteyenlerdenim, diyen çok duyabiliyorum.

Sabır nedir peki, kime sabredilir ve neye sabredilir.

Sabır, Allah'tan imtihanlara direnme gücü istemektir, öyle değil mi?

"Allah sabrımızı olgunlaştırsın evvel."

Sonra ise verilen imtihan dua'ya bakar, tıpkı güneş ve dünya gibi ayrılmaz ikilidir onlar, dua ve imtihan.

Biliyor musunuz, dua yalvarmak değildir. Yalvarış diye düşünmek, beşeriyetin verdiği hisle nefse ağır gelir.

Büyük nefse küçüklük sıfatını atfettirir. "Dua" sırdır, kalbinin hira'sına sığınmaktır, kendini dostuna anlatmak, ona dert yanmaktır.

Mesela; en özelini, en güzelini, en önemli gördüğün halleri dostuna açarsın.

Dostun dostu da Allah'tır. Peki, Allah özelin en güzeli değil midir? İmtihan, zorluk meşakkat anlamına gelmez bizim fıtratımızda, sınav da değildir. "Kulluktaki kademedir."

Çünkü Allah seni seviyor ve seni düşünüyor ise heybene dert bindirir, hadi yürü ey kulum der.

Öyle değil mi?

Siz hiç Allah'ın, yaptığımız onca hatalara rağmen, kızıp güneşin doğmasına izin vermediğine şahit oldunuz mu?

Düşünün hangimiz en sevdiğimizin hatasını sineye çekip gülmeye devam ettik. İlk fırsatta yüz çevirmedik mi?

Günahı işleyeceğimizi bile bile beş vakit arasına dua diye bir nimet koyan Allah, neyi eksik bırakır ki şu hayatta?

Belki kalpten süzülen bir dua her şeyi değiştirir, orası bilinmez hep muamma!

Unutmayın; "Duanız, imtihanlara karşı sabrınızı olgunlaştırır."

Özetlersek, Allah'a inanın gerisi inanılacak gibi değil, buna da inanın. Allah'a gidin, Allah'a firar edin, Allah'a hicret edin. Ve dertlerinizi sevin, imtihanları sınav olarak değil, kullukta kademe olarak kabul edin.

Güzel şeyler olsun istiyorsanız
güzel düşünün.

İyi şeyler yap ki, iyi şeyler yaşa!

Madem iyilik yapabiliyorsun, bir değil iki tane yap.

Birini yine denize at, balıklar mahrum kalmasın.

Diğerini içinde tut.

Tut ki için iyilikle dolsun.

Sen kırıldın diye her şeyi incitmeyi düşünme.

Pencerende bir çiçek yetiştir mesela, sokakta bir hayvana su ver, tanımadığın bir çocuğa gülümse sokakta güneşi sev, maviyi, geceye düşen yıldızı ve ayı aslında tüm renkleri ve tüm evreni.

Türkü dinle, şiir oku, mektuplar yaz, kitaplara ilgi göster.

İçinden ağlamak geçiyorsa ağla ama isyan etme!

Her ne olursa olsun hayatında, her şeyin geçici olduğunu ve bize sözlerimizden anlayan değil, yüreğimizden anlayan gerektiğini asla unutma!

Neler bıraktın geride, ne acılara alıştın, ne özlemler unuttun, ne sancılar avuttun yüreğinde bunları düşün. Bunları hatırla ki seni senden başka yıkacak hiçbir şey olmadığını anla.

Unutma, senin için yaratılmış en mükemmel kişi yine sensin!

Sen kendi kıymetini bilmezsen, başka biri neden sana kıymet versin.

Hangi gönlün kapısını tıklatsam hep bir keder koyuyor içerisi; hangi kalbe dokunsam ağlayacak, kime sarılsam yıkılacak gibi! Mutluluk gitgide siliniyor dünyadan.

Hüznün başkenti bu devrin adresi!

Yoruldum...

Küskün ve yenilmiş insanların bir tadı kalmamış. Sevdalar bilmediğimiz bir renge boyanmış. Kırılmış tam ortasından şefkatin dalları. Merhamet çoktandır sandıkları boylamış.

Ziyan olmayayım diye yağmur bile vurmamış.

Gerçek sevgiyi hiçbirimiz bilmiyoruz aslında. İnsanlar sevgiyi kaşlarına gözlerine kullanıyorlar aşk adı altında.

Oysa sevmek bambaşka papatyam. Ben sevda deyince hüzün kaplıyor gönlümü. O kadar biriktim ki göz uçlarıma kadar; sevdanın sözcüklerini gönlümde taşıyorum.

Uzun...

Bu geceler çok uzun papatyam.

Her şeyi bırakıp dünyalık bir kenara, başımı da alıp gitmek istiyorum aslında.

"Dur, nereye?" diye sorma.

Kimsenin gidesi olmadığı bir zamana...

Eğme başını iblise Eyvallah için.
Çektiğin çileler yekûnen Allah için!

Korkuların, hayallerin, hayâlkırıkların, yarı yolda bırakılmaların... Gönlüne sevda düşüp haram diye kaçışların, ahlaksız onca kalabalığın içinde yalnız kalışların, yoksullukların, kolayına çiçeklerini koparanların, kalbinin topraklarını har vurup harman savuranların, yüzünü yerde gezdirenlerin, güvendiğin dağlara karlar yağdıranların, hevesleri uğruna umudunun dallarını hoyratça kıranların varsa!

Gözlerini her gece tavana dikip; "Peki şimdi ne yapacağım," diye düşüncelere boğulduğun anların, günlerin, yılların varsa hayatının yamaçlarında! "Seviliyorsundur, bil istiyorum."

Rabbimiz düşündürüp doğru yolu bulmanı, kulluğunu yapmanı murat ediyordur.

Üç türlü insan tipinden; "Yapanlar, yapılana bakanlar, ne yapıldı diye şaşıranlar," hangisi olmak istersin desem; mahşer gününü hatırlayıp ilk ikisi olmayayım da ne olursa olsun dersin bilirim.

O halde iyi anla kardeşim efendimiz ne diyordu; "Yorgunluk, sürekli hastalık, tasa, keder, sıkıntı ve gamdan,

ayağına batan dikene varıncaya kadar Müslümanın başına gelen her şeyi Allah, onun hatalarını bağışlamaya vesile kılar."

Yok mu dersin hiç günahın?

Kim inkar edebilir ki, masum değiliz sen de biliyorsun.

Demek ki; Rabbimiz günahını bırakmıyor mahşere...

Demek ki; cennetteki makamın için geliyor bazı yıkılışlar.

"Şimdi ne yapacağım?" sorusu seni teslimiyetin huzuruna çağırıyor.

Ayeti celilesin de Rabbimiz buyurmuyor mu kardeşim?

"Doğrusu güldüren de ağlatan da O'dur." (Necm Suresi/43)

Demek ki; Rabbimizin bilgisi ve dahi izni dışında bir şey yok. Avuçlarının içine yazılmış, alnının orta yerine kazınmış yazıdan razı ol!

Payına mahzunluk düşmüşse elbette ağlayacaksın, kim ne diyebilir.

Lakin ağlarken isyan etme, şükret.

Payına sevinç düşmüşse, elbette güleceksin, lakin tevazu ve şükürle tebessüm et!

İnsansın işte...

Bir yandan "Elif gibi dimdik dolaşırken," diğer yandan daracık bir hücre içinde, "Bükülüp kalmış vav gibisin."

Çileye ram olmuşsan, ne çare!

Zaten, itirazınla hiçbir şey değişecek değil! Ne yaparsan yap, imtihan terk edip gidecek değil.

Gönlün kırılıp, acı, keder ve hüzünle kenara çekiliyorsan "Hasbiyallah" de!

"Allah bana yeter" de!

İyilik, iyi gelir insana;

"Artık içimiz ısınsın diyoruz hiç yorulmadan..."

İncindim, kırıldım, darıldım, gücendim mazeretleri bizleri haklı çıkarıyor sanıyoruz.

İncittiğimiz her candan inciniyor, kötülüklerimiz ile yeniliyor, günaha olan direncimizi kaybettikçe kalbimizdeki kara lekenin istidadı büyüyor, nefsimizin dediği her olduğunda biraz daha eksiliyor ve azalıyoruz...

Kendi ellerimiz ile ilmek ilmek dokunuyoruz bıkkınlıklara, sitemlere, kayboluşlara!

Kötülük ve nefsaniyeti hayatımızın başköşesine oturttuğumuz müddeti uzattığımız için hayır ve bereket el etek çekiyor üzerimizden.

Mesele üretmekte, klişe cümlelerle birbirimizi yermekte üzerimize yok artık.

"Ben haklıyım" naraları için az can yanmıyor, az yıkılmıyor gönüller...

Yolda, izde göz çevirmeler ile yürüyüşümüzdeki endam bile caka satıyor artık karşıdan gelenlere! Kimsede ilk adımı ben atayım heyecanı yok artık. "Hayırda yarışınız" buyuruyor halbuki efendimiz.

Nerede unuttuk insanlık kimliğimizi, nerede bıraktık vicdanımızın ellerini, ahdimiz vardı bizim oysa!

Üşüyene hırka olup ısıtacak, susayana nehir olup yüreğine akacaktık, damsız olana ev olacaktı avuçlarımız. Küsmeyi hiç öğrenmeyecekti çocuklar, çok çabuk yıkılmayacaktı dostluklar, bir hata ile silinmeyecekti yâdımızdan insanlar. Yakmak için bir kibrit, acıtmak için bir çuvaldız, kirletmek için bir çamur, vurmak için bir el, karalamak için bir çizik, üzmek için birkaç kelime yetiyor artık insanlığa!

En kötüsü de nedir biliyor musunuz?

Eğer hayatımızda bu halleri yaşamaya maruz bırakılmışsak, gün gelip de başkasına yaptığımızda ne yaşadığını anlamamız ve bu bizim hoşumuza gitmesidir, ne garip!

Vicdanımız rahat ediyorsa bu gidişattan orada bir durup imanımızı gözden geçirmek icap ediyor.

Çünkü Hz. Peygamber'in hayatında bir kez olsun mümin kardeşini yıpratma, yakma yıkma, perişan etme isteği peydah olmamıştır. Lisanını ihlâsa, hayra davet etmek varken kendinle beraber karşındakini de bataklığa çekmek nasıl içini rahat ettirebilir ki insanın?

Kelimelerimiz ses hızına erişmeden kalkıp abdest alsalar, nizama gelseler, nerede virgül, nerede iki nokta, nerede ünlem, hangi cümlelere üç nokta olması gerektiğini öğrenseler.

Yeniden başlama fırsatını alabilsin kelimeler bizden, inansınlar dilimiz damağımıza vurup seslere karıştığı andan itibaren doğruluklarına.

Ha düştü ha düşecek suratlar diye geri çekilmeyi de öğrenseler, altta kalmanın hakka girmekten evla olduğunu bilseler.

Küslük yoluna sapacakken kıvrılıp otursalar sevdiklerinin gözbebeklerine eski günlerin hatırına bir güzel. Arsızca, hakaretlere dolanan ayakları edebin kemaline erse vakitlice!

Vakur, aziz ve tertemiz olsa cümleler, duyanın kulağına şifa, gönlüne inşirah, ömrüne yol olsa sözcükler.

Fark etsek ki; Bize yetemeyen şey iyilik penceresinden bakmaya çalışma azmi!

"Yok yani olmuyor, her defasında pişman ediliyorum" deyip vazgeçiyoruz iyi düşünmekten.

İnsan küçük bir sıkıntıyla, ufacık bir imtihanla soğuyorsa iyilerden olmaktan, iman termostatında arıza var demektir.

Aman dikkat! Böylesi hiç olmadık yerde soğur, olmadık yerde hararet yapar da sürekli yanılır, yanıltır, başa iş açar! Allah muhafaza!

Zaten iyiliğe mimlenmişse yüreği bir insanın, ona boyunun ölçüsünü defalarca aldırsalar da o yine bildiği yoldan gider, iyilikleri zayi etmeyeni aklından çıkarmaz.

"Geldiyse başa bir bela, bir kırık cümle deldiyse bağrımı, vardır bin bir hayrı, Allah dilemese isabet etmezdi zira..." diye diye razı olmaya çalışır gönlü!

Hem nasıl olacak başka türlü?

Nasıl hamlıktan pişmeye kayacak, sonra fokurdayıp "Allah!" diye inleyecek gönlü?

Yana yakıla, canına basıla basıla, yeri gelince üstünde tepine tepine "kül edecekler onu."

Sabrın tahammülün ne olduğunu öğrenmeyene kul mu derler, düşünsene!

Sorsak kendimize şimdi; Allah için yapılan hangi iş bizi perişan etti?

Etmiyor, pekâlâ biliyoruz bunu!

Bizi perişan eden şey, yaptığımız iyilikleri Allah için yapmadığımız için sonrasında aldığımız tepkilerden dolayı duyduğumuz pişmanlıklarımız değil mi?

Evet, insan iyilik edince nankörlük görüyor ya güya ve tam o anda vazgeçiyor iyilerin safından.

Karşılık bekliyor, teşekkür etsin olabildiğince mihnet altında kaldığını göstersin.

Yani gösteriş var hallerimizde, burnumuz Kaf dağında!

"Allah için" demişsek iyilik niyetimizde, bırakalım öyle kalsın.

Bırakalım insanlar kadir kıymet bilmesin?

Hatta bilmemesi bizim için daha kârlı iş olur.

Çünkü karşılığı Hakk'ın katında bir o kadar daha kıymetlenir.

Çünkü karşılığı dünyalık değil, sınırları ölüm ile yaşamak arasında değil.

Kalplere ektiğimiz tohumlar ahiretimiz için büyütülüyor amel defterimizde!

O gün belki biz unutmuş olacağız sineye çekip kalplerin uzağına attığımız öfkemizi!

Unutmuş olacağız belki de sırf "gönül yıkmak Kâbe'yi yıkmak gibidir" deyip lisanımıza gem vurup haklı dahi olsak sükut ettiğimiz demleri!

Ve belki de sırf "Affede affede affa layık hale gelirsiniz" nâsihatını niyetimize alıp insanların dediklerini Allah için affedip incinmemeye gayretimizin karşılığını!

Çünkü Rahman buyuruyor böyle kulları için; "Her kim zerre miktarı hayır yapmışsa onu görecektir. Her Kim de zerre miktarı bir şer işlemişse onu görecektir." [Zilzal/7-8]

Evet, çok darbeler alabilirsin, çok yıkımlar yiyebilirsin, insanlardan kaçma çabanı anlayabilirim ama sen de şunu anlamalısın ki; sen insanlar içindeyken, "Hakk" ile olma davasındasın, imtihanlara verdiğin cevaplarla kulluk makamındasın.

Elbet caydırıcı vesveseler gelecek sinene, sen onlara aldırış etmeyip yine hüznün yüreğindeyken mümin kardeşine tebessüm edip "nasılsın?" diyeceksin, "iyiyim" lafını ezbere bilmeden.

Gerçekten merak ettiğini göstermek için ruh halini soracaksın kardeşine, çünkü ruhu temizse, rahatsa, huzurdaysa sıhhati de iyi olur o insanın.

Böylece iyi niyetin samimiyetine takla attırmış olacak.

Geçiştirmeyi, savsaklamayı, kendi bildiğini okutmayı bunlardan vazgeçmeli insan, karşısındaki müslümân kardeşinse eğer.

Empati kurmayı bilmediği için kötü düşüncelere kurban gidiyor ameller, farkında mı insan?

Kaybetmenin daniskası işte fakir fukara kalmak mahşerin ortasında!

İletişimin bağırmak, haykırmak, kendini ispatlamak olmadığını anlamak için bir ömrü heba etmeye gerek yok sanırım.

Konuşmadan evvel dinlemenin güzelliğine varmalı kulaklar.

Çok mu sermayemiz var ki, fazla sözlerle azalmayı göze alabiliyoruz.

Başkalarının samimiyetini sorgulamadan evvel kendi hissiyatlarımızın gerçekliğini düşünmek icap etmez mi?

Kendi iyiliğimizin ölçüsünü neden dağlar kadar görüyoruz ki!

Afraya tafraya gerek yok, söylediklerimiz kadar iyiyiz, sustuklarımız kadar temiziz!

Senin insanlığın sana kötülük yapana iyilik yaptığın yerde başlıyor, düşünürsen.

Biri kalbine diken batırdığı anda ona ah etmek yerine onun için Allah'tan af dilediğin anda olacaksın işte güzel insan.

Çünkü herkes aynı dilden konuşuyor şimdilerde, herkesin derdi anlaşılmak, herkes bir şekilde kendini düze çıkarmanın derdinde!

Efendimiz; "Allah'ım beni iyilik işledikleri zaman sevinen ve kötülük işledikleri zaman bağışlanma dileyen kullarından eyle" diye dua ederdi, bu her şeye yetmez mi?

Hissizleştiğimizi anlamak için bir kalbe dokundurduğumuz ısırgan otlarının vicdanımızı yakıp yakmadığını anlamamıza bakmak yeterli olacaktır.

Bir rahatsızlık duymuyorsak, kalbimiz çoktan vazgeçmiş demektir bizden.

Bu devran böyle gitmemeli cana katacak bir sözün, bir duruşun, bir sevdan, bir davan olmalı!

Müslümansın sen!

Biri el açmanı isterse göklere geri çevirme!

Kapını çalan iyilik fırsatını şüphelerle heba ederek sen kaybetmezsin misin?

İyilik iyi gelir insana, kötülük ise her zaman kötü!

Bir şey yaptığında ve sana içinde bir kuş kanat çırpmaya gelirse işte o an kalbinin çarpıntısı seni huzurlu etmeye yetecektir, elindeki imkanlar seni iyi hissettirmek için canla başla çırpınıyor, görmüyor musun!

Zor değil, pekâlâ yapabilirsin.

Sen farklı ol.

Sen gönül kıracağına yapanlardan ol.

Sen yüzü asıklar içinde mütebessimlerden ol.

Sen susturulan nefesler içinde haykıranlardan ol.

Sen konuşan nefisler içinde sükût edenlerden ol.

Sen yedi gün yirmi dört saatin canına okuyanlar içinde yazanlardan ol.

Sen yorulanlar içinde koşanlardan ol.

Sen hastalar içinde şükredenlerden ol.

Sen mahzun olanlar içinde "Korkma Allah bizimle beraberdir" inancını yaşayanlardan ol.

Sen kalp kıranlar içinde, dilini kırk kat düğümle ihlâsa bağlananlardan ol.

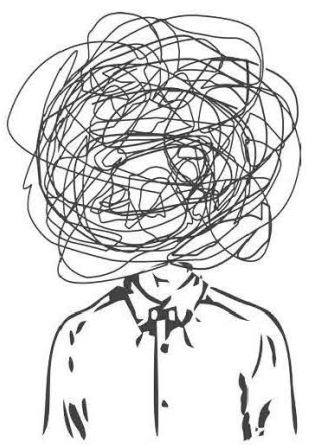
Sen ne yaparsan yap ama bir daha hiç durmadan, hiç yılmadan, yeniden başlarcasına heyecanla, insan ol, insan ol, insan ol.

Üstad Fuzuli'nin bir yazısının son kelâmı gibi ol...

Şeyhimden Nasihat;

- En ağır yük nedir şeyhim?
- Nasibin olmayanı, kalbinde bulunduğu ân evlat!
- Peki, kalbimiz niye hüzün dolu?
- Çünkü yanlışlıkla değil, yalnızlıkla seversin.
- Ama kalbim çok bîtap.
- Eninde sonunda duracak kalplere,
hiç bitmeyecek sevdalar sığdırdınız.

"Susmak huyların efendisidir."

"Susmak gönlün perdesidir bizde azizim.
Konuşup kalbimizi yoracağımıza; perdeyi çekip gönlümüzü
dinlendiririz kelimelerin anlamını yitirdiği zamanlarda.
Susmak konuşmaktır bizde azizim.
Kimi zaman anne kucağında,
kimi zaman baba ocağında,
kimi zaman ise bir dost omzunda;
susarak halleşiriz biz."

Bu yolda yalnız değilsin...

Ne içimizdeki aleme sığabiliyoruz nede dışımızdaki dünyaya, kapılmış gidiyoruz bir yere, gittiğimiz yeri dahi bilmiyoruz!

Yaprak gibi savrulup, boş şeylerle avunuyoruz...

Her zamanki gibi sıradan bir gün yaşadın, bitti ve evine geldin.

Yorgunsun, odana çekilip istirahat ediyorsun, uykun geliyor ve başını yastığa koyar koymaz uykuya dalıyorsun. Bir süre sonra müthiş bir gürültüyle uyanıyorsun, gözlerini açtığın zaman; hala uyuduğun yerde yattığını, uykuya devam ettiğini zannediyorsun ama öyle değil!

Yatan sadece bedenin!

Ani bir kalp kriziyle ölmüşsün kardeşim.

İşte ölüm bu kadar basit.

Bunca şeyin ortasında, hayatının başında, henüz sıralayamadığın hayallerin varken daha hiçbir şey başlamamışken bitmiş…

Hareket edemeden öylece ölü bedenini seyrediyorsun.

Veda vakti geldi ve ruhunu teslim almaya geliyorlar.

Göremediğin bir şey seni bedeninden uzaklaştırıyor. Neyi düşüneceğini şaşırmış halde bağırıyorsun! Yan odada oturan annen, baban ve kardeşlerin.

Yarın buluşacağın arkadaşın, evliysen eşin ve çocuğun, hayat boyu beraber olmak istediğin insan, gökyüzü, bulutlar.

Dışarıda yağan yağmur ve geride bıraktığın her şey...

Hiçbiri artık seni duymuyor kardeşim. Sadece bağırıyorsun. Ne olduğunu bilmeden, nereye gideceğini bilmeden kalmak istiyorsun sadece ama ne yaparsan nafile!

İşte tam burada sana bir şans daha veriliyor. Yaşıyorsun. Bu paha biçilmez ömre devam ediyorsun tekrar. O kadar mutlusun ki, sevdiğin her şeyin değerini şimdi yeniden anlıyorsun.

Hani şu yüzünü unuttuğun sevdiklerin, bakmaya üşendiğin gökyüzü, yürümekten yorulduğun yollar, görmekten sıkıldığın evin, işin, okulun ve daha nice şeyi görebildiğin için şükret.

Hepimiz bir gün öleceğiz ama daha vaktin var kardeşim.

Yarınlar geç olmakla meşhurdur. Hiçbir şey için geç değilken yapmak istediğin her şeyi yap! Pişmanlıklarını sürdürme, sevdiklerinle vakit geçir ve biraz olsun kendine iyi bak! Ne olursa olsun yaşamak güzel.

Şimdi kalk ve hayata kaldığın yerden devam et, kaldığın yerde kalmadan, yürümen gereken yolda devam et kıymetlim...

Biliyorum yalnız yürüyorsun hayallerine ve yoruldun anlaşılmamaktan. Kimse önemsemiyor, hatta küçümseyip görmezden geliyorlar seni. Bunları en yakınlarında olanlar yapıyor. Sen bir mum gibi aydınlatırken uzakları, ışığını göremiyorlar!

Tek hayalleri rakamlarla, para pulla uğraşmak ve ba-

şarıyı para pulla ölçmek. Senin hayallerin ise karanlıkları aydınlatıp, göğe doğru yol almak.

Biliyorum canın çok yanıyor, yalnız hissediyorsun kendini ama ustamın bir öğretisi var buna inan sen de: "Ok ancak geri çekilerek atılır. "Hayat sizi zorluklarla geri çekiyorsa, sizi daha büyük bir şeye fırlatacağı içindir."

Vazgeçme sakın!

Herkese en iyi cevabı başararak vermelisin.

Belki hayat seni sürekli çiçekli kapılarlarla karşılamayacak ama en azından

kendi çiceğini başkalarını düşünerek soldurmayacaksın.

Hayallerini sınırlandırmayacaksın.

Mutlu olmak istiyorsan kendi gökyüzünü,

kendi yıldızlarınla dolduracaksın.

Şeyhimden Nasihat;

- Ben geldim şeyhim!

- Kendini de al gel evlât.

- Ellerim bomboş, yüreğimde bir sızı.

- Ellerini açtığında, seni merhametiyle kucaklayan bir Rabbin varsa bu nimettir!

- İnsan, terk ettiğini sevebilir mi yine?

- Gönülden sevene uzaklık olmadığı gibi, gönlünden silene de yakınlık yoktur evlât.

- Her insan ölecek yaşta değil mi?

- Ama çok azınız, kurtulacak.

- Hüsrana nasıl düşmem o zaman?

- Azrâil'e (asm)'ma bir hiç sunma!

- Bu ne demek efendim?

- Sermayen mi vardı, canını alırken?

- Hayır.

- O hâlde, neden beyhude şeylere kurban ettin?

- Bu çok ağır!

- Sana ömrünü bedelsiz Veren(cc)'den utan.

- Yâ Vedud! Yâ Muğis!

Hazret Alvarlı Efe;

Cezbeye geldiğinde o ürperten sesiyle;

"Allah bizi insan eyleye" derlermiş.

...

Özüyle sözüyle aynı yolun yolcusu olabilmek.

Bir tebessüm, bir tatlı söz, bir içten özür, bir çıkarsız muhabbet, bir sadakat, oldukça sabır, itaat ve şükür.

Neden bu kadar zor?

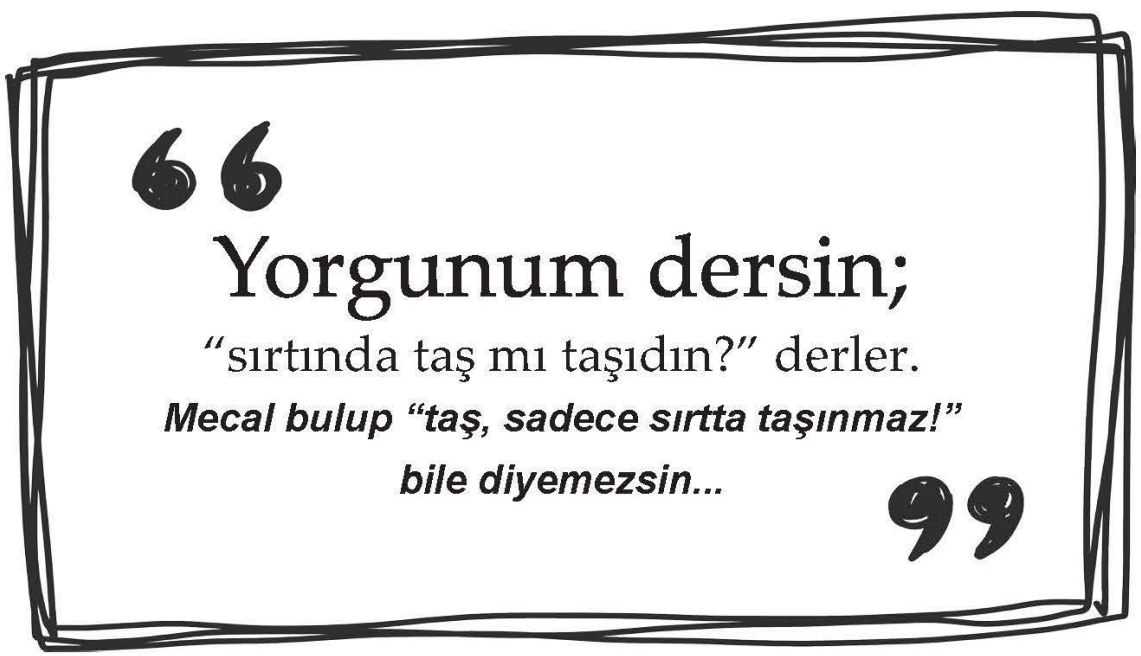
...

Bir çay belki de bir çiçek, elinde bir şey yoksa "merhamet" bir insanı iyileştirir hem de güzelleştirir.

Marifet; gönlünü ortaya koyabilmek.

Tüm savaşlarda, kaoslarda, yıkıntılarda "İnsan" kalabilmek.

"Kim bir gönle gönlüyle dokunursa"
dedi Meczup, "Vallahi izi kalır."

Yorgunum dersin;
"sırtında taş mı taşıdın?" derler.
Mecal bulup "taş, sadece sırtta taşınmaz!"
bile diyemezsin...

Korkuyorsun değil mi?

Anılar defterinde gül yaprağı gibi unutulan, Taptuk Emre gibi çileler çeken, saksıdaki çiçeği, gölgeden güneş gören yere alanlarda vardır.

Bazı insanların yaptıkları yüzünden; içimizden artık onlara karşı hiçbir şey yapmak gelmez, soğumuşuzdur!

Sırtımızdan vurulup yere düştüğümüz, ayağa kalkmamızın yılları kovaladığı!

Gözlerimiz gülerken vurulduğumuz; tekrardan denemeye kalksak bile aynı şeyler olacak diye ürktüğümüz, hayallerimiz tam olacakken ortasından kırıldığımız, gözümüzün en mavisinden vurgunlar yediğimiz, bahçemizde çiçekler açarken; kar borana çevrildiğimiz olmuştur.

Yüreğimizi en çok da severken yıkmışlardır.

Ağlamayı, kıymet vermeyi unutturanlarımız olmuştur. Tekrardan güvenememeye sebep olanlarımız. Küstürüp bir köşede bırakanlarımız da olmuştur. Ufka bir çırpıda duvar örenlere rastlamışızdır her birimiz. Yaralarımızı bir şekilde sarmış, hesapları hiç sormamış, ahirete bırakmış kırık kalpliler kervanına ismimizi büyük harflerle yazdırmışta, Allah'ın rahmetine güvenerek yeniden başlama-

ya kendimizde mecal arayanlardan da olmuşuzdur.

"Zarara uğradığımız kadar zarara uğrattıklarımızda olmuş mudur?" diye bir düşünce de geçmiyor değil zihnimden! "Hayra vesile olan hayrı yapan gibidir," buyuran Peygamberimizin hayatında; birinin canını yakma, yıkma, zehir saçma var mıdır?

Birilerinin anı defterinde; yarası olmak, acısının tuzu biberi olmak... Geceler boyunca yastığını ağlamaktan sırılsıklam etme sebebi, Allah'a şikâyet ettiği isim olmak! Hatalarının sorumlusu olmak! Kötü alışkanlıklarının aracısı olmak...

Düşündüm de; yandığımız ve bizi yıprattığını düşündüğümüz kişiler, olaylar kadar bizim yaptığımız darbeler neden gelmiyor hatırımıza?..

Yara sarmak varken yara izi olup, ara ara kanadığı zaman; O kişilerin aklına gelip bir kuvvetli "Ah" yükselse semaya, halimiz nice olur?

Her birimizin imtihanları var omzumuzda, belki de ağır dediklerimiz. Belki de hak ettiklerimizi yaşıyoruzdur, kim bilir... Belki bir gülü susuz bırakmışızdır ya da bir papatyayı görmeden ezip ahını almışızdır! Kuyudakine el vermeden yanından yürüyüp gitmişizdir belki de!

Belki de çok kolay sevinebilen birini dahi mutsuz edecek kadar beceriksiz olmuşuzdur şu üç günlük dünyada! Güzelleştirmek varken el atıp çirkinlik saçmışızdır bilip bilmeden belki de!

Dua etmenin çok büyük bir yatırım olduğunu bilirim. Kendinden çok mümin kardeşine ettiğin duanın daha tez kabul olacağını söyleyen bir dine inanırım.

Şöyle geçmişe dönüp bakınca yaptığımız günahlar kadar günahlara aracı olduğumuzun idrakini de vermiştir inandığım, hamdüsenalar olsun O'na!

Ya mahşerde farkına vardırsaydı, halimiz nice olurdu?

Şimdi tez elden dünya öğütürken kalbimizi, şer yuvaları içine çekmeye hevesliyken bizi, şöyle bir ardımıza bakmalı bu yolda! Kul hakkıyla önüme gelme diyen bir Rabbin hangi kulunu yaraladım, hangi dikenleri ömrüne batırdım, kimin hayatının cefasıyım demeleri gerekir insan kendine değil mi?

Hep iyilikten dem vuran ve bizi hep kendimize iyi gösteren şeytana inat, inceden bir hesap kitaba yatıralım hele ahvalimizi!

Kimin günah yüküyüm?

Kimin gönlünün pişmanlığıyım?

Kimin ömrünün zehri oldum?

Yol kenarlarında çiçekler, bereketli yağmurlar, kabul olunası ameller bulsun bizi diye, önce kendimizi bulmalı! Geçmişin kirini pasını tövbelerle, dualarla... Yıktıklarımızı tamir ederken naif bir elle dokunup incitmemeye niyet etmeliyiz şimdi!

Işıklı odalar bizi bulmaz, müjdeli haberler yanımızdan teğet geçer, gül bahçesi bizden çok uzaklarda açar yoksa!

Birini yeniden ümit etmeye çalıştırmalı!

Birinin sarmayı bilemediği yarasına merhem olmalı!

Birinin gözünün yaşına mendil!

Birilerinin duasını almayı başarmalı!

Hiçbir iyiliği küçümsememeli, nerede bir rahmet seli varsa hiç korkmadan altında ıslanmaya koşmalı!

Birilerinin yüzüne tebessüm giydirmeli!

Birilerinin içine su serpmeli!

Kırdığın bir gönlü almalı!

Birinin yüküne omuz vermeli tez elden.

Yıllar geçse de üzerinden hep o anıyı hatırladığında; Allah razı olsun ondan, diye ismimizi andırmalı!

Bir de şöyle bir dua için el açmalı Yaradan'a; "Sen geçmişin kirinin pasının tozunu almayı unutmuş, yaşadığı ızdırapların sebebini geçmişinde dokumuş ve yaptıklarından pişman olup tövbe etmiş olanlarında Rabbisin.

Ne olur! Kimin gönlünü, ömrünü, dilini, inancını ve dahi imanını zarara uğratmışsam; rahmetinle O kullarını yenile, tazele, ihlas ve imanla yüreklerini dirilt ve hiçbir kulunun amel defterine günah sebebi olarak ismimizi yazdırma bizim."

Biliyor musun,
ne kadar kaçsan da
umut kırıldığı yerden yeniden yeşerir.
İnsan yeniden sever,
yeniden umut eder
ve yeniden hiçbir şey olmamış gibi
gülümsemeye devam eder.

Değişiriz hepimiz.

Kimimizi çektiğimiz acılar, kimimizi aldığımız mutluluklar değiştirir.

Bazen değişmek istediğin için değişirsin, bazen ise istemeden, yaptıkların değiştirir seni!

Hayatın senden aldıkları ya da senin hayata verdiklerin değiştirir. Sonra mesela sevdiklerine yaptığın hatalar, daha önemlisi kendine yaptığın hatalar değiştirir seni.

Yaptıklarından ders çıkarırsın, her ders seni bir adım daha olgunluğa götürürken yanlış sayın artar.

Yanlışlar hanesine attığın her çentik senden bir şey alırken aslında sana iki şey verir. Ama görmek istemezsin bazen isyan, bazen lanet edersin, bazen depresyona girer aylarca çıkmazsın.

Aslında seni bunların hiçbiri değiştirmez değiştiremez.

Ne zaman çektiklerinin birer imtihan olduğunu anlarsan, ne zaman sana yapılan yanlışların aslında mutluluk adına bir merdiven daha yükselttiğini anlarsan. Ve sen yaptığın en büyük hatayı, ne çevrene ne de kendine yaptığını düşünürken, aslında en büyük hatayı Rabbine yaptığının farkına varırsan işte o zaman değişirsin, işte o zaman ben değiştim diyebilirsin.

Ve asıl değiştiğinde bunu kimseye ispatlamak kimseye inandırmak zorunda kalmazsın. Çünkü senin gönülden olan o değişimini yerin göğün sahibi Rahman ve Rahim olan bilir, görür.

Kaybetmekten korktuğun insanlar seni beş, on belki de yüz hatada affetmez, ardına bile bakmadan giderken. Seni günlerce süründürür yaptıklarını bir bir burnundan getirirken sonsuz rahmet sahibi olan Mevla ne yaparsan yap rahmet kapısını kapatmadan seni bekler, sana tövbeyi nasip eder seni huzuruna kabul eder. Senin dünya hayatında kaybetmemek için uğraştığın insanlar senin sözlerine artık itimat etmezken, Rabbin tekrar ettiğin, nefsine yenik düştüğün her hatanda yine rahmet kapısını sana sonuna kadar açar.

İnsan bu beşer, şaşar herkes hata yapar ama önemli olan ne etrafına ne kendine esas önemli olan Rabbine yaptığın yanlışın farkına varıp değişmen.

Çünkü esas o zaman dönersin o hatalardan, esas o zaman yürekten bir pişmanlık duyarsın yaptıklarından.

Her ne yaptıysan yaptın bak hala nefes alıyorsun.

Yoksa yaptığın onca hataya rağmen yeniden sana verilen ilahi programın kısmete rızâ'nın farkında değil misin?

Kimseye kendini ispatlamak zorunda değilsin, sana inanmayan kimseye saatlerce anlatmak ve anlaşılmayı beklemek zorunda değilsin. Çünkü içten ve samimi bir tövbeyle değiştiğini görmeyi bekleyen sana onca yaptıklarına rağmen, rahmet kapısını kapamamış bir Rabbin var.

Değiş!

Ama bu defa Rabbin için değiş çünkü o zaman anlatmak istediklerini anlatırken yardımcın Rabbin olacak...

"Kadere iman edenler
kederden emin olur."

"Şu yaşına kadar tecrübe ettiğin bir şey var mı ?" dersen kardeşim; kaderimi sevmek, kaderime şükretmek derim.

Eskilerimizin dediği gibi; "Allah isterse bir kulun işini, mermere geçirir dişini, Allah istemezse işini, muhallebi yerken kırar dişini."

Bu nedir bilir misin? Halini, vaktini, niyetini, gayretini Allah'a havale edip, sonucu iyi olsa şükretmek, kötü olursa sükût ile kabullenip üzüntünü hafifletmektir.

Bu kaderini sevmek, Allah'tan gelene boyun eğmek demektir.

"Teslim olan zarar etmez" dedikleridir.

"Nasipse gelir ilden yemenden, nasip değilse ne gelir elden," diye dengelemektir hayatı. Bocalamaların, çırpınışların, karmaşaların yatıştırıcısı olan bir lisanı hâldir.

Şeytanın vesveselerinden, nefsin fitne sokan serzenişlerinden kaçmaktır kalbine sığınmaktır. Ne kadar uğraşırsan uğraş bazen olmaz elinden gelen her şeyi yapsan da, ama sabredip sükut ettiğinden hiç aklından geçmeyen nimet gelir bulur seni bir anda.

Rızkın neyse odur yolunda, izinde, sofranda, gönlünde olacak olan.

"Kalbini ferah tut" derler. Olacak olan olur, ölecek olan ölür.

Kadere iman edip boyun eğip rıza göstermektir efdâl olan. Allah'ın senin için seçtiği en güzel yoldur, kimsenin seni düşünemediği kadar düşündüğü bir düzendir kaderindir.

O'nu sev.

O'nun rızası için kaderini sev kıymetlim.

O'dur seni kendinde tutan, seni ahirete hazırlayan.

"Çünkü kaderini sevenler abad olur, sevmeyenler bedbaht."

İnsanı sevmek çok yorucu!

Atları, çocukları. Çiçeklerden en çok papatyayı. Karpuzu inciri. Denizi, dağı, taşı, dereyi tepeyi, ağaçları, yeşilin her tonunu, mavinin huzurunu. Çayı, kitapları. Ekmeyi, dikmeyi, yazmayı. Fotoğraf çekmeyi.

Göğe bakınca nefes aldığımı hissetmeyi. Mum bitene kadar şiir dinlemeyi. Annemi... Dua etmeyi... Şehirlerden Mekke'yi, Medine'yi, Kudüs'ü, sonra İstanbul'u...

Yağmur rahmettir diye ıskalamayıp ıslanmayı...

Kalabalıklar yerine sessiz sakin yerdeki ağaca yaslanıp uzun uzadıya oturmaları...

Eskileri, kıyıda köşede kalmış anısı olan küçük değerli şeyleri seviyorum. Hatta kışı, karı, boranı dahi seviyorum çok üşümeme rağmen.

Hiç değilse ne oldukları, insanın hayatına hangi taraftan esecekleri belli!

Varmış baya değil mi?

Aslında hepsinden birer tane vardır her birinizin hayatında diye düşünüyorum.

Dünyada "acı ama gerçeklerden" yüreğimizi yakan yaralardan kaçıp ta rahatladığımız demlerimizdir; yeter ki hayatımızda yerleri sağlam olsun, ömrümüzün her zerresine yetecek kadar besleyebilelim bu sevgileri.

Hepsi içtendir, kendine yetmeye vesiledir.

Hepsi anlarda derdinden, insan anlamaz hâlinden.

Tefekkür et istersen, bak gör; insanoğlu nankör.

Güzel günü unutur, göğsüne alıp sardığın yüreğini kurutur...

Sen yüzünü Alemlerin Rabbine çevir!

"O seni yarattı ve İnan sana yol gösterecek, yeter ki inan, yeter ki ümidini kesenlerden olma!"

İnsan ne inancının kudretini ne de yaşamının anlamını zor zamanlar geçirmeden kolay kolay anlayamıyor. Belki şu an o kolay olmayan zamanları yaşıyorsun, her şeyin üst üste geldiğini ve seni dayanamayacak noktaya getirdiğini düşünüyorsun.

Zihnindeki dur durak bilmeyen düşüncelere bir masa kurmuş karşılıksız konuşuyorsun.

Ya geçmişin pişmanlıkları acıları ya da henüz yaşanmamış olan geleceğin korkuları, kaygılarına teslim ediyorsun tüm enerjini.

Ve böylece elinde kalan çok az enerjiyle hayatını devam ettirmeye çalışırken çok yoruluyorsun.

Hayat enerjini geçmişin ve geleceğin dur durak bilmeden seni tüketen düşüncelerine akıttığın, artık yetmez mi?

Bırak gelsin düşünceler şimdiye kadar sen onları çok dinledin, farkında olmadan senin enerjini aldılar.

Şimdi bırak konuşsunlar ama bu sefer bak farkındasın!

İzin ver döksün içindekileri, iyice dinle onu, konuşmuyor mu?

"O zaman sen şimdi onunla konuş!" Aç kulaklarını şimdi beni iyi dinle, şimdiye kadar ben seni çok fazla dinledim, şimdi dinleme sırası sende!" diye fısılda kulağına. Ve elini kalbine koy, inanarak ona şunları söyle; "Her şeyin geçeceğine yürekten inanıyorum, her ne yaşıyorsam benim için en hayırlısı olduğunu biliyorum.

Öyle güzel günlerim olacak ki Allah'ın izniyle, sabrediyorum, şükrediyorum ve an'ımı yaşıyorum.

Pes etmiyorum!

"Şimdi güçlü olmayı seçiyorum, cesaretle hayat yolculuğumda en güzel şekilde ilerlemeye niyet ediyorum."

İşte şimdi zihninin kontrolünü eline almak için çok güzel bir adım attın.

Öyle güzel, öyle narin bir kalbin var ki, o değerli kalbine öyle güzellikler nasip olacak ki yeter ki ümidini kaybedenlerden olma.

İnan!

kendine,

yüreğine,

iyiliğe,

güzelliğe izin ver aksın kalbinin en güzel yerine.

Bırak hücrelerin dolsun sevgiyle, affet bu gece seni üzen herkesi, bırak yüklerin senden uzaklaşsın ait oldukları yere gitsinler, sevgiyle gönder hepsini.

Şeyhimden Nasihat;

- Oyuncak ettiler gönlümü, medet dilerim.

- Mevlâ'ya has olmayan gönül, Leyla'ya paspas olur evlât!

- Seni Allah'a götürmeyen aşkın, nereye götürdüğünün önemi yok ki!

-Ama çok sevdim.

- İşte sorun bur da kimi O'ndan çok seversen, onu senden alır Rabbin!

- Biliyordun değil mi?

- Peki, kalbimin ağrısı?

- O'nun sahibi olduğu kalpte, başkalarına tıka basa yer ayırdın!

- İçimde hep bir sancı!

- Kalbini gözlerinle meşgul etme!

- Daha deyin!

- Bu kalp tek şey için yaratıldı, ikincisi sığmaz!

- Daha?

- O'nun sığdığı kalbe, dünya ne ki!

“

Gün geliyor, insanlar için düşündüğün incelikler “yapmasaydın, zorunda değildin” kalıbına giriyor.

Allah rızası dışında insanların sevgisini kazanmak için yapılanlar, ziyandan başka bir şey değil...

”

Nasıl başardınız?

"Nasıl başardınız, diye sorana başarıyı değil mutluluğu hedefledim, kendi mutluluğumun başkalarının mutluluğundan geçtiğini bildim dedi" diye yazmış Mehmet Lütfi Arslan Ağabey.

'Çıkar' sözcüğünün 'birinin yüzündeki tebessümün sebebi olmak' olduğunda ne kadar da masum olabileceğini fark ettim.

Kendimi düşündüm sonra... Hediye aldığımda mutlu oluyorum.

Fakat başkası için özellikle el emeği bir şeyler hazırlayıp avuçlarına bırakınca yüzünde oluşan o şaşkın ama mutlu ifade yok mu, işte o manzarayı seyrederken sanki bulutlara bağdaş kurmuşçasına sevindiğimi hissettiğimden beridir kendime bir nevi teselli edinmişim bunu.

"Mutlu et, mutlu ol" Kendinden vermek, aynı yola revan olmak. Safça ve usulca gönülden sevmek. Gönlü zengin olsun diyenin kaşa göze, boya posa endama takıldığı, elde edince, kaçan kovalanır'ın oynandığı, kıymet bilmeyenin 'seviyorum' naraları attığı, yuvayı malın mülkün yaptığı sanıldığı acayip bir devranda hüküm sürüyoruz.

Ve bazı gönüller haykırıyor çağın gürültüsüne, boş vermişliğine, egoistliğine, maddiyatçılığına:

"Muhabbet her gönle tenezzül etmez!"

Sözlükte; dostça konuşmak, sevgi, yârenlik diye bilinir "Muhabbet".

Batınen ise biz diyelim ona temiz niyet, mertlik, iyilik, göz aydınlığı, gönül dermanlığı…

İnsan kök salacağı meskeni tanıyabilmeli; hayat olup çiçeklendirmek varken kaktüs olup birbirine zulüm etmenin ne âlemi var?

Muhabbetin derdi; dilde kanaat, yollarda hayra adım, adımlarda şecaat, gözünde yüreğinin aynasından bir parlama, ellerinde süklüm büklüm bir heyecan, yıllarında sadakat, canında hesapsız tevekkül, ömrüne bereket, kalbine huzur, hüznüne yoldaş, derdine sırdaş, yüküne omuz bulmaktır.. "Bulunursak Aşk olsun, yüreğimiz şükre dursun" derken... Meczup alıyor bu demde lafı ağızdan... Hayalleri bir anda çözüyor hapsediyor adeta. "Sende var mı o cevher?" diye sorduruyor kendine insanın.

Niyetin, yolun, kalbin, sen.

Benliğini tatmin etmek mi yoksa gönlüne derman bulmak mı?

Ne istiyorsan osun sen.

"Sen hele bir yürek taşımasını öğren de" dedi Meczup, "Elbet hakkını verecek olan bulunur yüreğindeki salıncağın…"

Herkes sus pus.

Kalbini ve niyetini tanımıyor çünkü insan.

Muhabbet bir sırdır, her gönüle aşikâr olmaz zira!

Ayıkla dedim.

Pirincin taşını ayıklar gibi kalbini ısırgan otlarından, zehirlerden, tırmıklardan, çelmelerden ayıkla dedim. Temizle akideyi.

Kaybolmak istemeni de anlarım, hıçkırığa boğulmanı da. İnsanlar iyi olduklarını söyledikleri kadar iyi değillerdi haklısın.

Sana olmuşlar akrep, yılan. Can ciğer dediklerin de soysuzlaşmışlar. Belki senin arkanı sıvazlayanın, gözlerine bakıp da "sabret, geçecek" diyenin yok, belki iki lokma tatlı söze hasretsin, başını okşayacak bir ele dahi ihtiyaçlısın.

Kıyıda köşede kalmışsın, kafanı uzatsan da görünmüyorsun artık.

Çiviyi söken yine çiviymiş. Kestirip atamıyorsan bağrından çığlıkları, ciğerini yeniden dizayn etsin diye Allah'a sığınıp Hz. Ömer gibi; "Ben yükümün azalmasını değil, sırtımın kuvvetlenmesini istiyorum." diyerek çıkacaksın yeniden yollara. Rasulü Ekrem'dir önderi hem bu yolun. Gönlüne ha gayret diye diye başkasının yarasına üflerken seninkine de "Rabbinin üflemesini" bekleyeceksin.

Kuvvet nedir ki zaten.

Güven demiyorum, insanlığını kaybetme diyorum.

Güzel bir cümle ol, anlamlı bir şiir yaz, bir çiçek al; hayat ol kıymetlim.

Acın var günahında cabası ama başkasının doğrulmasına el uzatarak diril. Hem şikâyet etsen, ne azalacak ki kalbindeki yaradan... Dert, başını alıp gidecek gibi de değildir zaten.

O halde sevilmek için sevmek.

Kuyudan çıkmak için başkasını bataklıktan çıkarmak.

Bir yetimin mazlumun garibin farkına varmak, yüküne omuz olmak.

Biraz olsun hâlden anlamayı dene. Sen bunun için yaratılmadın be kıymetlim; yılana aslan olmayacak, ısırana diş bilemeyecek, nefsinle değil imanınla hareket edeceksin. Umudu güzelliği hırsızlar gasp ettikçe sen de "Siz hepiniz ben tekim"i Allah'ı ardına alarak oynayacaksın hasbi güzel.

Kanasa da ayakların, dizlerin... Yoldan dönmek değil yola merhamet nazarıyla revan olmak.

Yükün ağır hem de nasıl biliyorum, çökertme omuzları be kardeşim.

Hadi güzel bir hikaye çıksın. Ahiret sokakları için bu dar şehirlere, sabret.

Bin ölsen de bir kuvvetle diril.

Umudu dürt. Hüznünü yatıştır. Hayaller için dua biçilmiş kaftan.

Ömrünü bugün bil ve can ol can bulmak için.

Ayıkla dedim.

Sonrası Allah kerim.

"İçin bin yangınla yansın ama" dedi Meczup, "dışın bir yangını söndürsün!"

Allah biliyor...

Bir yerde okudum şöyle diyordu;

"Konuşamadığımız dilleri, anlatamadığımız şeyleri, düş kırıklıklarını, dualı beklentileri Allah biliyor, Allah biliyor."

Kendimi ifade etmekte eksik kaldığım, kalbimin bir anda aynı şeylerden bin defa vurgun yiyip de hep aynı hissiyata girip hıçkırığını boğazıma bir bıçak gibi dayadığı, nasıl davransam da "bak buralar benim yaram" tarifine imkan vermesem diye kaçışmalarımı, bir tek cümle daha etsem neye yarar ki; sus diye kendimi hizaya çektiğim zamanlarımı, alışamadığım her cümleyi, her ortamı, her gözüm üstünde'leri Allah'a havale etmeyi, tercihlerimin ince eleklerden geçirilip ortamlara ve şartlara uygun hale getirilmesinde ısrar edildiği, üzerimde baskı kurulduğu anlarımda, "siz hepiniz ben tekim" yalnızlığımı, isyanımı bastırıp gülüp geçemediğim her insan "Allah biliyor" kelamında rahatlatabildiğimi fark ettim.

"Sabır çekmek" deyiminin sürekliliğini sağlayabildiğim hatta "ben onunla içimden konuşuyordum" diyen Zarifoğlu gibi.

Tıkandığım her anımdan "Allah biliyor, Allah biliyor" inancına sığınıp, içimden Allah ile konuştuğumu, hiç yargılama olmadan dinlendiğimi, bugün olmazsa yarın, bir gün elbet geçecek bunlar diye sabra itildiğimi, sonra içimi kimsenin rahatlatamayacağı kadar ferah bulduğumu hissettim.

Çünkü hayat burası değil, bu kadar değil.

Ben her şeyin burada halledilmeyeceğine inananlardanım.

Kalbimi sayfa sayfa anlatmaya muktedir olan her şeyimi bilse, hiçbir kulu bilmese düştüğüm kuyunun derinliğini, ne çıkar, ne ehemmiyeti var?

Hiç!

Zaten oflanıp puflanarak geçen hiçbir imtihanda görmedim, Allah'ın bir muradı var benden, bundan eminim. Elimde bir bardak çay ile yürümeye koşmaya, yeniden papatya aramaya, toplamaya, oturup hıçkıra hıçkıra ağlamaya. Gökyüzüne bakıp nefes aldığımı hissetmeye. Yastığa başımı koyup 'ya ölürsem' diye düşünmeye. Bir çocuğun gülüşüne bakıp tüm günü onun hatırına razı etmeye. Birini ölesiye özlemeye. Hiç görmeden bilmeden hep sevmeye. Geçecek diye diye günümü hazmetmeye.

Yeniden hep, hiç yılmadan "içimden Allah ile konuşmaya" hep varım, bu istikamette de daim eylesin Rabbim.

Çünkü;

"Vallahi Allah sinelerde olanı en iyi bilendir."

Çatlaklara ayrılmış olan gönlümüzün her çatlağından sitem, isyan ve sabırsızlık sızdı ruhumuzun en derinliklerine.

Böylelikle hissettiklerimiz yaşadıklarımızdan daha büyük geliyor bu asra gönül bağlamamız hasebiyle!

An be an koşar adım uzaklaşıyoruz yaşadıklarımızdan, sanki uzaklaşınca anılarımız, yaşadıklarımız terk edecekmiş gibi sanıyoruz.

Öyle olmuyor işte kardeşim uzaklaşmıyor yaşadıkların ruhundan.

Sen nereye gidersen gölgen gibi geliyor peşinden, bağlamayı unuttuğun gönül bağına takılıp düşüyorsun çok geçmeden.

Gidişe kesilmiş biletin duruyor yüreğinin tozlu raflarında. Tebessümüne gölge düşmüş, ya da aynalar zamanın yalancısı olmuş. Göz gördüğüne inanır, gönül inanmak istediğini görür hale geliyor ardından.

Zamanı gelince cam kenarından izliyorsun gidişini!

Duygularının, anılarının, geçmişin harabe hallerini göre göre ayrılıyorsun bu gönül limanından.

Vakit geldiğinde sessizce veda etmek gerek belki de bu asırdan. Kâinatı, melekleri ürkütmeden gitmek lazım misafir olduğun yüreğin saygıyla kapısını kapatarak.

Bavuluna sıkıştırdığın birkaç hatırayla ilerlemek, durmaksızın doğruya ulaşmak için çabalamak gerek.

Bir kapıyı kapattıran Mevla, her adımını sayan meleklerin yol göstericiliğini vermez mi yanına?

Elbet başka bir kapı aralanır ışık olur karanlık çıkmazına.

Kuş kadar gönlünüzün kırılgan kanatlarına dert yüklemeyi bırakın artık!

Aşağı çekilmekten, daha yukarılara uçamamaktan, gökyüzüne kavuşamamaktan yorulmadınız mı?

Sabredin!

Şükredin!

O maviliğe kavuşmak inancıyla ile sabredin.

Ve yükünüzün sizi yorduğunu fark ettiğiniz için şükredin...

Alışmaya çalıştığımız dünya o kadar garip bir mekân ki, yaşamak dediğimiz şey bazen ölmekten daha zor geliyor.

İnsanız...

Şöyle etraflıca düşündüğümüz vakitler bir oturuşta geçmiş tüm yıllarımızı ve tüm pişmanlıklarımızı sindirmeye çalışıyoruz. Bu yetmiyor, geleceğimizi ve tüm ömrümüzü koca bir keder üstüne inşa edip, kendimizi hüzün bataklığından çıkarmayıp yine de doymuyoruz.

Hani şu her seferinde aklının en ücra köşelerini yiyip bitiren derdin var ya kardeşim... Hani böyle düşündükçe çıldırdığın, işin içinden bir türlü çıkamadığın derdin var ya. Şimdi al onu ve koy avuçlarının tam ortasına. Bir elin ile ağzını, bir elin ile burnunu kapat. Gözlerinin önüne getir bütün anılarını. Bak şimdi bakabildiğin kadar tüm yaralarına. Hangisi nefes alamamaktan daha acı, hangisi seni öldürecek kadar, hangisi yaşamına engel olacak kadar katı?

Allah kuluna taşıyamayacağı yük yüklemez.

Sen hala bunu anlayamadın mı?

Hiç dışarı çıktığın zaman yürümeden önce başını kaldırıp gökyüzüne baktın mı?

Etrafındaki ağaçlar, deniz, dağlar, taşlar, yollar hiç bunları düşünerek çıktın mı yola?

Allah bize yaşamak adı altında bütün dünyadaki insanların bir araya gelip de zerresini yapamayacağı güzellikler vaat etmiş. Sen hiç bunlara bakıp, bunlara dayanıp şükür kapısını araladın mı?

Ellerinin, ayaklarının, kulaklarının, gözlerinin adağını gönülden bir dua ile hamd ile Arş'a yolladın mı?

Sen her şeyi kenara bırak ve tüm bu olup bitenler esnasında kalbinde teslimiyet var mı?

Rabbine güven var mı ona bak.

Yaşamak ve yaşadıkça Allah'a yaklaşmak o kadar güzel bir duygu ki; bütün insanlık toplanıp hinliğe itse kalbini, yine de bozamaz şu huzur dolu ahengini.

Toparlan kardeşim.

Zorlanmayacağız demiyorum. İnsanız, elbette zorlanacağız. Ama her gecenin bir sabahı olduğu gibi her derdin de bir dermanı var. Dertler ve sıkıntılar içinde olabiliriz. İnsan doğduk, bu kolay.

Ama ne olursun olsun insan kalmayı unutmayacağız.

Şimdi aç elini Mevlâ'ya ve bir dua arz eyle Arş'ı Âlaya;

Allah'ım; Gece dinlenişlerimi, gündüz direnişlerimi benden alma. Gökyüzündeki uçuşlarımdan, topraktaki huzurumdan alıkoyma. İçime seslenişlerimi, dışıma serzenişlerimi kısma. Gönül yolumu güzel kıl.

Yönümü senden ayırma...

Amin.

Yarım kalan her şeyi tamamlar Allah.
Göremeyiz onu biz.

İbrahim Tenekeci.

Uykular alır başını nereye gider bilinmez.

Hasret dipdiri oturur başının ucuna, dert kanında bıçak gibi gezer durur.

Sanki koca dünya dört duvar kadar, nefesin sayılı, halin takatin sinek kadar gelir sana.

Benzin solgun, iştahın firar, koca deryaları içsen de ferahlayamayacak kadar sıkar durur seni zihnindeki deli yangınlar. Eline telefonu alıp bir rehberine baksan, onu arasam olmaz bunu arasam zaten onun derdi ona yeter, diye diye sonunu bulursun alfabenin.

Ev halkına da açamazsın içini, ne sıkboğaz etmek istersin ne de yük olmak gelir içinden anana babana.

Kardeşe de anlatılmaz bilirim, belki seni anlamayacağını düşündüğünden belki de anlatsan ne işe yarar diye düşündüğündendir, bilinmez.

Delirecek gibi hissedersin kendini, ah cümleleri sanki kalbini dışarı çıkartacak gibi olur.

Bilemezsin ne yapacağını, hiç sevilmemiş gibi, kimsesiz kalmış gibi hissedersin.

Hayatında bir şey yapamamış gibi beceriksiz, bu hayat oyununun dışında kalmış gibi çaresizsindir.

Anlayamazsın kendinden bir şey, yaşların coşar, geçmişinden ne keşkeler deler bağrını.

Unutmak istersin birçok kişiyi, soğukluk sarar vücudunu.

Sanki herkesin içinde yaşama sevinci vardır, senin ise hayatının fişi ha çekildi ha çekilecektir.

"Al kurtar, bitsin bu hengâme" diyesin gelir Yaradan'a, Sanki onca günaha verecek cevabın varmış gibi!

Rahatlamaktır tüm amacın!

Hüzün, mutsuzluk, umutsuzluk... Ne dersen de ismine, hepsi belki de hayal kırıklıklarının acılarıdır.

Bardağın boş tarafından bakmadır ismi belki de.

Evet evet, boş bakmadır, dolu tarafına kör olmaktır ismi belki de.

Öyle bir hal ki bir insandan yardım almadan kalkıp yürüyemeyeceğini, birine anlatmadan rahatlayamayacağını, biri kıymet göstermeden kendini değerli hissetmeyeceğine inandığın demdir bu.

Hiç düşünmek gelmez hatırına, Hz. Yunus'un koca balığın karnındaki savunmasız kalışını.

Bu kalış ile nefes aldırılıp yaşatıldığını.

O istese bile ne bağırmaya takati vardı okyanusun dibinde ne de duyabileceğini sandığı birileri.

Hz. Yusuf'un kuyunun dibindeki hali de gelmez hatırına senin.

Kuyunun dibinde, o karanlıkta tırmansa yarı yola kadar gelemeyeceğini bilen Hz. Yusuf, teslim bayraklarını nefsine mi çekmişti yoksa Rabbine mi, bir hatırla!

İkisi de yalnızdı, ikisi de çaresiz, ikisinin de imtihanı

çetindi, ikisinin de eli kolu bağlıydı, ikisi de bir adım atamayacak kadar yerinde saymak zorundaydı.

Yardımlarına gelecek insanı beklemek yerine, o anı değerlendirmediler mi?

Kalabalıklar içinde yapılmazdı bu ibadet.

Baş başa kalış Murad etmişti Yaradan.

"Gel içinden bir ben haberdar olayım" diyerek, halvete almıştı kullarını. Sınadı onları, köşeye sıkıştırdı, kimden medet istemeleri gerektiğini öğretti.

Çünkü belayı, "Bela!" dedikleri o gün almışlardı sırtlarına.

İmtihan ne kağıtla gelirdi ne de ağacın gölgesinde.

Sıkıştırmaya gelmeden nefis nasıl "Allah!" diyebilirdi her nefeste?

Başlarına dank etsin istiyordu demek ki Allah, "bundan sonraki her imtihanda tek yardımcınız benim" teslimiyetini.

Adeta, "Benden başka size hayrı olacak olan yok" diyordu Nebilerine.

Aracı istemiyordu kulları ile arasına Yaradan.

"Bu kadar zorluk içinde bile korktuğunuz yine ben olayım" diyordu hal diliyle Rahman.

Kim bilir ne hasbihaller geçmişi Allah ile Nebileri arasında o dar zamanlarda.

Kalplerindeki o korku, o hüzün, o yorgunluk, o tükenmişlik nasıl da yatıştırılmıştır bir düşünsene. O halin ardından hasretle yad etmişlerdi o imtihanı, çünkü yakınlığını en çok o demlerde hissettirmişti Nebilerine Rahman.

Bunları boşuna yaşatmamıştı Peygamberlerine Allah.

Senin benim gibi, boşluğa düşmüş, yüreği yangına tutuşturmuş, eli kolu bağlanmış, yolları çıkmazlara sapmış nice kullar için yaşatılmıştı bu imtihanlar.

Yol insana dayanmakla değil, çare insanlar içinde de-

ğildi, birilerinin kelamları ile de rahatlayamazdı yürekteki depdebe.

Yangına suyu döken Canlı, bir nefeslik Allah çağrısı ile.

İhtiyacının ne olduğunu bir tek anlayacak büyüklük O'ndaydı zira.

Hem aynı hatalar değil miydi yaptıkların?

Önceden bir imkanla bulup anlatmıştın derdini bir tanıdığına, ama çok geçmeden keşke sussaydım diye pişman etmişti seni.

Hem ne geçmişti ki insanın eline senin de geçecekti.

"Derdini anlatmayan deva bulamaz" diyorlar ya, hepsi palavra!

Derdini anlatırken hikâye ede ede Rabbinden şikâyete az getirmediler bizi, hatırla! Madem acıların kor gibi bağrında durmakta, kim dokunursa kırıyorlar, kabuk bağlasa deşiyorlar, sahralarda dolansan dere tepe düz gidip arasan da bulamıyorsan O izin vermeden ilacını, o halde şikâyeti bırak da anını sermayeye çevir biraz da!

Uyanık ol, kabir de amel yok zira!

"Kızım dinlenmek kabirde" diyor büyük bir Allah dostu, hatırla! Bırak kolaya kaçmayı, kim bulmuş durup dururken yediği rızkı, yattığı döşeği, uyuduğu sıhhati de sen de bulacaksın, bırak ya!

Yorgunluğunu da Allah ile hemhal olarak dinlendir, şurada son nefese mi kaldı ki sanki?

Allah seni bile bile yalnız bırakıyor anlasana, bir dönüm noktası veriyor avuçlarına.

Beşer şaşar, bugün ak dediğine yarın kara deyip seni üzer diye vefayı kendinde aramanı istiyor Rabbin.

Bir kuyu say bu girdapları veya bir balığın karnı, ne çıkar hepsi benzemiyor mu birbirine aslında?

Bir şifre aslında bu imtihanlar, hikmetleri seyran ettirecek.

"Gel seninle bir hoş olalım, yeter ki araya birileri sokma, yeter ki medet Ya Allah diye inim inim inle yollarımda" diyor sana Rabbin, duysana!

Gereğinden fazlasını Allah için yap, gerisi yapılacak gibi değil biliyorsun sende.

Çünkü ömür boyu bir tek Allah çeker nazını!

Şimdi tembih bizden.

Gönül var deryalar gibi, gönül var bir avuç, sadrın avuç içlerinde, imanın kor gibi göğsünde durmakta iken var git o en zor zamanlarını hayrına çevir, bak gör ki ertesi gün sana misafir gelen o yangın sönmüş, içini tuhaf bir rahatlık sarmıştır.

Çünkü devanı fanide değil baki de aramış, sevilmeyi beklemek anca zaman kaybıydı, sevilmeyi istediğin için namaza yollandın.

İki rekât namaz kılmış, yüreğini Rabbine açıp

"Gönlüme girmek isteyen, aklımı çeldirmek isteyen her murada güvendirme.

Gönlüme ferahlık ver, ne olur teskin et şu heyelanı.

Haddimi bilmeyi, kabul olunacak tövbeler etmeyi nasip eyle.

Başımı ortamı sonumu hayret. Gözyaşları sebebiyle rahmetinin coştuğu duygulu kullarından eyle.

Ölümüze de dirimize de iyilerle karşılamayı nasip eyle.

Şerdeki hayrı seçecek kuvveti bahşet.

Sevdiklerini sevdir, yerdiklerini yerdir. Bir gönlünü sevdiğin kuluna beni sevdir, onu hayatıma renk, beni onun akışına şevk et.

Hastalıklarıma şifa olacak secdeler nasip et.

Önümü ardımı, sağımı solumu, başımı sonumu, dünyamı ahiretimi pür nur et, garibem, bikesem, zaifem ey Allah'ım," diye hıçkıra hıçkıra dayanmışsındır O'na.

Ağrımaydı bilemezdin yüreğinin yerini, sen gökyüzünün öğrencisi, sen Hz. Peygamber'in övüneceği ümmettensin, kulsun, kulluk yolunda çocuksun.

Böyle böyle büyüyecek yüreğindeki imanın.

Sen sandın ki başındaki bir bela!

Yahu yok, başındaki olsa olsa, bezm-i ezelde söylediğin "Bela" yı sınama!

Hani öyle bir "Bela!" demiştin ya, "Elestü bi Rabbiküm?" sualine.

"-Bela! Sen benim Rabbimsin!" diye cevap vermiştin ya.

Kendini bilmen için, kendini bildiriyor sana, ne var bunda?

Aczini, kusurunu, zaafını bilmeden, nasıl bileceksin O'nun kadrini, kudretini ve merhametini?

Nasıl bileceksin sığınmayı?

Üzülme işte, Sınıyor!

Tasalanma, kaptan kaba koyuyor!

Mızmızlanmak değil şecaat yakışır dizlerine, yakarma yakışır kelamına, dayanma yakışır Hakk'ın kapısına.

Sen bunu okuyorsan değerlisin, Sen Rabbimin bir tanesisin.

Hadi biraz daha emekle, çok değil az biraz zaman sonra yürüyecek, çok geçmeden koşacaksın öz yurdun olan cenneti alaya.

Bir de şunu unutma ki madem din kardeşiyiz:

Sadrına şifa, göğsüne kuvvet vermesi için, kah yanında, kah ardında, kah yakınında, kah uzağında duacınım.

De ki: Amin.

Kendini ihmal edeni, Allah imtihan eder.

Kendini daha ne kadar ihmal edeceksin, ne zaman kendini sevmeyi öğreneceksin?

Bak akıyor nehirler, geçiyor bahar, gökyüzünde aşk var.

Kendinden çok insanları düşünmen değil mi, kırgınlıklarının, yorgunluklarının sebebi.

Ne zaman kendine dost olmayı öğrenip, tutacaksın kendi ellerinden?

Haydi kendine bir iyilik yap!

Sev kendini ve çiçek bahçesine doğru açılan hayallerini.

Bakma seni hüzne boğmak isteyen negatif düşüncelere, aldırma gönlündeki çiçekleri koparıp ezene.

Durma bir bahar daha yoktur belki de.

Dem bu dem.

İşte vakit geldi!

Hadi kalk ve silkelen. Aşk'a doğru yol al, değil mi ki yolda yürüyenin yoldaşı Allah'tır.

Kalbine inşirah ferahlığı veren yalnız O'dur.

Gerisi ömre zarar, kalbe sızıdır.

“

Allah’tan başka kime koştuysak, gurbette kaldık…

”

İnsan her şeyin sonunda en çok da; "Bir hiç uğruna" yandığına üzülüyor.

Belki de üzülmelerin en sahisi bu oluyor.

Çünkü anlıyor ki; geçmez denen geçiyor, gitmek isteyen gidiyor, sevmek isteyen seviyor, nasipse olan oluyor, şerse bitmesi gereken tükeniyor.

Karlarda eriyor elinde, çiçeklerde soluyor vazoda.

O günler anılar köşesinde bir gül mü yoksa diken mi kalıyor, insanın kendi fikirleri ve hareketleri seçiyor.

Ya ahlardan, sitemlerden, isyanlardan.

Ya da şükürden, sabırdan ve tevekkülden.

İnsan istiyor ki; "Şöyle ardıma baktığımda şu imtihanımda tüm gücümle, gayretimle ve imanımla Allah'ı razı etmeye çalıştım," diyebileyim.

Belki mahşerde yüzümün akı olur.

Habibi Kibriya'ya tebessüm ettirir.

Necip Fazıl der ki bu demde; "Gönlüm uçmak semavi ülkelere, ayağım takılır yerdeki gölgelere."

Velhasıl;

İnsan üzülüyor, ömrünün yapraklarında; üzülmesi gerekene üzülmediği, sevindirmesi gerekeni mahzun bıraktığı için yanıyor ha bire.

Gün geliyor, insanlar için düşündüğün incelikler "yapmasaydın, zorunda değildin" kalıbına giriyor.

"Allah rızası dışında insanların sevgisini kazanmak için yapılanlar, ziyandan başka bir şey değil..."

Kalbinizi çıkarıp ortaya koysanız
ya da kalbiniz ne kadar temiz olursa olsun
karşındakinin düşüncelerine göre yargılanacaksınız.
Bu kabulleniş fazlasıyla yorucu.

Kendine fazla haksızlık etmiyor musun?

Önemsiz, istenmeyen, belki kapı arkalarında beklenmeyen, önemli odalara alınmayan, önemli paraların sahibi olmayan, önemli makamların da şahsında kalan, güzel yerlere sokulmayan, kıyıda köşede bekletilen önemsiz biri diye görüyorsun kendini

Sana aldırış edilmediğini düşünüyorsun.

Aynaya bakıyor, sürekli takip ettiğin güzel gördüğün o kız ile kendini kıyaslıyor; burnuyla burnunu, gözlerinin yeşilliği ile gözlerinin kahvesini, boyunun posunun zayıflığı ile kırk bedende oluşunu kıyaslıyor...

"Keşke onun gibi olabilseydim! Ne de çok sevilirdim; gözler benden hiç ayrılmazdı o vakit" diyorsun!

Ya sen be adam!

Uzun boylu, kaslı, yüzünün hatlarıyla yakışıklı diye adlandırılan erkeklerle ne de çok kıyaslıyorsun kendini; çirkinsin ithamlarına maruz bırakıyorsun kendini!

Halbuki Rabbin;

'Gerçekten biz İnsanı en güzel bir surette yarattık (Tin/4) buyuruyor Kuran-ı Kerimde'

Şimdi bak aynaya; hiç kimsenin yüzü gibi değil yüzün

Benzersizsin!

Bir tanesisin Rabbinin.

"Bu yüzü sana verdim, başka kimselere değil' diyen Rabbinin fısıltısını duy aynada! Parmak uçlarına bak istersen; bir tanesisin! Gözlerinin ardına bak istersen; gözlerinin ardındaki retrina, başka hiç kimseninkine benzemiyor! Sen dünyaya bir daha gelsen; bu yüz seni sen yapan olacaktır yeniden.

Yüce Allah, insanların şekillerine ve mallarına değil, kalplerine ve davranışlarına bakıyordu, buyuruyor Efendimiz Aleyhisselam. Yani Allah katında çalışkan tembelden, iyi kötüden, cömert cimriden, edepli edepsizden, Allah'tan korkan korkmayandan, bilgili bilgisizden üstündür... Herkes güzel ya da yakışıklı deseydi sana ve bu senin kalbinde kibre yol açsaydı ve ne kadar ibadet edersen et cennete girmene engel olsaydı o kibir, daha mı mutlu huzurlu olacaktın, söyle! Kabuğa takılıp kalan insanlardan sana ne kâr gelir ki; düşün hele!

Bel bükülür, saçlar ağarır, dişler dökülür; ama gönül her zamankinden daha iyi de olur... Yeter ki orayı güzelleştirmek hedefin olsun! Herkes araba sürebilir ama nadir insanlar tamir aletini ellerine alabilir.

Sana nefes aldıran; teşekkür bile etmesen nimetini vermeyi çok görmeyen Rabbine şükretmeyi kendine borç edin!

Yaratılanı severiz Yaradan'dan ötürü ise; kendini sev Rabbin yarattı diye.

"Kırılan kalbimizi sırtımıza yükleyen bu asır,
çığlığımızı da boğamızımıza tıkıyor.
Velhâsıl; bizler asrın mağdurlarıyız...

"Gitmek istiyorsun, gidecek yer bulamıyorsun, kendini bulamıyorsun, yolu bulamıyorsun."

Gönül verdiklerin, gönül koymuşsa sana! Sen ise alnını koy rabbinin huzuruna! Gönlündekini şiirlerin anlamlandırması, bulutların yüreğini ferahlatması, kitapların iyi bir dost olması, çiçeklerin gülüyor gibi bakması, çocukların yüreğe sevinç olması; ne güzeldir. Ne güzeldir müfredatlara giremeyen, "Allah en büyüktür," sözü!

"Rabbin sana verecek ve sen hoşnut olacaksın," ayeti ne büyük bir müjdedir!

Söyler misin kardeşim; "Elbette, zorluğun yanında bir kolaylık vardır," ayetinin verdiği teselliyi kim verebilir?

Sözde, dünyayla derdimiz var.
Hakikatte, dünya kadar derdimiz.
Sebep, "derdimiz dünya."

Kızları tozpembe hayaller kurarken gördüğümde, "öyle olmayacak," diye haykırmak.

Erkekleri fazla beklenti içinde gördüğümde ise; "Sen mükemmel misin ki kusursuz istiyorsun," demek istiyorum.

Fazla beklenti içinde olmak kanaati ve sabrı unutturuyor bizlere!

Kafalar uyuşmuş, tek bir şeye odaklanmış halde beklemekte!

İsmine "mutluluk" deniyor... İnanmıyorum dünyada mutlu olunacağına, inanmasın hiçbir kul da!

Başlı başına "imtihan" diye adlandırdıysa Yaradan dünyayı, sadece yüreklerde huzur olabilir diyebilirim Allah'ın izniyle. Hem kim olmuş mutlu ki böyle temenniler ediliyor nikah ahdinde?

"Allah mutlu mesut etsin değil, Allah huzurlu imanı Kuran-lı etsin," diye dua edilince ne güzel de yarıyor çifte!

Yargılamadan evvel dinlemeyi, konuşmadan evvel düşünmeyi, istemeden önce sabretmeyi, şikayetten önce şükredebilmeyi öğrenerek murada atılan adımlar kaydır-

mıyor ayakları demek ki, mademki kuruldu o yuva, bir pire ile o yorganı yakmamak gerekiyor.

Madem ki kalpte muhabbet var, nefret kelâmlarını eşikten almamak gerekiyor.

Madem ki insan çabalarsa yardım tez elden gelir; o halde sevdiğinin kahrını baş üstü etmek icap ediyor!

Şeyhim der ki;

"Muhabbetin kantarı fedakarlıktır."

Yani eşini tüketmeden evvel nefsini bitireceksin yuvada, yani ben nasıl bir hata yaptım ki eşim böyle davrandı diyeceksin anında, yani ben ne yaparsam düzelebilir aramız diye kafanı yoracaksın icabında.

Yoksa yakmak yıkmak, onarmaktan kolay!

Gitmek kalmaktan kolay!

Anne babalarımız derler ki; "Biz boşanmak için evlenmedik, biz yastıkla savaş değil bir yastıkta kocamaya sözleştik."

Yaşlı çifte sorarlar:

- Tam 65 yıl... Bunca sene, nasıl evli kaldınız?

Yaşlı çift cevap verir:

- Bizim zamanımızda kırılan şeyler çöpe atılmazdı, tamir edilirdi!

Tamir edebilene aşk olsun.

Huzur nedir görebilene aşk olsun…

Şeyhimden Nasihat;

- Kalbim ağrıyor.
- O'ndan başka ne varsa doldurduğun için!
- Huzurum haram oldu...
- Ümidini, batan güneşlere bağlamasaydın!
- Bu yalnızlığımın tarifi gelmez ama.
- Kalp, tek şey için yaratıldı, ikincisi sığmaz!
- Benim mutlu olmam mümkün mü?
- O (c.c), seni terk etmedi ki!
- Peki, bir çare?
- Kalbin ile dünya arasına, Allah'ı koy!
- Ah! şeyhim.
- Hayy evlât, Hayy!

Karartma gök mavisi sevinçlerini,
Hüzün düşürme kirpiklerine,
Mavi ile Beyaz'ın buluşması gibi olsun vuslatımız,
Sonra bir şeyler söyle bana;
umut koksun, imkansız mı?
Bizde kuşlar yeri geldiği zaman filleri yener.

"Ol der ve olur."

Beklemek...

Hani ev sahibi olmak istersiniz bir gönlün; o Bir'i ha kucak açtı, ha açacak diye tedirgin, heyecanlı, kalbi duracak kadar azimli...

Yolları, saatleri, günleri hatta ayları hesap edecek kadar sabırsız bir vaziyet olur ya...

Gördüğünde içinin yanacağını bile bile gitmek istersiniz hani...

Sonra bekleyişler kemiğe dayanırda...

Hani "ah bir cevap verse de kurtulsam" hissiyle canınızı yakacak bir hayır tokadına bile razı olursunuz ya...

İşte o hâle benziyor kimilerinin yüreği...

Zira bir taraf "gelmek istiyorum aç kapılarını" deyişi, diğer tarafın "belki de tuzaklar kurmuşumdur, vakti şimdi değil" diye söylenişi, o havada kalan avuçların hâlini muallakta bırakıyor ne yazık ki... Zira gitse; zararlı bir savaştan kârlı çıkacak, gözlerinden sicim gibi yaşlar gelecek, yüreğine su serpilecek...

"Sadece bir kendisi, bir de Allah kalacak kadar tenhalaşacak her şey." Ve bu hayatının en çok yaşamak istediği huzuru olarak bir ömür yadına hasret diye kazılacak.

Sonra onun en kıymetli duygusu olacak...

Çünkü bu ona şerrin hayrını öğreten bir ders olarak aklında kalıp, ona yön gösteren pusula olacak.

Gerçi, gidemese de yine aynı hasret olacak ama biri görmüşlüğün biri hayâlin ki...

“Beklemek diyorum; “ömrümüzün en vefalı yoldaşı.”

Yorgunsun

Çok yoruldun değil mi?

Hani mutlu edilmekten huzur görmekten çok sömürülmüş hissediyorsun kendini, içine dönüp bir münzevi gibi yaşamak geliyor içinden.

Ama o da ne?

Kapkaranlık duvarlar, üzerine üzerine geliyor, içinin de dışının da tüm mesaisini günah işlemeye ayırmış, şimdi kenara geçip dinlenmek istesen de bu sefer kalbindeki siyah noktalar dar ediyor sana dünyayı, denizin mavisine, göğün yıldızına, bebeğin suratına baksan da yatışmıyor içindeki debdebe!

Bir yol olsa diyorsun; olsa da çıksam şu kirli ruhtan, vicdanım sussa artık diyorsun içten içe...

Sen "Günah Hastalığının cerrahi müdahalesine" giriş yapıyorsun

Çünkü bir hastalıktan kurtulmak isteyen önce istemeli tedavi olmayı, sonra inanmalı şifa bulacağına, sonra elimden geleni yaptığımın rahatlığı ile bırakmalı işini Allah'a...

...

Ne diyor Rabbimiz?

Allah ağır yükleri sizden hafifletmek ister. Çünkü insan zayıf olarak yaratılmıştır. (Nisa/28)

Gördün mü hâlini herkesten çok bilen ve seni rahatlatmak isteyen seni yaratan Rabbin? Annen-baban fayda verebilir mi durup beklemekten başka?

Rabbin sana garanti veriyor!

Gel her ne yaptıysan yüzüme itiraf et dercesine huzuruna davet ediyor; pişman olduğunu bana göster, tekrar aynı günaha düşmemek için sebat et, ben seni rahatlatacağım, diyor.

Tüm sırtına yük olan, canını ecel terine sokan, uykularını bölük pörçük eden bu rahatsızlığın tedavisi şu ayette gizli;

Ey iman edenler!

Allah'a öyle tövbe edin ki, tam bir pişmanlıkla halis bir tövbe olsun; olur ki Rabbiniz, kötülüklerinizi örter ve sizi, (ağaçları) altından ırmaklar akar cennetlere koyar. (Tahrim/8)

İşte sen şimdi gidip alacağın ihlaslı bir abdest ile iki rekât tövbe namazını sanki Kâbe'nin önündeymişsin gibi kılacak, ardından gözünü kapatıp Kâbe'nin duvarına yüz sürüp af dileneceksin...

Sakın zor iştir demeyesin!

Sen hayallerin de kendine bir ütopya çizen adamsın!

Söz verdin ya hani?

Gözyaşı da akıttın yapmayacağım bir daha diye!

Sanki üzerinden kalktığını hissettiğin yükler olacaktır.

Mübarek olsun, tövben de samimi olman nasip olsun...

Yıkılabilirsin, kırılabilirsin de... Hatta birileri gönlüne ektiğin çiçekleri ezip geçebilir bile. Ama, yerde yığılıp kalmaya hakkın yok! İnsanın kendi kendine ettiğini, dünya âlem bir başına olsa yapamaz.

Karşına; "Merhamet yoksunu olmuş, vicdan köprüsü hep sallantıda olan insanlar çıkacak." İnsanlıkla uzaktan, yakından alakası olmayan duygu tüccarı olanlarda hep var olacak.

Aşk da, dostluk da, ya da herhangi bir insani ilişkiler de duygularını sömürecek, iyi niyetini suiistimal edecek. Ve onlara karşı sahip olduğun hangi zaafın varsa, işte tam oradan vurup, idam edecekler seni.

Hayat bu; somut ölüm gelmeden, içten içe tükendiğini hissedeceksin.

Sahip olduğunu düşündüğün tüm güzellikleri, gönlüne ektiğin çiçekleri sökecekler içinden. Hiç acımadan, bir an dahi tereddüt etmeden asacaklar yüreğini darağacına, ve en kötüsü de bunu en savunmasız olduğun anda yapacaklar. Zamanla insanlardan, merhametten, vicdandan, masumiyetten soğutacaklar seni.

Ve en sonunda; acıdan, "Dayanamıyorum artık, gücüm kalmadı, çok yoruldum, bir adım dahi atmaya mecalim yok," diyeceksin.

Kimse iyi gelmeyecek sana, hiçbir güzellik teselli edemeyecek seni, o acı seni "En dibe" çekecek.

Ve orda kalman için elinden gelen her şeyi yapacak.

İşte tam o anda; "Hayır. Sen bunu aşabilirsin," diye bir ses fısıldayacak gönül evinde. "Sen yüreğinin umudusun, hadi kalk artık, tut iman ipinden diril," diyecek.

Yıkılmaya hakkın var. 'Ama tevekkülsüz bir hâlde yerde yığılıp kalmaya, asla!'

Bu çağ;

"Dışı yaldızlı, içi çok çirkin olan hilekâr bir devir."

Lafınızın arasına; "anladım" sıkıştıracaklar
daha bitmeden anlatacaklarınız.
Daha da çoğalacak sonralara susuşlar.
Anladıkları kadarsınızdır ve siz hep
anlatamadıklarınızla sınanırsınız...

"Allah seni toplasın" diye dua edermiş eskiler.

Gözünü toplasın haramdan, kulağını toplasın gıybetten dedikodudan, aklını toplasın şeytani yollardan, hayalini toplasın şerli planlardan...

Yüreğini toplasın dünyadan, fani muhabbetlerden...

Ne güzelmiş hani, çağa karşı bir zırh gibiymiş bu dualar.

İnsan dağılınca dağıtıyormuş kendini dünyanın çirkef ellerinde. Taviz verdikçe alışıyormuş günahın yüzüne.

Sıradan geliyormuş yaptığı günahlar, yapamadığı hayırlar dev gibi büyüyormuş gözünde, sen üşengeçlik dersin ona, ben nefsin kölesi...

Çarçabuk kıldığı namaz, alelade örtündüğü tesettürü ile elinden geleni yapmaya getiriyormuş imanını...

Bir kargaşa bir kaos ortamı varmış kalbinde ama bunu bilmesi için hissetmesi gerekirmiş...

Ama dünyanın hengamesine kaptırmış kendini; düşeni kaldırmak, üşüyene hırka olmak, aç olana lokma olmak, ağlayana mendil olmak aklına dahi gelmiyormuş artık.

İsmi insan ya, nisyan kökünden gelirmiş.

Unuturmuş Rabbinin verdiği nimetleri, tavanı olan gökyüzüne bakıp seyran ettiği bulutları, ayağını bastığında bir bataklık gibi içine çekmeyen yeşili, kahverengi, sarısı ile daim hizmetinde olan yeryüzünün sahibini unuturmuş.

Sanki bu nimetler olmak zorunda gibi önüne gelen yemeği beğenmez, giydiği kıyafete eksik gedik arar, etrafındaki insanların kendi gibi yaşayışı yok diye ezer büzermiş gözleriyle, yeri gelir diliyle insan.

Irkçılık da yapar, kendinden olmayanları da dışlar hatta ırzına da geçermiş, vicdanmış merhametmiş, bunlar hikaye imiş onun için.

Mahşer günü huzura varınca, sanki kalbi avuçlarında, uzatıp, "Bundan başka yok sermayem" diye çaba harcamak istemezmiş kalbi için.

Kendine çok güvenir, güzelliği başının ucundaki kitap gibi bilirmiş, boyunu posunu tipini yerlere sığdırmaz, endamıyla havasını atarmış ortalıkta, haksız da olsa geri adım atmaz, çemkirdikçe çemkirirmiş kırdığı kalplere insanoğlu.

Aczini itiraf etmek yenilmek gibi gelirmiş, hazmedemezmiş insan.

Biri cehenneme gidecek, diğer herkes cennete deseler; kendinin o cehennemlikten olduğunu dahi getirmezmiş aklına, ameline güvenirmiş yazık.

Zamanın da kıymetini bilmez; televizyon başlarında kanal kanal dizi arar, morali bozukken arabeskin dibine vurur, isyan ona çok lezzet verirmiş.

Parası da kıymetliymiş; öyle dilencilerle hayır işlerinde israf edemez ama nerde bir kafe, nerde bir mağaza, nerede bir düğün dernek eğlence, orda olurmuş insan.

Canı da kıymetliymiş; paralayamazmış kendini kardeşinin derdiyle, her üzeni affetmezmiş, ama hiç bedel ödemeden af istermiş Allah'tan!

Derdi de çekemezmiş öyle uzun uzadıya; hemen çarçabuk bitmeli ve rahata kavuşmalıymış ruhu.

Ölüm de ne ki, aklına cenazeden cenazeye getirirmiş.

Dibine kadar yaşayalım, bir daha mı geleceğiz şu dünyaya diye diye ömrünü ziyan içinde geçirirmiş.

Böyle düşüncelerle yorulan insanlardanım ben. Soğuyunca çare bulamayan ellerin ve ürkek nefesin sahibiyim. Olmuyor ne kadar denersem deneyeyim, kalkamadığım oldu düştüğüm kaldırımlardan.

Ölüm tatlı gelir mi, geldi işte. Yoruldum ziyadesiyle, kırıldım, tükendim, sanki yüreğim kor ateşler içinde. Sevmeyi, unutmak istemiyorum mesela ben ama insanlar iyi biliyorlar damarıma oturmayı.

Yeniden dirilmek kolay değil, kendini kaptırmamak hiç kolay değil gidişata. Kendine faydası olmayanlardanım.. Bir günah çukuru var önümde ve iradesine sahip çıkamayan atlıyor yüzü gülerek içine...

İçimde kırgınlıklar, öfkeler, bıkkınlıklar kol gezmekte. Gök çökmüş omuzlarıma, nasıl çıkacağız bu dünya hayatından yüzümüzün akıyla diye düşünmekten halsiz kalıyorum. Sanki ne yaparsam yapayım yetmeyecekmiş gibi geliyor sıratta.

Dağıldım, farkındayım... Herkese rağmen iyi kalmak, hüsnü zan sahibi olmak zorluyor beni. Ayaklarım durak-sadı bir adım dâhi atmama izin çıkmıyor mecalimden... Aklım karman çorman, nereden başlasam bilemediğim günlerdeyim.

"Gitmek istiyorum, gidecek yer bulamıyorum, kendimi bulamıyorum, yolu bulamıyorum." Çünkü ben eksik, ben gedik, ben garip, ben bikesem... Çaresizlik hastalığı duvar örüyor önüme.

Bir el aradığım, bir söz, bir nasihat, bir mekan, bir kabul olunası dualı dil aradığım... "O konuşsun ben hep sükut edeyim," diyeceğim o muhabbeti arıyorum... Günahlarla

hemhal olan bu diyardan başka diyara, hayırlı niyetlerle gitmek istedim. "Ya Nasip!" diye bekledim...

Elimden geleni yapmış, artık gayretim yetmez olmuş ve bırakmıştım zamana... Bir Allah dostunun muhabbetine talip olmak için. Dedem gibi bir omuzdur mübarek yüreği... Duasına talip, nazarını yakalamak, vesileler aramak türbe türbe, bir Eyüp Sultan ile dertleşmeye gitmek, bir çay içmek Üsküdar sahilinde bir kardeş ile...

Bol bol bahaneler aramak yakınlaşmak için, kelimeler gerek rıza makamına vardıracak cümleleri kurmak için insanlara. Biraz ışık istemek kararan yoluma. Ellerim yıkansın çektiğim zikrin verdiği huzurla, gözlerimde yaşlar biriksin günahlarımın verdiği pişmanlıkla...

Kıymet bilmezin tekiyim, derede bir çakıl, yemekteki eksik tuz, kuşun cılız ötüşüyüm... Bana biraz derman, bana biraz hakikatli duygu lazım. Izdıraplarım sefalansın, zahmetlerim hep Rahman'a olsun diye istemek.

Bir bardak çayı içmenin edebini istemek.

Hayallerimin saflığını,

Gönlümün dermanını,

Gözümün iffetini,

Toparlanmak istiyorum, dinlenmek için kabirde.

Arayı düzeltmem lazım Allah'ım, buna ihtiyacım var benim, biliyorsun.

"Ne yüzle bakarım mahşerde, ne cevap veririm sana bu hâlim ile" diye düşünürken...

Nasiplendirdi Rabbim, hiç ummadık bir zamanda.

Zaten plan program işi değildi, hayaller...

Filiz verdi çiçekler bir nebze de olsa yüreğimin bahçesinde.

Hayli vakittir uçmuyordu heyecandan içimin ürkek kuşu.

Ayaklarımın gidemediği yerlere, yüreğimin gitmesine alışmıştım ama bir ferman çıktı işte, yeni adımlar için bana...

Topla beni Allah'ım, niyazı ile midir yoksa bir kardeşin duası ile mi bilemiyorum... Kim dua ettiyse adıma, Rabbim karşılığını iki cihanda da sersin yüreğine, ne diyeyim.

Tükenen muhabbetim canlansın, şu gözlerimin feri yerine gelsin istiyorum... Kalbimde bin bir kırık cam parçasını savurmak istiyorum boğaza.

Her gidiş bir başlangıçtır kimisinde,

Hicret niyetiyle gitmek vardır bir de,

Hira'sına sığmayıp, Sevr'e taşınanları saymıyorum bile...

Günahlardan el etek çekmek azmini isteyerek.

İyilik güzelliğine bürünmek nasip olsun diye.

Bir yolculuk var şimdi nasibimde.

Biliyorum maviler güler mi, papatyalar açar mı yeniden içimde ama ben denemeliyim, adım atmalıyım açılan yollara.

Allah her zorluk çekenlere böyle ferahlık lütuf ede.

Bir dua bekler şimdi avuçlarımda, Rabbimin rahmet eden kapısına dayanmaya.

"Sen, Seni nasıl sevmek gerektiğini bilmeyen ham yüreklilerin ve Sana ibadet etme isteğini arayanların da Rabbisin, Kalbimize dokun, sevgimizi her halimizle ispat edelim, kelimeler bile ve dâhi sükutumuz ile.

Yalancı çıkmasın kalbimiz meleklerin çektiği fotoğraflarda. "Mevla'm neyler, neylerse güzel eyler" diyen dostunun hatırına, güzel eyle yolumuzu, yolumuzdaki uğrak yerlerimizi, konuştuğumuz insanları, çiçeklensin yüreğimiz yoldan önce yorulanların Rabbi, ne olur..."

“

“Eğer hayat seni çok zorlarsa bil ki, herkesin dağına göre kar verir Allah, kimseye kaldıramayacağı bir yük yüklemez.”

”

"Kırıldığını hissettirememiş olmanın verdiği yorgunluklarla çevriliyim.

Çektiğim yokluk uzun, yarı yolda yorulmakla meşhurdur kalbim."

Nâzenin zamanlardan kalma bir zariflik olabilirdim diye düşündüm.

İçerdeki hastaya delalet etmesi üzere pencere önüne konulmuş sarı bir çiçek mesela…

Rica etmenin en zarif hali.

Hüzünlü bir şey ancak böylesine bir incelikle haber verilebilirdi zira..

"Kalbim ağrıyor" demenin zarifcesi nedir mesela?

Unutulmuş yahut yarım kalmış bir hikâyenin kahramanı olmanın sancısı nasıl dile dökülür zarifçe?

Kimseyi kırmadan, incitmeden; "Beni kuytu bir köşede unutun ne olur, yürüdüğüm yolun izlerine yük oluyorum" diyememenin ağrısı zarafette hangi kelimeye tekabül eder?

Bir çiçek koyabilsek keşke bizde kalbimizin pencere önüne..

"İçeride bir hasta var, kalbi yorgun."

Ne olur az biraz sessizlik…

Az ötede oynasın dünya, oyunlarını!

Nefsim sesini kıssın az biraz!

Kafamın içindeki sesler dinsin.

Bulmalıyım bir yol.

Derdimi, hüznümü bir sarı çiçekle anlatacak kadar zarif bir yol…

Ben yollar ararken, yarım kalmış hikâyemin şairi şöyle diyordu;

"Sen derdini kalbine çiçek diye takanlarında Rabbisin, kalbimin orta yerine bir kanaviçe çiçeği misali kondur derdini.

Derdinle çiçeklendir kalbimi..."

"Sen aşkın ana dilisin,
Kalabalıktan yalnızlık yapma becerimsin"
diye yazmış birisi.

Okuyanların aklından bir isim geçer veya geçeceği zaman gelir Allahu Âlem.

Bana sorarsanız;bir içli keder düşüyor gönlüme her aklıma geldiğinde..

Bazı şeylere vakit dolmadan yetişmek, bazı şeyleri lüzumundan fazla önemsememek gerek dediğim ama bir türlü rayına oturtamadığım o dengeyi birileri an ve an ömrüne sindirmiş! Bize ise kenarda köşede kalabalıklardan sıyrılabilirsek şayet bir bardak çayla düşünmesi kalmış heyhat.

Şah-ı Nakşibendi Hazretlerinin Halifesi Muhammed Parisa Hazretleri Müridanıylan Hacca gitmişler. Resülullah'ı ziyaret amacıyla Medine-i Münevvereye vardıklarında çarşıda gözleri bir gence ilişir.

Ticaret yapmakta ve bir hayli altın kazanmaktaymış.

Birde kalbine nazar edelim demişler.

Gencin kalbini, Allah'ı zikir halinde "Allah, Allah" dediğini mana gözüylen gören Hazret; İhvan-ı Kiram'a dönerek

"El Kârda, Gönül Yârda" buyururlar.

Mekke-i Mükerremeye geçerler.

Kâbe ziyareti sırasında, Kabe örtüsüne yapışmış Piri Fani ihtiyar ağlamaktaymış.

Kalplerine nazar ettiklerinde, dünya nimetlerini Allah'tan talep ettiğini görmüşler.

Meğerse İhtiyar kişi Allah'tan dünyalık istemekteymiş.

Hazret, yine müridana döner;

"El Yârda Gönlü Dünyada"buyururlar..

Diyorum ki; insanın derdine, muradına, haline hâya ettirmeli.

"Kalabalıktan ahiretine yaptığın becerin" nedir diye de sordurtmalı.

Kalp ne desin artık; sus pus..

Nefis ise "sen kim o iman nerde, her şeyi yerli yerince camideyken aklında kapı önüne bıraktığın ayakkabın, dilinde ayetler, işteyken mal menfaat, dünya..Dedim ya; ikisi bir anda olmaz, sen bugün Allah'a vakit ayırdın olduğu kadar, O kabul eder, cennete nasip eder, rahatla!"

Gel de kan!

Nasıl olsa bedava!

"Allah'ı unutanı Allah'ta unutur." Haşr Suresi/19 ayeti kerimesi sana bana onaydı oysa nasiplenmedik mi?

Ah!

Gönüller Allah ile olduktan sonra dünya işlerinin zararı yoktur fakat dünya telâşının Hak'tan gâfil bıraktığı bir gönülle, ibadetin mahzuru çok oluyor işte böyle.

Bir nasihat düşürelim meşgalelerimize artık diyorum bu demde;

"Dünyayı kalbine değil kalbini dünyaya koy ne olur."

Sadece ölülerin arkasından söylenir zannettiğimiz

"İnnâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn" ayeti; tüm hayatımızı saran, dilimize aşina olan bir kurtuluş vesilesi olmalı.

Başımıza gelen her türlü sıkıntı için; üzüldüğümüz olaylar, gönlümüzü terk etmeyen keder, kalbe ağır gelen dünya telaşı ve yaşantımıza etki eden tüm olaylar bizi bu ayete davet eder.

Bir Hadis-i Şerifte Efendimiz; "Başına bir musibet gelen, 'innâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn' derse, Allah o musibetin yarasını sarar, işin sonunu da onun için hayr eder" diye buyurdu!

Neyi eksik yapıyorum da her şeye rağmen yine de mutlu olamıyorum sorusuyla karşı karşıyasın yine?

Allah'ın bir adı da "Zül Celali Vel İkram'dır" kardeşim.

Yani önce celal sonra ikram.

Önce kahır, zulüm, imtihan, çile sonra lütuf, ihsan, ikram, mutluluk, sevinç ve dile gelmeyecek, akla ermeyecek binlerce nimet..

Peki, neden önce celal sonra ikram da bulunur Mevla.

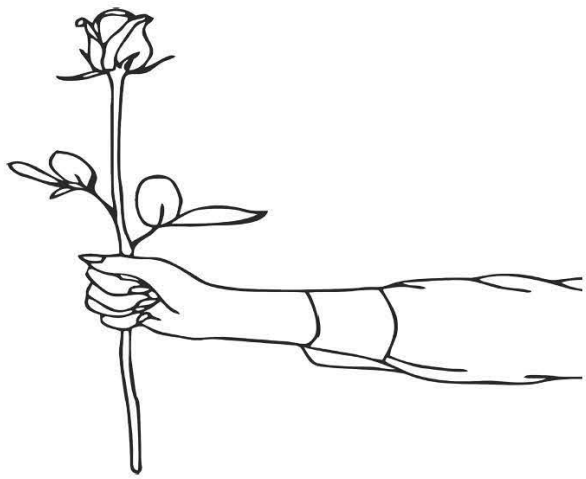
"Kulunun aşık-ı sadık mı (gerçek aşk) değil mi emin olmak için."

Seni bir tek Allah seviyor karşılıksız, O'nu da kaybetme bu çirkef asrın içerisinde!

İnsan kaybettiği sandığı şeyin Allah'ın ikramı olduğunu sonradan anlıyor.

Düşünelim hep beraber etraflıca derinden; "Kendisinden yüz çevirenin bile rızkını kesmeyen Allah, Kendisine yönelenlere neler yapmaz ki?"

Vakit hala varken, nefes alıp verebiliyor, Allah'ın nimetlerinden istifade edebiliyorsak musibet sonrasında bu ayeti söylediğimiz için işimizin akıbetini güzel eyleyen Rabbimize bir kez daha şükre durup, zikre vuralım yüreğimizi.

Sonunu bildiğin bir hikâyenin başkahramanısın sen. Başına gelen her olayı planlanmış bir hayatın göstergesi say!

Misal; bazen konuşmak gelmez içinden belki de kalbinin sesine kulak vermeni istiyordur Allah.

Bazen istem dışı gözlerini yumarsın, tıpkı dua ederken yaptığın gibi belki de Allah gözün ile değil, gönlün ile bakmanı istiyordur kâinata.

Bazen Allah seni bitap düşürüp, çaresiz hissettirir, acizliğini hatırlamanı ve dua edip O'na dönmeni istiyordur.

Bazen kimsenin seni anlamadığını düşünür; bin ağlar, bin yakınırsın derdinle belki de seni bir tek anlayan, dinleyen, huzur verenin Rahman olduğunu öğrenmeni istiyordur Allah.

Bazen gönlün kırılır, dağılır, dağlanır, hırpalanır.

Belki de şifasını, toplayanını, huzur verenini 'bulmanı istiyordur Allah.

Bazen de Allah seni herkesten uzaklaştırır, sırf kendisine yaklaşasın diye!

Konu buralara gelmişken İbrâhim Edhem Hazretleri kıssası düştü hatırıma;

İbrâhim Edhem Hazretleri birini çok üzgün görür, ona üç soru yöneltir;

"Dünyadaki bütün hadiseler Takdîr-i İlâhî olmadan meydana gelebilir mi?" diye sorar.

"Hayır" der adam.

Sana ayrılan rızkı başkası yiyebilir mi?

"Hayır" der adam.

Sana verilen ömürden kısalma olabilir mi?

Adam yine "Hayır" diye cevap verir.

O halde niçin üzülüyorsun? der adama, başımıza gelen kötü ya da iyi hâller Allah'ın eseri değil mi?

Bize düşen şer ise hâyrı beklemek, hâyr ise çokça şükretmek.

"Başımıza bir hâl geliyorsa Allah'ın kaderinden geliyor. Bir dağılmayla karşılaşıyorsan Allah nasip etmiş, ondan oluyor. Bir şey olacaksa Allah'tan istemeli; veren O'dur, olduran O'dur. Bu gerçekleri kavramadan ölme."

"Bir şey arıyorsun" dedi meczup, dön kalbinde ara.

İyilik ya da güzellik adı ne olursa.

"Dünyaya sığmayan hayallerin peşinden koşmak yerine, hayalleri gerçekleştiren Allah'ın peşinden koşun."

Bir kere bile olamayacak heveslerin var kim bilir.

Sadece rüyanda görebileceğin yerlere gidebiliyor hayâllerin.

Bölünüyorsun belki de her geçen gün.

Sırtını dönüp gidenler hiç de az değil.

Yeniliyorsun ayrılıklara.

Neden soruları sabrını zorluyor kimi zaman.

Denizleri boğuyor gamın.

Sırf gönlün olmasın diye inat ediyor, gönlüne el koyuyor sevdiklerin.

Bir çocuğun dizleri gibi yaralı kalbinin dehlizleri.

Tekrar tekrar adım atıp yaşama oyununa yelteniyor ama yine kan içinde kalıyor bağrın.

Kan çanağını andırıyor geceleri gözlerin.

Güneş saatinden kum saatine, duvar saatinden masa saatine her vakit izdiham var sinene.

Nefes alma işini becerememe yorgunluğu da cabası.

Yüzüne kapanan kapılar defalarca yıkılan dünyanı omzuna veriyor, taşı diye.

Yük, "kulluk yükü." Tıpkı Hz. Peygamber'e verilen gibi.

Tıpkı dünyadan elini eteğini çekip giden sevdiklerine rağmen Allah için çabalamaya gayret edenin yolu.

Tıpkı ferahlık olur niyetiyle belini doğrultup Taif yolunda taşlanarak evine hüzünle döndürülenin yolu.

Tıpkı kimsesiz kalan bedenini Rahman'ın kollarına bırakanın, teselliyi derdi verenin kapısında arayanın yolu.

İnsanın diğer adı da acizdi, öyle ki; Peygamber dahi olsa gücü kuvveti bir yere kadardı. Dizler dermansızda kalabilirdi, yüreği hüzne gark da olabilirdi, rüzgâr sert esip uçuruma da getirebilirdi, yüzü sararmış; hâli mecalsizde kalabilirdi.

İnsandı ya acizdi; yalpalanmaya kalksa diriltecek bir kapıya muhtaçtı. Bu kapı, yoluna yönelse "Kafi" diyecek ve içeri buyur edecek büyüklüğün yeriydi.

"Sen şunu şunu yaptın," diye yüzüne kusurlarını vurmayacak, tam da tersi "Senin ihtiyacını bilenim, hüznüne ortak olmaya hazırım" diyenindi. İthamların yasak olduğu bir devrandı O'nun kapısı. Bir kişi daha gelirse, daha yer kalmayacak demeyenin kapısıydı. Araya hiçbir faniyi sokmadan, baş başa görüşmeyi kabul edenin kapısıydı O'nun kapısı. İkram vermeden göndermeyi kendine yakıştırmayanın, gözündeki yaşı silip yerine metanet tohumlarını ekenin, yüreğine umut hazinesini serenin kapısıydı.

Kapı görünmüyor diye seslendiğinde, "Allah verir, yeter ki çalmayı denesen!" diyen nice kelâmlar duyuyorsun sen. "Rıza" kelimesini dilencilerden almak gerek, biliyorsun sen. Çılgınlar gibi sağa sola çevirip başını medet arıyorsun. Birilerinin gözdesi olmak istediğinde, gözlere az da çöp olmadın, biliyorsun.

Kafdağı'nın zirvelerine uçacak kanatlar verilmiş sana, fark edemiyorsun. Hadi artık sende bir dilenci ol, al hadi "Rıza" kelimesini israf edenlerin dilinden. Yok çünkü bu kelime kadar seni diri tutabilecek olan hayatta.

Bıkkınsın zaten her zaman.

Gözlerinin feri gelsin niyetiyle sıva paçalarını.

Mesela bu akşam?

Çok mu aniden oldu sana bu yolu göstermem?

Esrarlı bir gece bu Hz. Peygamber'in dilinde, sırlı bir inşirah yoludur kalbine.

Senin de nasibin var demek ki bu geceden.

Benden değildir; okutturana bakmak gerek zaten.

Kaybın olmayacak hem bu davetten; hem müminin her hâli kâr olur bilirse hemen.

Günah işler, olursa pişman günah kâra dönüşür; hayır yolunda sebat ederse ayakları kaymaz sıratta, ömrü ziyan olmaz bataklıklarda.

Hadi...

Şehir sessizliğe bürünüyor,

Gökyüzü kapılarını açmaya hazırlanıyor,

Seni bekliyor yüreğinin mecali.

Sen inadı tutunca istediğini almadan yerinde durama-yansın, az biraz cihat et nefsinle.

Hadi Bir "Besmele" ile kendine getir imanını.

Allah ile aranı düzeltme zamanı.

Kalk, Mangalda köz bırakmayan hâlini, abdestin su-yuyla temizle, hadi.

En güzel kıyafetini seç dolabından, buram buram hoş koksun üzerin bir de.

Sevgili'ye derdini anlatacaksın, medet dileneceksin, çokta kolay değil huzurunda iki büklüm olmadan durmak hemen.

Bu gece sükutunu Bir olanın huzurunda bozacaksın hasbigüzel.

Bazı dilenciler de vardır susarak isterler, onu da bili-rim, istersen susarak dilen, onu da duyar Rabbin hemen.

Ser yeşil seccadeni geceye yürekten.

Titresin bam telin.

"Kâbe'nin Rabbi, Kabe'nin önünde kılar gibi secde ettir kendine şimdi!" diye nida et Rabbine.

Çok istiyorsun ya gitmeyi o kutsal topraklara,

Oradasın artık inşallah.

Bilmez misin?

Senin yürüyüp gidemediğin yere can kuşun uçarak gider.

Aklını başından alacak kuytularına girme şeytanın.

İçinden kaç rekât geçiyorsa eda et huzurunda.

Eğ başını sonra, Hz. Peygamber'in şehrindeymişçesine, ziyaret ediyormuşçasına Salavat getir O'na.

Sonra şükret Rahman'a; sana kalsa gelemezdin kapısına.

İşte şimdi işte şimdi!

Arınmak için yakarma vaktin geldi. Gözünün önüne getir günahlarını.

Hani kimsenin görmediği duymadığı; bilseler yüzünü kaldırıp ortalıkta gezemeyeceğin o çirkef hâllerini hatırla.

Yığılıp kalabilirsin pişmanlıktan kapısında.

Olsun bu en güzeli değil mi zaten?

"Bana azap versen de seni seviyorum, bana rahmet etsen de!" deyiver, razı olduğunu bilsin verdiklerinden.

Çünkü "Kazasına razı olandan razı olacağını" söylüyordu Hz. Musa'ya.

"Affın olmazsa helak olurum, mahrum kalırım izlerinden, merhamet et!" diye diye sür ellerini yüzüne ağla ağla.

Ne vakit ettiğin tövbenin samimiyetine inandırdığını düşünürsen o vakit geçersin muratlarını sıralamaya.

Boynun büküktür, ürperirsin aniden; gözlerinin önüne toprağa verdiğin canlar gelir; özlersin de sen.

Onlar için de mağfiret dilen, onlar da nasiplensin bu geceden.

Ümmeti unutmayasın aman; mazlumları, fakir fukarayı, Filistin'i, hastayı, işsiz güçsüzü, namazsız gençleri, takatsiz yürekleri, uçamayan kuşları, feri sönen gözleri.

Et diyorum, çünkü aynısı da senin için olsun diyen melekleri var Rabbimin, emrine verdiği senin.

Kelimelerin kelimeler üzerine denk geliyor.

"Allah bana yeter, O ne güzel vekildir!" diyorsun istemsizce.

"O'nun hâlimi bilmesi yeter bana, yeter!" diye haykırmak istiyorsun dünyanın yüzüne.

İçin içine sığmıyor; sanki kaybedecekmişsin gibi korkuyorsun bu güzelliği.

Ahdin var artık Rabbine.

Rızasını kazanmak için yorulacak, O sevinsin diye sevecek ve hizmet edeceksin kainata.

Dizlerinin bağını çözdün, dirilmek için kapısına vardın, huzursuzluk olabilir mi yüreğinin gergefinde artık?

Kovmadı değil mi?

Sardı sarmaladı, utandırmadı, gücendirmedi, kol kanat gerdi..

Rabbinle konuştun;

"Hâllerim böyle böyle, bende olsam bende sevmezdim beni, bende giderdim benden" dedin.

Ama Rabbim ne kovdu ne de yüzünü eğdirdi; değerini biliyor velhasıl.

Sonra açtın sana gönderdiği mektubu; hüngür hüngür ağladın okurken kelâmını.

Rabbin seninle konuştu.

Yalan sevdalardan geçip gerçek hislerin ne olduğuna vardın işte.

Yükselme vaktidir bu dem.

Mübarek olsun miracın.

Biliyorsun,

Hastalıklarının devası artık o kapıda.

Kendini hangi avuca bırakman gerektiğini,

Heyecanın ne olduğunu,

Gözlerinden dökülen incilerin nasıl rahmet olup yüreğine su serptiğini,

Bildin artık; gökler isteyene açarmış kapılarını.

Rabbim dilese gökyüzünün yolcusu olurmuşsun işte böyle...

Secde secde varırmışsın yakınlığına.

"Allah versin!"

diye seni kapısından kovup güya kendilerinden mahrum bırakanlar var ya, "iyi ki de yapmışlar"a getirdiler seni işte.

Böyle büyüklüğü, böyle hafifliği, böyle varlığı dünyayı dört dönsen bulamazdın zira.

Biliyorsun artık; var seni iyi edenin.

Cennette yaşayacağın güzel günlerin var İnşallah.

Gözlerini gafletten aç, gözlerini hayırlara daldır.

Pencerene ne bülbüller konuyor duyuyorsun.

Odan buram buram huzur kokuyor; hissediyorsun.

Karanlıklar aydınlığa yeniliyor birer birer; seviniyorsun.

Bir imtihandı bu gece isteksiz olana, huzursuz kalana, medet arayana.. Bir imtihandı çaresiz kalana.

Bir imtihanı daha geçtin İnşallah.

Müjdeler yağıyor amel defterine.

Birazdan Sabah ezanı da okunacak

Az daha bekle...

"Bence en güzel incelik,

Allah'a karşı mahcup hissetmektir."

Güzel insan,

Bir hayır duası olarak;

"Allah kalbini rızâsı ile çiçeklendirsin."

Kitabı sondan okumaya başlayan okur için;

Bir şeyler için ne kadar çırpınırsanız o kadar kanatlarınız yıpranıyor ve o kadar tutsak bir hâle geliyorsunuz.

Bir Atasözü vardır hani; "Taşıma suyla değirmen dönmez" tek taraflı çabayla, fedakârlıkla, sevgiyle sadece kendi değerinizi ve kendi onurunuzu dinamitlemiş olursunuz.

Yine yıkılan, yine dağılan, yine parçalanan siz olursunuz... Akışına bırakın, ''Su akar yolunu bulur."

İnsan kendine zaman ayırmazsa, zaman insana hiç anlayışlı olmuyor kıymetlim. Önce kendine değer ver!

"Çünkü sen kendine lazımsın."